

A SOPRONI
SZÉCHENYI ISTVÁN
GIMNÁZIUM

ÉVKÖNYVE

1999/2000. tanév

*...az ifjúság nevelése egy olyan országban, mely
létehez és szabadságához ragaszkodik, tekintettel
minden honpolgárának hazája iránti kötelességére,
tökéletes kell hogy legyen.*

(Széchenyi István: Napló, Gondolat, Bp. 1978. 105. l.)

A SOPRONI SZÉCHENYI ISTVÁN GIMNÁZIUM ÉVKÖNYVE

1999/2000 - es tanév

Felelős kiadó: Szakál Péter igazgató

A borítót Renner Kálmánné tervezte

Szerkesztő: Dékány Zsigmondné

Technikai szerkesztő: Egész Tamás

Külön köszönöm dr. Baranyai Lenke, Greksza Tünde, Kiss Károly, Lang Ágota, Nagy Judit, Németh Ildikó, Sándor Márta és Szabó Miklós segítségét

Az Évkönyv megjelenését a Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítvány támogatta

Készült a Lővér-Print Nyomdaipari Kft.-ben

Tartalom

	oldal
Hol volt, hol nem volt...	.4
Napfogyatkozás	.5
7. A	.6
7. B	.13
8. A	.19
8. B	.22
9. A	.26
9. B	.29
9. C	.33
9. D	.35
10. A	.39
10. B	.42
10. C	.45
11. A	.47
11. B	.53
11. C	.58
11. D	.65
Virágszirom-zuhatag a Széchenyi ballagóira	.72
12. A	.73
12. B	.78
12. C	.82
12. D	.87
Statisztikák	.91
Jobbágy Károly: Az elhagyott repülőtér	.92
Az 1999/2000-es tanévben iskolánkban tanító pedagógusok	.95
Hol volt, hol nem volt...	.98
Hírek innen-onnan	.99
Fecskék iskolai körútja	.99
Széchenyi: az Év kórusa	.99
Díjakkal tért haza a mesejátékíró	.100
Osztálytársak voltak, edzők lettek	.101
Oklevelek: ami kimaradt	.103
Szalagavatók	.103
Utódokról folyik most a szó szele...	.104
A Széchenyi-iskola önkormányzatának fergeteges bálja	.105
Iskolabálok először...	.106
Érettségik, felvételik felső fokon	.106
Búcsú a szerektől	.107
A Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítvány tizedik éve	.108
Friedl Zita, Bacsárdi László	.110

*Te vagy a táj, hová szívem
folyton epedve hazarándul:
te kék, finom, fantasztikus
Dunántúl!
Ha otthon kell, ha mese kell
feléd futok. Te vagy a dajka,
Kinek tej-édes szavakat
ad ajka.*

(Babits Mihály: A szépszemű öreg tovább mesél)

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, de még az Üveghegyen is túl, szép Sopron városában volt egy iskola. Büszkén magasodott immár 150 éve a Templom utca és a Liszt Ferenc utca sarkán, dacolt hóval, faggyal, esővel, széllel, jólesően fürdött a napfényben, ablakaival mindentudóan nézett a világba. Széchenyi István Gimnázium volt a neve. Iskolák szűntek meg és alakultak körülötte, de ő csak állt rendíthetetlenül és megbízhatóan, várva az évről-évre érkező ifjú embereket, akiket diákoknak hívtak. Jöttek is garmadával, hetedhét országból, hogy elsajátítsák a magas tudományokat, és ugyancsak sokan szereztek hírnevet messze földön.

De hogy szavamat ne feledjem, jártak ebbe az iskolába felnőttek is, ők voltak a pedagógusok. Sok-sok éve okítottak már itt, ismertek minden fortélyt, ám mégis napról-napra új próbákat kellett kiállniuk. Hiszen a diákok között volt ilyen is, meg olyan is: lelkes és kevésbé lelkes, szorgalmas és bizony lustácska, szervezők és szemlélődők, nagy hangúak és halk szavúak. Ők azonban nagy merészen szembeszálltak a nehézségekkel, és a kudarcok sem törték meg őket.

Elérkezett az 1999-es év szeptember elseje. 500 diák nyomta le a kapu rézveretes kilincsét, ki egy kis félsszel, ki örömmel, ki amolyan megszokott mozdulattal. ...De várjunk csak...ne szaladjunk még ennyire előre. Folytassuk mesénket inkább augusztus 11-én. Hogy miért? Fordíts egyet, Kedves Olvasó!

Bacsárdi László, Friedl Zita és tanárnőjük, Lang Ágota valahogy híret vették, hogy augusztus 11-én fényes nappal éjszakai sötétség borul majd a földre – a bölcsek ezt teljes napfogyatkozásnak nevezték el. Nosza hát, felkerekedtek, piros Dáciába ültek és nekiindultak. Élményeiket jó barátjuk, a Hold meséli el.

A Nap egyszer régen szerelemre lobbant a Hold iránt és a jótékony sötétségben oltja vágyát.

Helyszín: a harmadik bolygó (kék) körüli bolygóközi tér

Szereplők: Hold, Nap, emberkék, Bacsí, Zita, Tanárnő és persze a Dácia

Bejegyzés:

Az emberek feltehetően nem szeretik a felhőket. Vagy lehet, hogy elkapták az eszeveszett vonulás betegségét azoktól a kis állatoktól.

Na, most megáll a Dácia. Utasai megint elővesznek mindent, és felém nézegetnek. Idegesen pakolgatnak. Mintha várnának valamire. A Nap egyre melegebben tűz. Panaszt jelentek be. Ha tudtam volna korábban, nem szegődök ide. Lenn az árnyék egyre tovább vágtat. A szigetnél már tapsolnak. Na, szép lassan eléri a medencét is. Igen, most... Ismét a háromtagú csapatot nézem. Most még jól látom őket, aztán az árnyék őket is elnyeli. Mintha kiáltoznának. Talán történt velük valami? A szavukat sehogy sem értem. Mintha egy korona lenne rajtam?

Jaj a Nap! Már megint itt van? Segítség, még megéget! Ismét keresztezi az utamat és nem tudok kitérni előle. Nemrégiben is ezt csinálta. Ne! Nem akarom! Amint eszébe jut, csak hipp-hopp letámad... Zaklatás! Na ezt nem engedem többször. Emlékszem, nem rég történt, hogy sikerült úgy megsértenem, hogy elijesztettem és megúsztam a dolgot. Az emberek persze akkor is néztek, valami olyat hallottam, hogy részeges napfogyatkozás. Mi az, hogy a Nap engem meg sem kérdez? Ezek a bugyuta földlakók meg ennek örülnek. Micsoda erkölcstelenség. Csak hagyna már békén!

Hú. Elment végre. Már távolodik tőlem, de még mindig forró. A földiekről is lekerült az árnyék. A kedvenceim abbahagyták a sikoltozást és elégedetten, bár még kissé felkavartan szemlélnek, megint azzal a fekete szemmel. Boldognak tűnnek. Most leülnek egy asztalhoz, és elkezdenek enni. Mi az, már senki sem kíváncsi rám? Felmondok! Most összepakolnak, és beszállnak a dobozukba, majd szép lassan döcögnek egy nagy város felé. Talán elfelejtettek száguldozni? Vagy csak elfáradtak? A város környékén szem elől vettem őket. Biztosan most is a piros Dáciát tologatják.

Címzett: Tejútrendszer Központi Felügyelő Bizottság

Tárgy: Áthelyezési kérelem a Solaris rendszerbe.

Indoklás: Eddigi szolgálati idő egymilliárd év, átlagosan évi 1 darab zaklatás a Nap részéről.

Utóhang

A jó öreg Hold némi intergalaktikus rábeszélés után végül úgy döntött, mégis marad. Azért szereti ezt a mi kék bolygónkat.

Lépünk be most már mi is mesebeli iskolánk kapuján. Kövessük a hetedikeseket, akik csodaváró izgalommal érkeznek, menjünk fel a kopott lépcsőkön az első emeletre, és álljunk meg a 21. terem előtt. Ez a 7. A osztály birodalma.

7.A

Osztályfőnök: Végh Attiláné

Balla Georgina
Boza József
Brummer Brigitta
Csizmadia Tamás
Dergez Dávid
Farkas Stella
Fülöp Zsolt
Gyarmati Eszter

Haragovics Richárd
Horváth Barbara
Horváth Richárd
Kazinczy Ferenc
Koppányi Orsolya
Sulyok Árpád
Süle Gábor
Stefanovits Gergő

Szabó Ádám
Szabó Anett
Szécsi Angéla
Szöllősi Dániel
Tompa Gábor
Tulok Ádám
Véber Szilvia
Wágner István

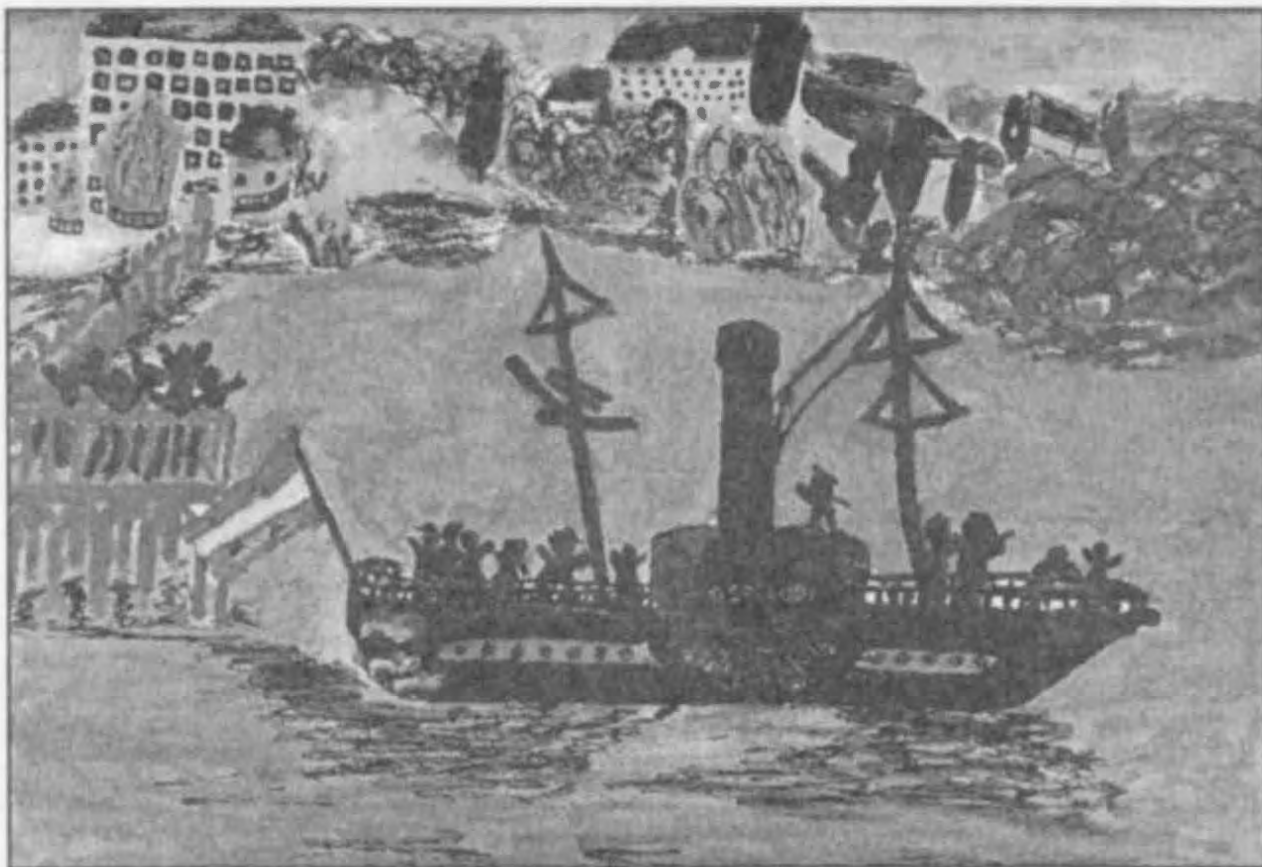
A névsorban vastagon írtak tantestületi dicséretben részesültek. Jeles osztályzataik mellett legfeljebb három jó osztályzatuk volt.

Tantárgyi dicséret

történelem: Stefanovits Gergő, Tulok Ádám

földrajz: Haragovics Richárd

rajz és műalkotások elemzése: Balla Georgina, Horváth Barbara, Kazinczy Ferenc, Koppányi Orsolya

Gyarmathy Eszter

Picik még, vajon hogy érezhetik magukat egy gimnáziumban, ahol 18 éves ifjú felnőttekkel is találkozhatnak nap mint nap?

Okleveleik szép számmal vannak, a legkülönbözőbb tárgyakból:

OKLEVÉL	
MILLENNIUMI	
TEHETSÉGGONDOZÓ ÉS KÉPESSÉGFEJLESZTŐ ORSZÁGOS VERSENY	
A HAJDÚ-BIHAR MEGYEI TUDOMÁNYOS ISMERETTERJESZTŐ	
TÁRSULAT	
ORSZÁGOS LEVELEZŐS TANULMÁNYI	
<u>IRODALMI</u> VERSENYÉN	
<u>BRUNNER BRIGITTA</u>	
NÉV	
<u>12.</u>	HELYEZÉST ÉRT EL.
DEBRECEN 2000. MÁJUS	
<u>Kolcsár T. László</u>	<u>Dr. Horváth László</u>
ÜGYVEZETŐ IGAZGATÓ	ELNÖK

OKLEVÉL

Tompa Gábor

tanuló

„FUTLESS NANTOS”
ORSZÁGOS EGYERŐTVERSENYS
12. SZ. KATEGÓRIÁJÁBAN

10.

helyezésre ért el

Felkészítő tanár: Nagy György

Nyíregyháza, 2000. március 12.

Tanulmányi Osztály vezetője
Dr. Kovács János
Tanulmányi Osztály vezetője
Dr. Kovács János

OKLEVÉL

STEFANOVITS GERGŐ

tanuló

a
városi német nyelvi
tanulmányi versenyen
elért

III.
helyezésért

Sopron, 2000. március 10.

zsűrielnök

igazgató

Oklevél

Balla Georgina
részére,

Elért eredménye:
92,5%

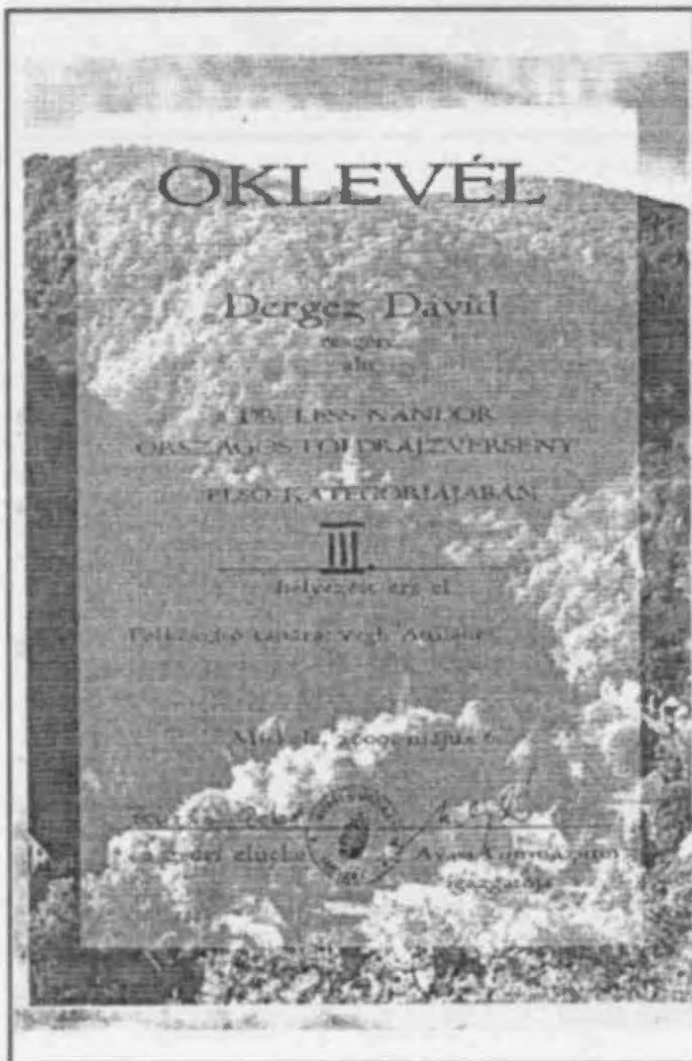
Nyíregyháza, 2000. február 12.

tanulmányi igazgató

Osztálykirándulás: A visegrádi várúrnő és népe – 2000-ben

És tanul ebben az osztályban egy Dergez Dávid is...

Dergez Dávid – „szeretek otthon lenni”

Ahogy elkezdtem az évkönyv anyagának gyűjtését, azonnal feltűnt nekem a Dergez Dávid név. Négy oklevelét számoltam össze matematika, kémia, földrajz tárgyakból, és láttam, hogy még csak hetedikes. Roppant kíváncsi lettem, és rögtön a keresésére indultam. Nem is tudom, ilyenkor mit vár az ember, talán egy furcsa viselkedésű zsenipalántát? Én mindenesetre egy kedves, szégyenlős mosolyú, kissé szűkszavú, 12 év körüli fiúcskával találkoztam, aki készségesen beleegyezett a riportba.

– Te Dávid, ez a rengeteg oklevél...

– Magam sem gondoltam, hogy így sikerül. Lehetett jelentkezni, és én megpróbáltam. Elég nehéznek találtam, úgyhogy meg is lepődtem az eredményen.

– Matematika, földrajz, kémia és a többi tárgy?

– Még a fizika és a történelem érdekel. Itt különben matematika tagozatos vagyok.

– A Fenyő téren is kitűnő voltál és a két nyelvű osztályba jártál. Egyáltalán mennyit tanulsz naponta?

– Átlagban két órát, sok mindent megjegyzek az órán.

– Elárulnád, mivel telik a délutánod, a szabad idő?

(Lassan feloldódik, bőbeszédűbb lesz)

– Hát... mindenképpen szükségem van egy-két óra lazításra, újságot olvasok, a Népszabadságot. Szeretem a külpolitikai cikkeket, a Mozaikot, elsősorban az ürrel, üstökösökkel kapcsolatos dolgokat, aztán a sport...

– *Te sportolsz?*

– 2 éve járok Aikido edzésre, sajnos nem mindig tudok elmenni.

– Kék-zöld foltok?

– Kisebb horzsolásaim vannak, de nem durva sport. Lazaság, hajlékonyság kell hozzá, és legfeljebb annyi erő, amennyivel fel tudunk emelni egy vödör vizet.

– *Feltételezem, szereted a tudományos-ismeretterjesztő könyveket...*

– Igen, például a Mi micsodá-t?, aztán megvan a Szemtanúk sorozat is, de a kedvencem Verne Gyula és Rejtő Jenő.

– *Különórák?*

– Csak a zeneiskola. 3 éve harsonázom Fohner János tanár úrnál.

– *Te akartad?*

– Igen.

– *Szomszédok?*

– Tűrik.

– *És este, ha már pihentél, tanultál, elolvastad a Népszabadságot, és hazajöttél a zeneiskolából?*

– Tévézek. Meg szoktam nézni a híradót, a Fókuszt, szeretem a filmeket, főleg a vígjátékokat. Chevy Chase és Steve Martin a kedvenceim. Aztán néha keresztrejtvényt fejtek.

– *Küldtél már be néhányat?*

– Nem, csak kedvtelésből csinálom, van amikor feladom hamar, de előfordul, hogy lexikonokban keresgélem a megfejtéseket.

– *Árulj el valamit a családról!*

– A szüleim pedagógus végzettségűek, bár apukám már nem tanárként dolgozik. A nővérem, Noémi most érettségizett itt, a 12. A osztályban, és felvették a budapesti Orvostudományi Egyetemre, Blanka pedig még ovis.

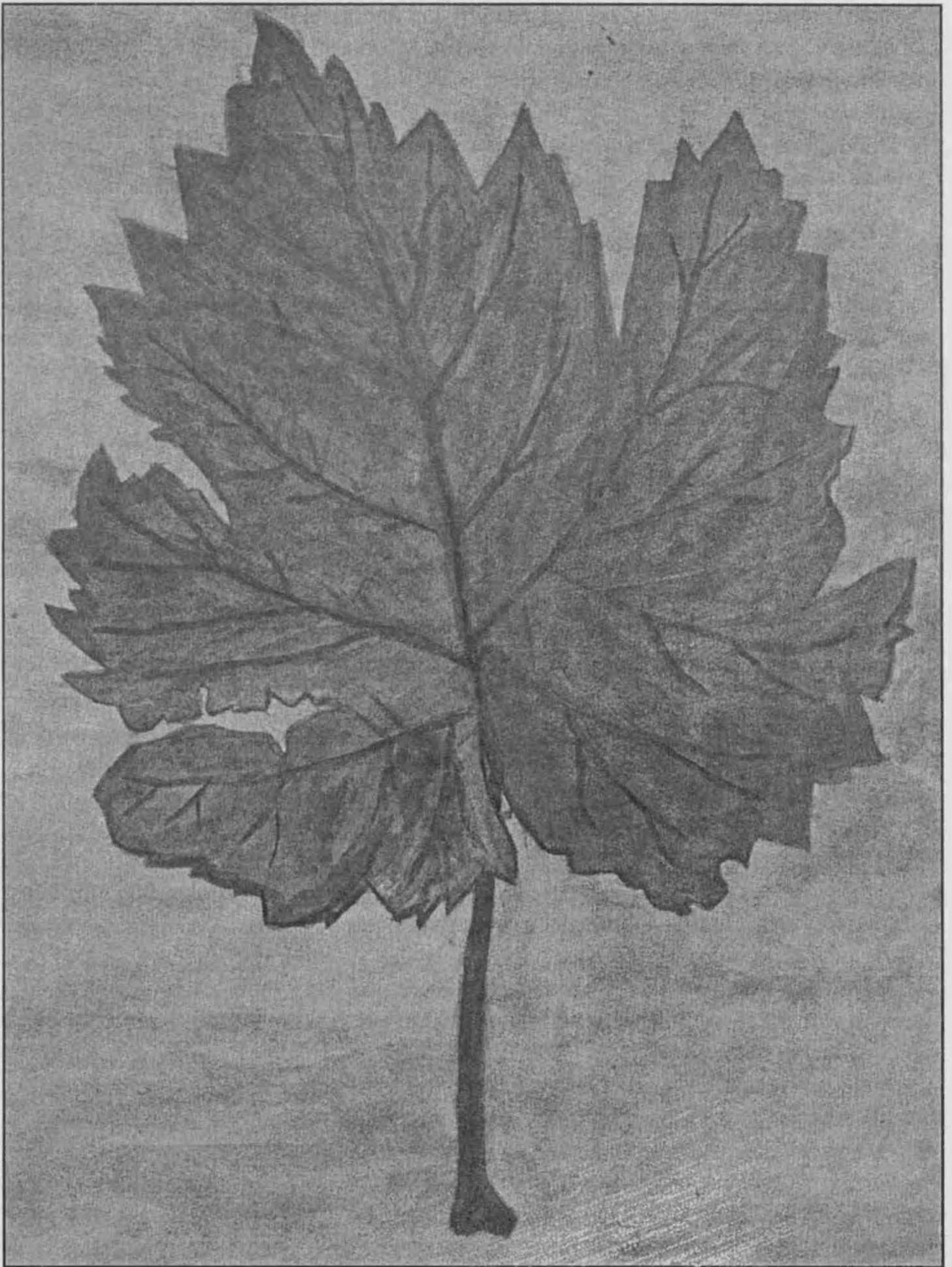
– *Hogyan rendezted be a szobád?*

– Egyenlőre még nincs saját szobám, de hamarosan lesz, mert a húgom átköltözik Noémi szobájába. Most alig lehet elférni a játékaitól, mesekönyveitől.

– *Szeretsz iskolába járni?*

– Igen, elsősorban a társaság miatt. Először nem ismertem senkit ebben az osztályban, itt szereztem barátokat, mert különben nem igen szoktam eljárni. Jól érzem magam otthon, a családdal, mi olyan otthon ülök vagyunk.

Ahogy kicsöngetnek, már tűkön ül, sietne haza, ahol lehet, hogy édesanyja éppen kedvenc ételével, pizzával várja. Ezer lehetőség van ebben a gyermekben. Vajon melyik győzi le a többit? Egy biztos: nem utoljára találkoztunk vele az évkönyvünk lapjain.

Brummer Brigitta

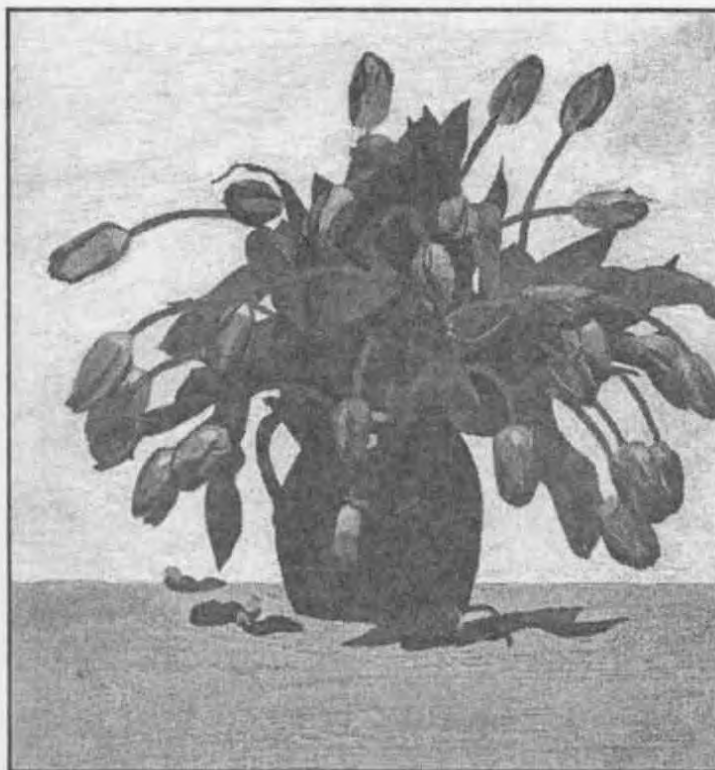
Osztályfőnök: Holpár Gabriella

Antal Barbara
 Balogh Pál
 Bánszegi Balázs
 Besenyei Dénes
Cseh Katalin
 Farkas Balázs
 Gyevát András Miklós
 Gyömbér Alexandros
Halmosi Mónika
Horváth Dóra

Jereb Ágnes
 Keszei Dániel
Kocsis Ágnes
 Kovács Gergely
 Kovács Zsófia
 Kucsera Krisztina
Lehóczki Zsófia
 Lukács Zsuzsanna
 Milchram Sonja
 Nagy Adrienn

Németh Klaudia
Pataky Péter
 Pöltz Titusz
 Puskás Dorottya
 Regényi Eszter
Simor Eszter
Szabó Tímea
Tuska Fruzsina

Ha a másik hetedik osztállyal akarunk találkozni, le kell mennünk a földszintre, a 4. tanterembe. „Mint egy zsák bolha” – visszhangzik fülemben egy kedves kolléganőm mondata. Igen, ők ilyenek. Ám eredményeik önmagukért beszélnek.

Milchram Sonja

OKLEVÉL

CSEH KATALIN
tanulónak

a
városi német nyelvi
tanulmányi versenyen
elért

...k...
helyezéséért

Sopron, 2000. március 12.

zsűrielnök

19.2.3.10

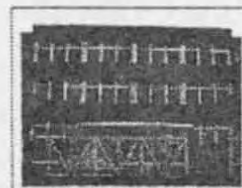
Oklevél

A
SOPRONI KÖLTŐK ALKOTÁSAIT
BEMUTATÓ SZAVALÓVERSENY

III.

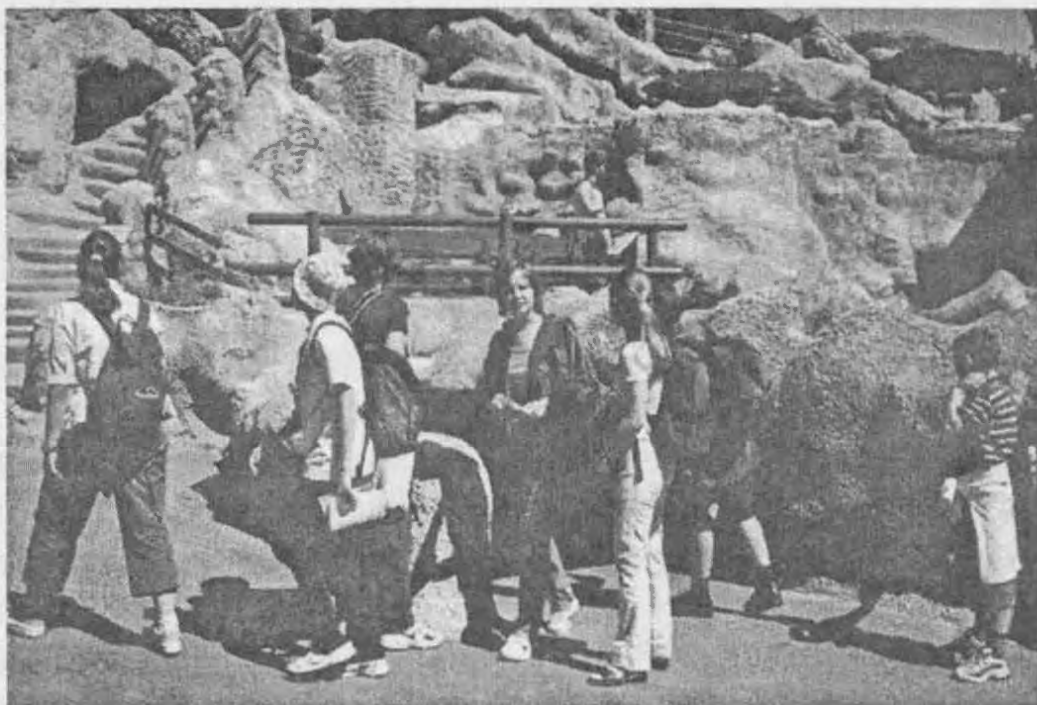
helyezettjének

LUCAS ZSÓZSANNÁNAK

zsűri elnök
Hany!
R. M.

Sopron, 2000. május 18.

Ha egy napos kirándulás, legyen mondjuk.. az Állatkert

OKLEVÉL

JERES ÁGNES
nézőre

RATZ
tanulmányi verseny

MESSEI fordulóján
elért **III.** helyezést.

Ért: 2000 **FEBR.** 10 nap

Ágnes Jeres

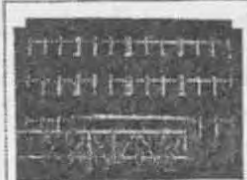

Oklevél

A
SOPRONI KÖLTŐK ALKOTÁSAIT
BEMUTATÓ SZAVALÓVERSENY

I.
helyezettjének

JERES ÁGNESNEK

D. K. B. A.
zsűri elnök

Flóra
Erika

Sopron, 2000. május 18.

Egyik magyar órán Holpár Gabriella tanárnőtől a következő feladatot kapták:

– Írjatok egy mesét, amiben Gézengúz Guszti a főszereplő, de szerepeljen benne még törpe, csodatükrök, roller, beszélő kendő.

A gyerekek tollat ragadtak, íme egy kis ízelítő:

Simor Eszter: Gézengúz Guszti

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy tizenkét éves kisfiú, akit Gézengúz Gusztinak hívtak. Nem hiába nevezték Gézengúzknak!

Iskolába járt, és már az összes lehetséges csínytevést elkövette: összekötötte a lányok copfját, a fiúk cipőfűzőjét, kidobta kövel az ablakot, nem írt leckét, és még sorolhatnám napestig. Egyik nap aztán a tanár néni megelégedte a sok csínytevéssel és elküldte Gusztit az iskolából.

– Ha már iskolába nem járhatok, elmegyek világot látni – gondolta, és elindult az ora után. Ment, mendegélt, észre sem vette, de egyszer csak Csodaországba ért, ahol megszólította valaki:

– Hát te ki vagy, és mit keresel itt?

Gusztikörül nézett, de nem látott senkit, csak egy kendőt. A kendő beszélt hozzá. Megdörzsölgette a szemét, de aztán válaszolt:

– Gézengúz Guszti vagyok, és elküldött a tanár néni az iskolából, mert rossz voltam, de szeretnék visszamenni.

– Ezen könnyen segíthetünk – mondta a kendő, és folytatta. – Ismerek egy törpét, akinek van egy csodatükrök, ha abba valaki belenéz, jó gyerekké, szorgalmas tanulóvá válik.

– És hol lakik ez a törpe? – kérdezte Guszti.

– A rollerpályán lakik az erdő végében. Tudod, nagyon szeret rollerezni, de nem igazán megy neki – válaszolta a kendő.

– Köszönöm – mondta Guszti, és már el is indult a rollerpálya felé. Hamarosan oda is ért, és meglátott egy síró törpét egy törött roller előtt ülve.

– Hát te miért sírsz? – kérdezte Guszti a törpét.

– Nem látod, eltört a rollerem. Bármilyen odaadnék annak, aki megjavítaná – szipogta a törpe.

– Jó, akkor én megjavítom a rolleredet, és te nekem adod a csodatükröd – mondta Guszti.

– Rendben van – válaszolta a törpe.

Ezzel Guszti megjavította a rollert, a törpe nekiadta a csodatükröt, és boldogan rollerezett tovább.

Gusztivisszament az iskolába, belenézett a csodatükrökbe, jó gyerekké, szorgalmas tanulóvá vált, de a Gézengúz név máig rajtamaradt.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, s annak egyszem fia: Gézengúz Guszti. A falu szélén laktak, egy takaros kis házikóban.

A szegény ember ácsmesterséggel kereste kenyerét, hogy eltartsa fiát és saját magát. Nagyon szerette tizenkétéves gyermekét, aki azonban rosszcsont volt, nem szeretett tanulni, és sokszor került az iskolát. Minduntalan csak azt kérdezgette:

– Édesapám! Miért adja a pénzét holmi könyvre és írószerre?

– Drága fiam...egyszer majd rájössz, hogy milyen jót teszek veled! – válaszolta rá mindig az apja.

Guszti tehát ki nem állhatott tanulni. Sokkal jobban szeretett az erdőben garázdálkodni: a madarakat dobálni, letördelni a fák ágait, és sosem hagyta ki a sárban ugrálást. Apja sokszor megrótt a piszkos ruhákért, de a fiú sohasem figyelt az intelmekre. A szegény ember sokat aggódott egyetlen fia miatt. Nem tudta, hogy Guszti mihez kezd majd. Azonban véleménye csakhamar megváltozott. Egy szép tavaszi napon történt. Együtt indultak el a ház előtti úton, mint mindig, és nemsokára elérkeztek az útkereszteződéshez is. Elbúcsúztak egymástól, Guszti az iskola felé vette útját, apja pedig ellenkező irányba haladt tovább fát vágni. Gusztinak ma se volt kedve iskolába menni, ezért letért az útról, és máris az erdőben találta magát. Az erdőnek ez a része azonban nem olyan volt, mint másutt. A fák nagyok voltak, mint az óriások, és úgy susogtak, mintha azt mondanák: „Guszti, fuss! Fuss, mert elkapunk!”

Azonban a fák mellett eltörpültek a bokrok. Az óriások mellett ezek törpéknek hatottak. De Guszti elkezdett félni – nem tudta, hogy a varázslatok erdejében jár –, és félhangosan motyogta maga elé: „Nem félek tőletek, hiszen csak ostoba fák és bokrok vagytok!” Ekkor azonban csodák csodájára egy törpe lépett elő a bokrok mögül. Guszti már nagyon meg volt ijedve.

– Hogy kerülsz te ide? Honnan jöttél elő? – kérdezte félénken a fiú.

– Azért jöttem ide hozzád, hogy figyelmeztesselek! Nem tetszik, hogy sohasem tanulsz! Ezért megbüntetlek! – mondta a törpe, de látta, hogy Gusztinak inába szállt a bátorsága.

– Na, ne félj! Nem fog fájni, és hasznodra válik!

A törpe várt, lehunyta a szemét és csettintett egyet, majd még egyet és harmadszor is egyet.

Minden csettintésnél egy-egy csodatárgy került elő. Egy csodatükör, egy roller és egy beszélő kendő. Guszti még észbe se kapott, a törpe már beszélt is.

– Most pedig azt teszed, amit én mondok! Segítek neked, de meg kell ígérned, hogy tanulni fogsz!

Guszti meghökkenten állt és nem bírt ellenkezni, tehát beleegyezett:

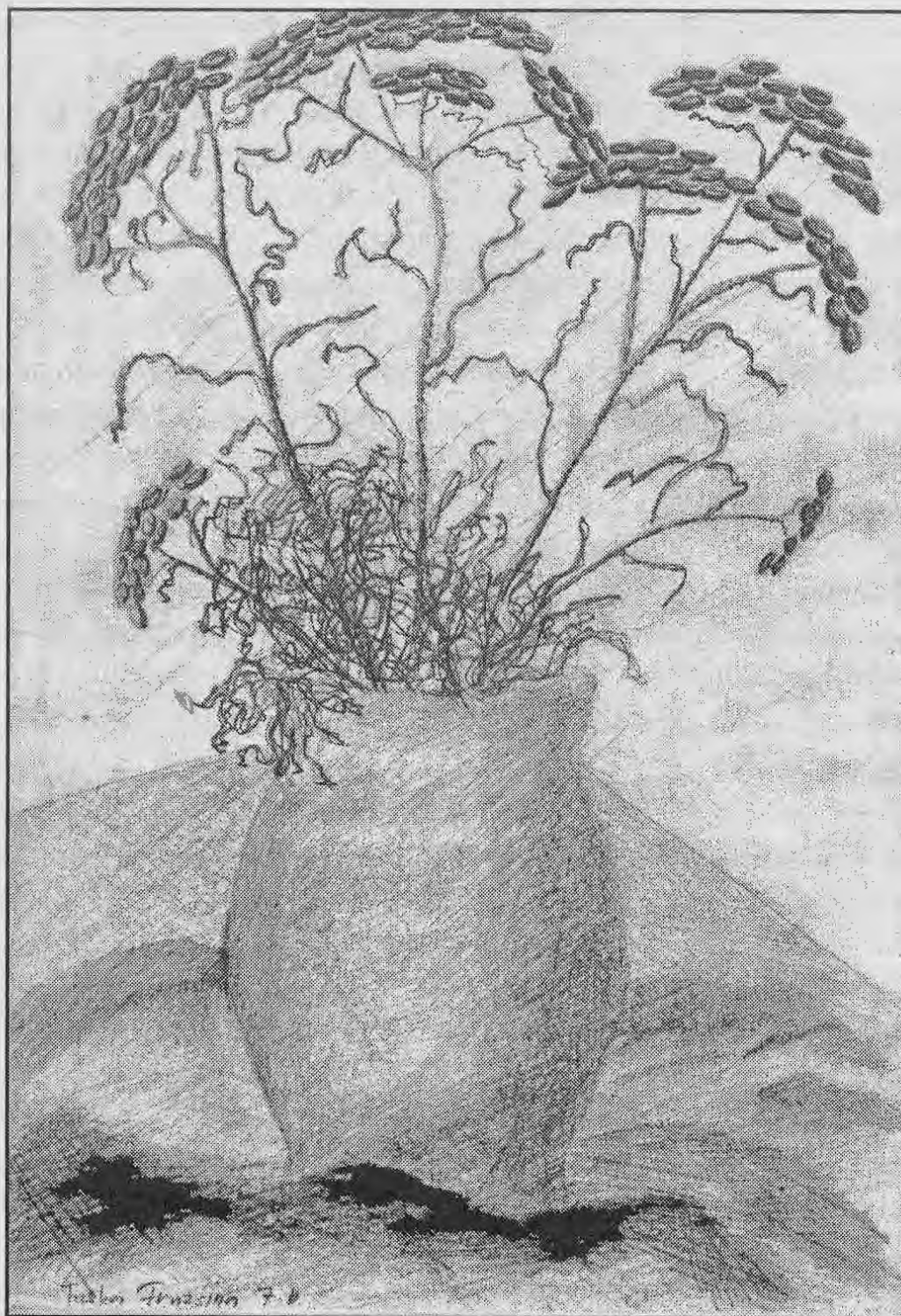
– Rendben van, megteszem!

– Jól van! Figyelj! Vidd ezt a csodatükröt! Valahányszor belenézel, láthatod magadat, hogy milyen komisz kölyök vagy valójában, de azt is megmutatja, mire lennél képes. A

roller elvisz téged, de csak az iskolába. Máshova nem mehetsz vele! Végül a beszélő kendő figyelmeztet hiányosságaidra, tanácsait jó, ha megfogadod.

Ezzel a törpe eltűnt, a fiú pedig hazaindult a kapott holmikkal. Másnap reggel kipróbálta őket, és úgy lett minden, ahogy azt a törpe mondta. Guszti pedig szorgalmasan tanult, rájött, hogy a tanulás fontos és nem is olyan nehéz dolog.

Gusztit sokat köszönhetett a törpének, hiszen írnok lett a király udvarában, és meggazdagodott az apjával együtt.

Tuska Fruzsina

Osztályfőnök: Horváth Márta

Bencsik Norbert
 Bögi Piroska
 Brocky Anita
 Egresits Dávid
 Fazekas Szilvia
 Fábián Felícia
 Grubits Edit
 Gyarmati Réka
 Horváth Aladár

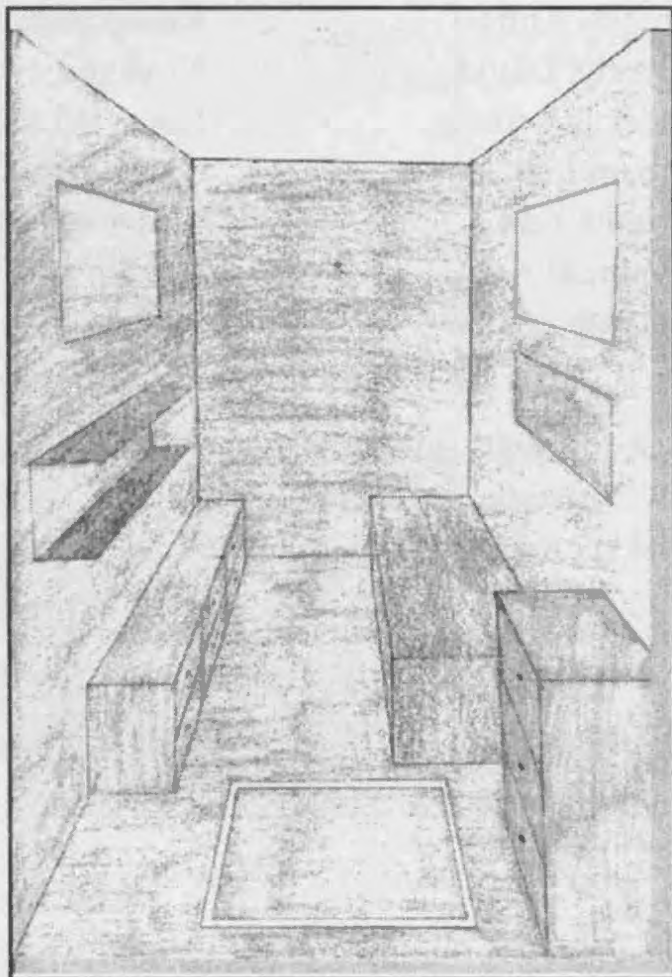
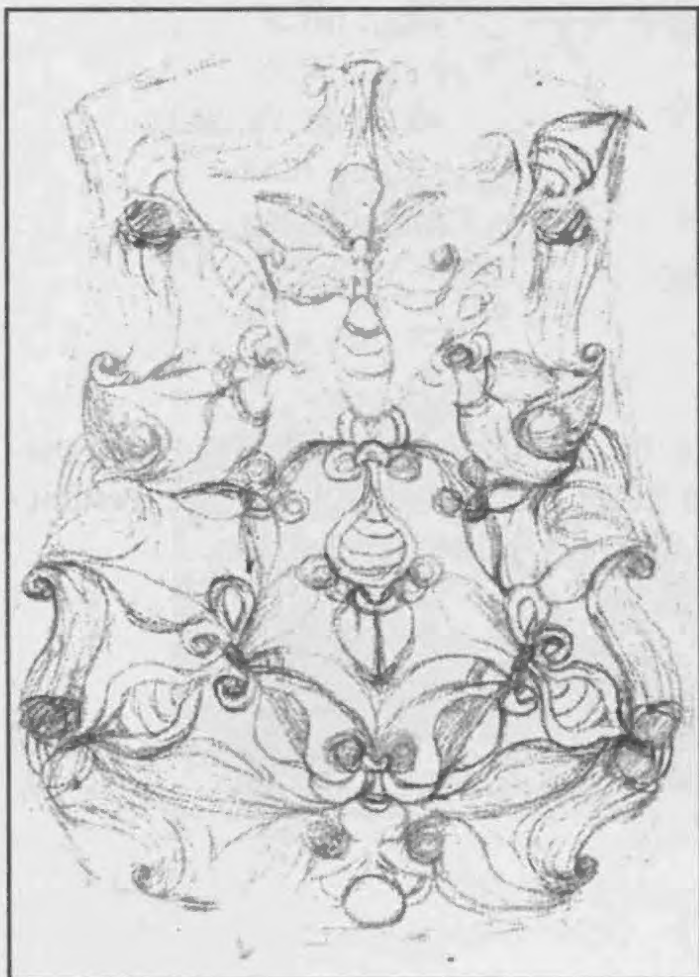
Kámán Csilla
 Kondor Csilla
 Kussinszky Tamás
 Kővágó István
 Lakos Tünde
 Lázár Szabolcs
 Lőrincz Nikolett
 Makovnik György
 Roth Balázs

Scheer Tímea
 Tihanyi Zsolt
 Varga Ernő
 Varga Péter
 Weinacht Veronika
 Wilfing Judit
 Zentál Eszter

A második emelet 28. termében megtaláljuk őket. Angol-matematika tagozatos osztály. Nehezen lehet összerázni őket az osztályképhez, de csak sikerül. Az igazi eredményekkel még váratnak magukra, bár két oklevéllel ők is büszkélkedhetnek.

Grubits Edit rajztehetsége vitathatatlan

És hogy igazán gyerekek még, a következő kép is mutatja...

„Hinta-palinta, régi-Duna, kiskatona...”

...és ez a kis versecske, ami miről másról is szólhatna, mint a szerelemről...

Első szerelem

Megint a te arcoddal
Álmodtam és keltem,
Mi lehet ez az érzés,
Hogy csak te jársz fejemben.
Aki már érzett ilyet,
Az tudja, mit jelent,
De nem én, aki még
Csak tanulja a szerelmet.
Mit is beszélek,
Ezt nem lehet tanulni,
Ez egy érzés,
Amit nem lehet elnyomni.

Lőrincz Nikolett

Osztályfőnök: Pirgerné Megyeri Zita

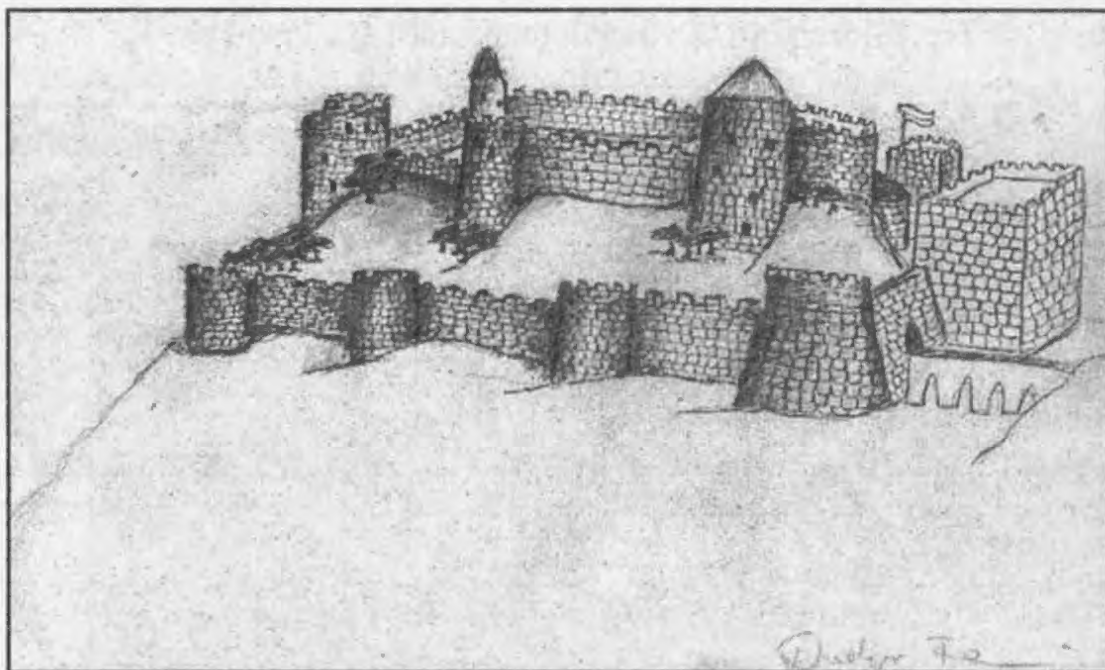
Barilich Júlia
Bátai Fanni
 Bellovics Eszter
 Bogdán Zsófia
 Czechner Adrienn
 Csanády Veronika
 Dezső Dávid
 Dudar Fanni
 Gulyás Csilla
 Holló József
 Horváth István

Hulmann Ágnes
 Jagodits Eszter
 Knábel Norbert
Kopácsi Orsolya
 Kozák Csaba
Kupi Szimonetta
 Németh Bence
 Olasz Szimóna
 Pozsgai Szabolcs
Presits Alexandra
 Sárosi Miklós

Sávay Balázs
 Sterlik Dávid
Szabadfy Eszter
 Szász Emese
Szemán Eszter
Tauber Janka
Tóth Balázs
Tóth Júlia
 Varga Mónika
Várnai Zsófia
 Vécsey Virág

Tantárgyi dicséret
 német nyelv: Dezső Dávid

Az első emelet 23. termet rendezték be maguknak. Szépen kifestették, az ablakokra függönyök kerültek, igazán otthonos környezetet alakítottak ki. A 33-as osztálylétszám-ból a 18 tantestületi dicséretben részesült tanuló szinte hihetetlen, pedig még itt nem állnak meg...egyre-másra hozzák az okleveleket.

Dudar Fanni

Itt van először is Németh Bence „félelmetes” matematikatudásával:

OKLEVÉL

Németh Bence 8.
évesre

szűkített
tanulmányi verseny

magyar fordulóján
elért 1. helyezést.

Kelt: 2000. május 10. nap

Győr, 2000

OKLEVÉL

NÉMETH BENCE
név

8. o.

Varga Tamás

matematika
tanulmányi verseny

1. kör.

magyar fordulóján
elért V. helyezést.

Kelt: 2000. május 10. nap

Győr, 2000

OKLEVÉL

NÉMETH BENCE
név

ZRÍNYI ILONA
MATEMATIKAVERSENY
MEGYEI/KÖRZETI FORDULÓJÁN

8. osztályosok körénél

4. helyezést ért el

Győr, 2000. március 08.

Győr, 2000

Ezenkívül még az Abacus levelezős versenyen 11. helyezést ért el.

De német nyelvből és földrajzból is vannak nagyszerű eredmények.

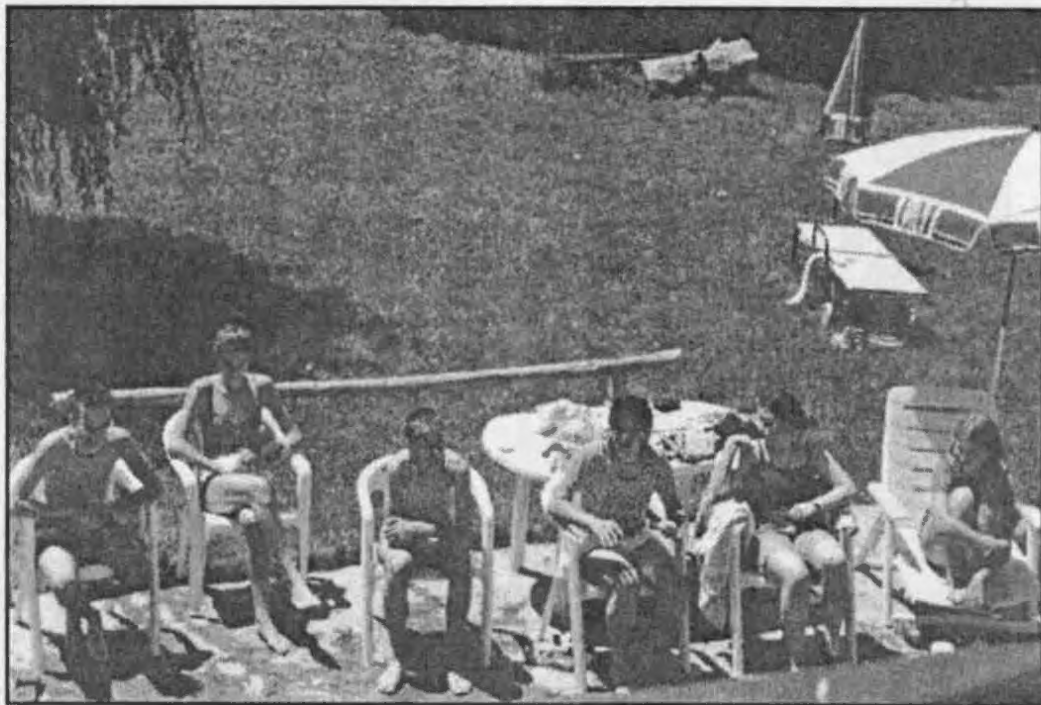

És akkor még nem is beszéltünk a 4 lány csecsemőgondozási vetélkedőn nyújtott teljesítményéről,

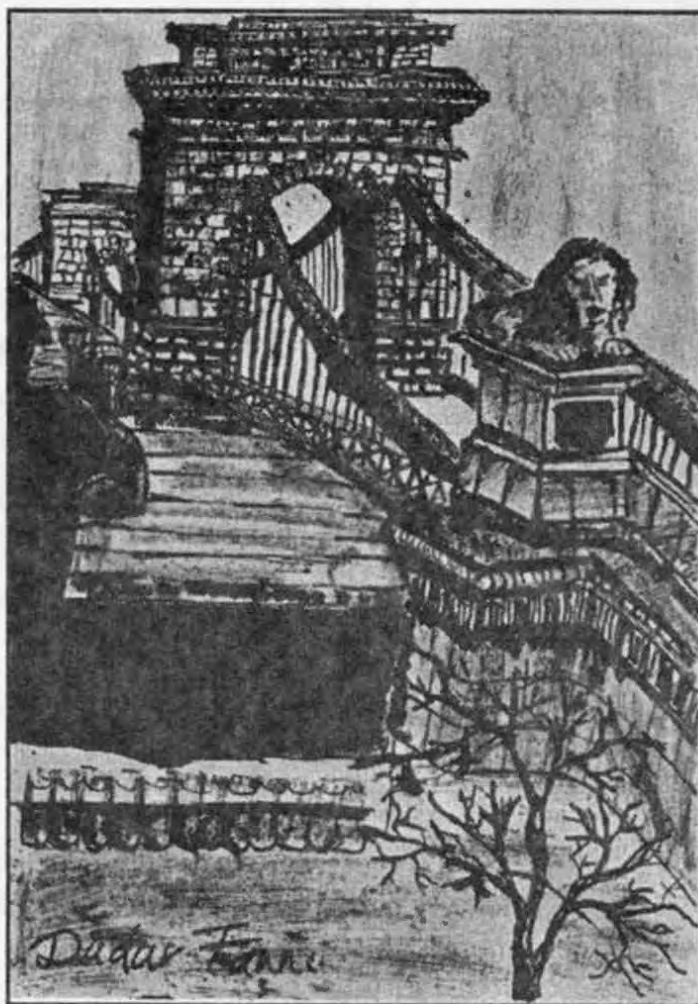

valamint Tóth Júlia, Dudar Fanni, Szabadfy Eszter, Tauber Janka és Bogdán Zsófia nagyszerű szerepléséről az elsősegélynyújtó versenyen.

Egy ilyen tanév után jólesik a pihenés Zalacsében, távol a világtól...

Édes semmittevés

Dudar Fanni

Osztályfőnök: Bakó Erzsébet

Bacsárdi Valéria

Bak Imre

Balázs Viola

Bális István

Baranyai Szabina

Bazsó András

Blay Bernadett

Böröcz Máté

Csorba Gábor

Czeplédi Miklós

Derdák Diána

Farkas Imre

Horváth Luca

Kovacsics Péter

Kránitz Katalin

Kuik Beatrix

Lugosi Gábor

Nagy Norbert

Orosz Csaba

Péterfalvi Ágnes

Szabó Gergely

Szabó Péter

Szalai Gábor

Szatmári Csaba

Takács Katalin

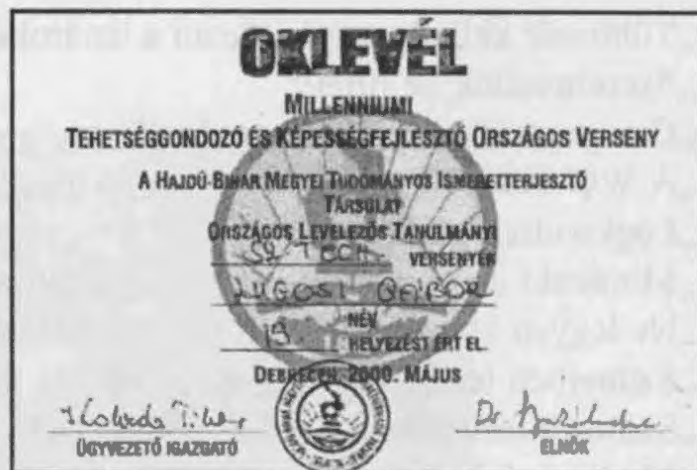
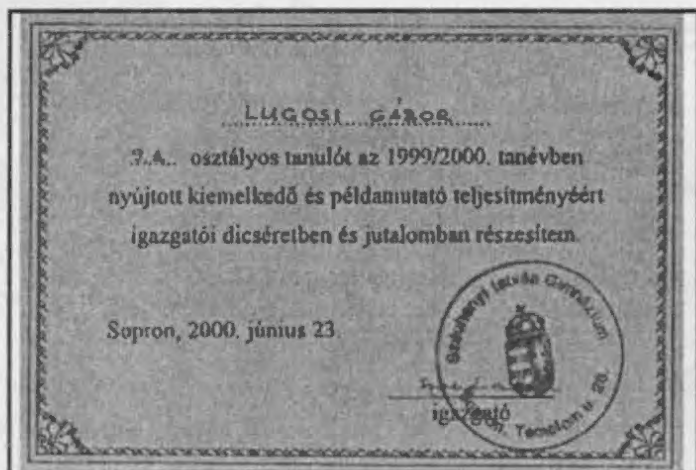
Tiborcz Dániel

Zsigó Gergely

Tantárgyi dicséret

rajz és műalkotások elemzése: Balázs Viola

A 7. osztálytól járnak hozzánk. Három év alatt volt idejük megszokni gimnáziumunk követelményeit, hangulatát, a sok dicséretes eredmény is ezt tükrözi. A 27 tanuló közül Lugosi Gábor még rátesz egy lapáttal...

Bazsó András így látja a világot

De vajon hogy látja az osztály az iskolát, milyen újításokat vezetnének be, esetleg mit törölnének el. Erről kérdeztük őket.

„Hétköznapi szünet, hétvégén tanítás”

„8 órai kezdés”

„A szünet és a tanórák arányának megfordítása”

„Ha az óra becsöngetéskor kezdődik, legyen vége kicsöngetéskor.”

„Ne legyenek hetedik órák!”

„Szűnjön meg a tanárok diákokkal szembeni diszkriminációja”

„Többször kellene megkérdezni a tanároknak: volt-e valami gond?”

„Szereltessünk be liftet!”

„Csavarozzák fel jól a fogasokat!”

„A WC-ékben kézzárító, használati utasítással”

„Légkondicionálás”

„Mindenki az irányultságának megfelelő tantárgyakat tanulja”

„Ne legyen kötelező az órákon való részvétel, de a tananyag maradjon kötelező!”

„Szünetben lehessen elhagyni az iskolát, engedély nélkül is.”

„Színesre festeném a falakat, ajtókat és üveglakokat szereltetnék be.”

„Modernizáció”

„Minden osztályban TV”

„Énekórán a modern zenével való ismerkedés”

„Sulirádió, suliójság”

„Szünetben zene”

„Osztályok eltörlése”

„Frissíthetnénk a tablóképeket a folyosón, akár diákrajzokkal is”

„Olcsó italautomata”

„Nagyobb internet-hozzáférés”

„Péntekenként bulik”

„Délutáni programok”

„Portás helyett pitbull alkalmazása”

„Reggel elmegyünk suliba, a diákok kedvesen köszöntik egymást. Az órák hipp-hopp, gyorsan eltelnek, nincs stressz a felelés miatt. Dolgozat? Az micsoda? Már nem is emlékszünk rá. És a büfé? Nagy változások. Minden olcsó, nagy választék s ki tudja hogyan, soha nincs sor. A padok? Csupa kényelem, felüdülés bennük ülni. Főleg a modernekben. Azokban már automata masszörgép is van.

Mindjárt 1 óra, s már mehetünk haza...

Csrrr, puff! Szegény tanuló leesik a padról, s felébred. Rájön, hogy mindezt csak álmodta...”

Péterfalvi Ági

Osztályfőnök: Tauberné Paizs Tünde

Dávid Viktória

Farkas Mónika

Gergye Linda

Guttmann Gergely

Gyulai Anikó

Haragovics Helga

Honti Péter

Horváth Annamária

Horváth Katalin

Horváth Veronika

Kovács Dániel

Kovács Zsófia

Kozák István

Molnár Dániel

Németh Zita

Orbán Ildikó

Polgár Anna

Schlosser Tamás

Som Veronika

Tárnok Angéla

Tóth Anikó

Varga Zoltán

Várhelyi Ágnes

Vincze Bernadett

Zalai Gergely

Tantárgyi dicséret

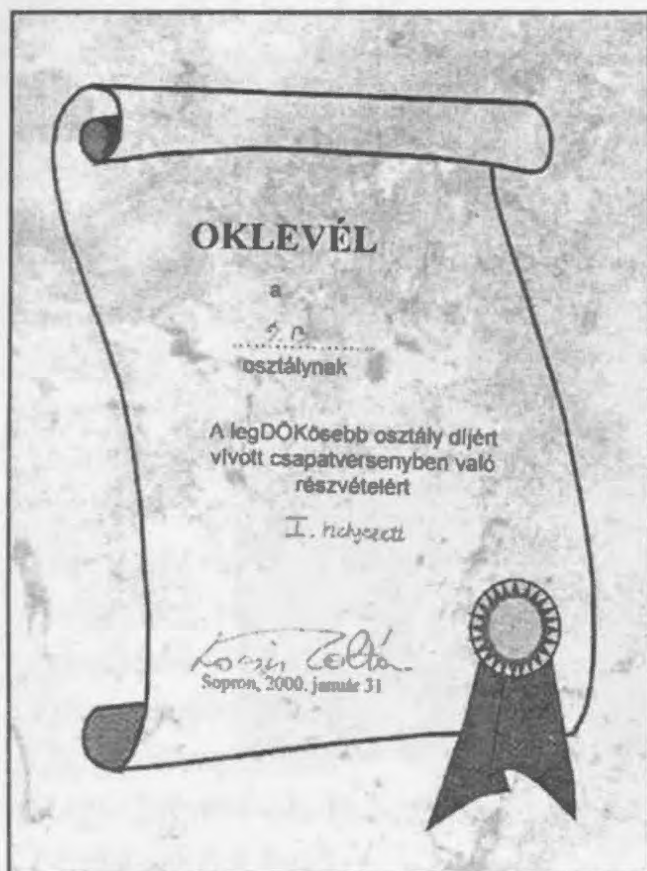
történelem: Haragovics Helga

rajz és műalkotások elemzése: Németh Zita

testnevelés: Gyulai Anikó, Varga Zoltán

Ha felmegyünk a második emeletre, és elindulunk a 31. terembe, megtaláljuk a 9. B osztályt. A 25 tanulóból hárman büszkélkedhetnek dicséretes bizonyítvánnyal...de valóban ez a legfontosabb?

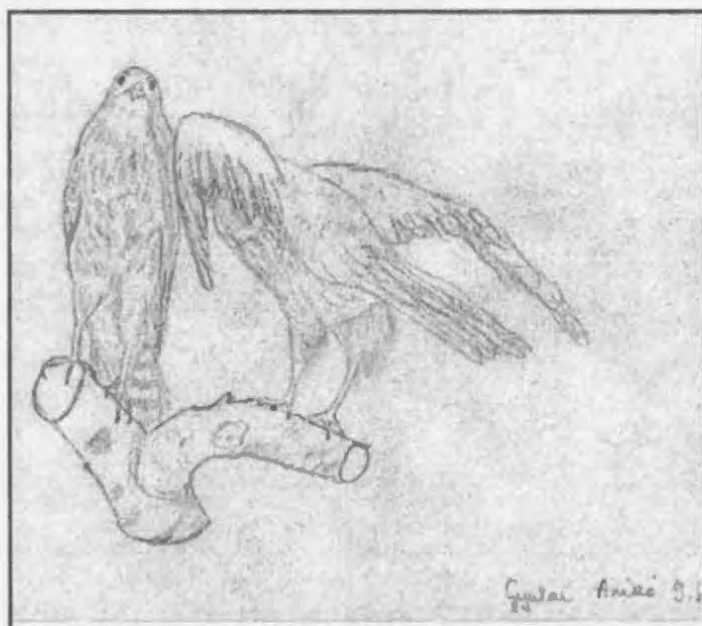
A Diáknapon szereplésükért megkapták a legDÖK-ösebb osztálynak járó oklevelet.

Honti Péter kerékpárversenyen jeleskedett,

Gyulai Anikó megyei asztalitenisz-bajnokságon 1. helyezését kapott serlegét sajnos nem tudjuk betenni az évkönyvbe, egy rajzát viszont igen

Vincze Bernadett gyönyörűen énekel

Eltelt három év, szinte elszállt. mégis sok minden megváltozott ezalatt: változtak a tanárok, osztálytársak mentek el, és újak érkeztek, negyedikesek ballagtak, és gólyák jöttek, még az osztálytermünk arca is megváltozott. De mi állítólag leragadtunk. Hetedik, nyolcadik osztályban még túl fiatalnak, éretlennek tartottak bennünket, és reménykedtek, hogy kilencedikre megváltozunk, hiszen, azt mondják, volt már ilyenre példa a Széchenyiben. Aztán eljött a kilencedik osztály, de a várva várt változás nem. A tanárok közül volt, aki feladta a küzdelmet, de volt olyan is, aki egyfajta kihívást látott bennünk. Mi lettünk az az osztály, ahová a tanárok nem szívesen jártak, s ezt a legtöbb órán hangoztatták is.

Egyszóval, mi lettünk a fekete bárányok. Sokan mondták, hogy talán eltévesztettük a házszámot, de ez nálunk csak a nevetőizmokra hatott. Lehet, hogy mindent túl lazán, viccesen, nemtörődöm módon fogtunk fel? Lehet. De miért? Mert mai fiatalok vagyunk. De van egy olyan érzésem, hogy nem CSAK MI vagyunk mai fiatalok...

Beismerem, hogy a tanulás nem a legfőbb erősségünk, és suliba sem úgy járunk, hogy reggel fél hétkor kiugrunk az ágyból, és ujjongva megyünk iskolába. Mert ki megy így suliba? Azt hiszem, bevallhatjuk, hogy senki.

Viszont sok olyan dolog van, amit még mi is szívvel-lélekkel csinálunk, és amiben kitűnünk mások közül. Értem ezalatt a sportot és egyéb iskolai vagy iskolán kívüli tevékenységeket. Állításaimat az előttem (vagy mögöttem) lévő oldalakon álló oklevelek is bizonyítják.

Kitűnő énekesek vannak nálunk, akik több kórus tagjai, és különféle versenyeken, rendezvényeken vettek már részt, ahol dicséretre méltó eredményeket értek el.

Többen játszanak valamilyen hangszeren (pl. gitár, furulya, fuvola, zongora), sokan többfélén is, és egyesek még az olyan különleges hangszereken is boldogulnak, mint a tambura. A többség jár különórákra is. Vannak, akik nyelvvizsga-felkészítőkre járnak, mert az idén le szeretnék tenni valamilyen nyelvből a nyelvvizsgát. Reméljük, hogy sikerül nekik.

Az osztály képességeit mutatja, hogy a tavaly megrendezésre került Diáknapon mi arattuk le a babérokat. Persze ne is beszéljünk a számítógépes zsenikről, akik úgy ismerik a computert, mint a saját tenyerüket.

Egyes lányok neves egyesületek táncosai, sőt még néptáncosaink is vannak. A majorettezőket pedig ünnepségeken, felvonuláson lehet látni.

Azok, akik franciát tanulnak, járnak francia színpadra is, ahol nem csak a színészi tehetségüket, hanem francia nyelvtudásukat is csillogtathatják. Ahogy ezt tőlük megtudtam, ez az egyik kedvenc elfoglaltságuk.

Persze ne feledkezzünk meg a sportemberekről – fiúkról és lányokról – sem. Van, aki magas szinten kosarazik, asztaliteniszezik vagy futbalozik. De üznek nálunk nem éppen mindennapi sportokat is, így például lovaglást, teniszt vagy karatét. Egyesek kerékpár- és úszóversenyeken vesznek részt, és érnek el komoly eredményeket. Vannak olyanok is, akik „csak” hobbi szinten sportolnak: görkorcsolyáznak, úsznak, kerékpároznak, futbaloznak...

Végül, természetesen nem is mi lennénk, ha az egész osztály nem szeretne bulizni. Akár együtt, akár külön, de mindenki jól tudja érezni magát.

Ezek után el merem mondani, boldog vagyok, hogy ebbe az osztályba járhatok, ahol mindig történik valami. Életem hat évét, azt hiszem legfontosabb hat évét egy olyan osztályközösségben tölthetem, ahol nem kell tartanom az unalmas, szürke hétköznapiaktól és a görcsös, dolgozat előtti szünetektől, mert mindig volt, van és lesz, aki ezt feloldja és megnevettet.

A fekete bárányok is füvet esznek, ők is bárányok, de mivel feketék, ezért egy kicsit mégis különlegesebbek és ritkábbak.

Haragovics Helga: '99 es Aranybulla

Osztályunkról nem éppen a legjobb hírek terjengenek... De szerintem ez csak azért van, mert sokan nem ismerik kis közösségünk szabályait, illetve „használati utasítását”. Ebben próbálok meg segíteni diáktársaimnak és tanárainknak.

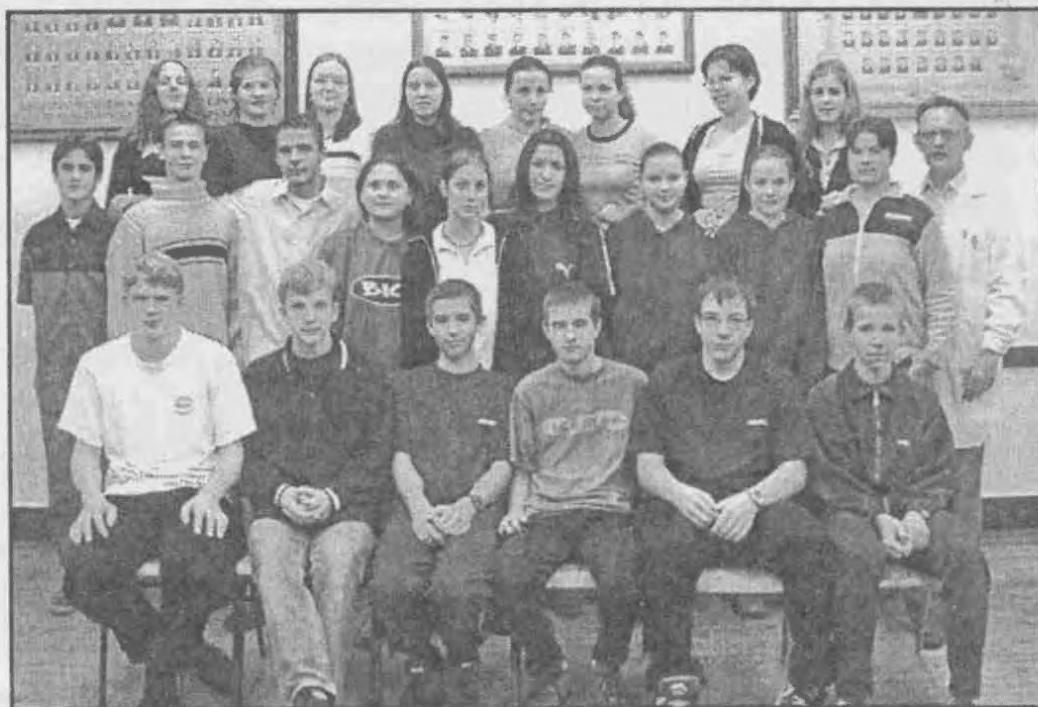
Íme az Aranybulla:

1. Ne keseredj el az első kudarc után, lesz még több is!
2. Adrenalin szintedet próbáld meg azonos szinten tartani azzal, mint amit akkor érzel, amikor egy kád forró vízben üldögélsz.
3. Ne tedd tönkre hangszáladat, felesleges.
4. Fektesd belénk egy kis bizalmat!
5. Soha ne tedd fel magadnak a kérdést: „Vajon pályát tévesztettem/rossz helyre jöttem?”
6. Felejtsd el az „ezt én nem élem túl!” arckifejezést.
7. Mondogasd magadban jó sokszor: „Ez az osztály sem rosszabb, mint az átlag!”
8. Ne kapj dührohamot az első bamba arc láttán!
9. Próbáld meg feltételezni: egyszer belőlünk is lesz valami.

Ellenállási záradék: ha ezeket nem tartod be, az osztály egyetemlegesen fellázadhat az arcátlanság minden vétke és a kicsapás veszélye nélkül. Hát...ennyi lenne a mi Aranybullánk. Na persze, ez nem jelenti azt, hogy mi tökéletesek vagyunk, hiszen nekünk is jócskán meg kellene változnunk. Talán egyszer benő a fejünk lágya...

Hogy holjártunk? Biztosan kitalálsz.

Osztályfőnök: Kopik István

Ábrahám Diána

Barlai Tamás

Bencsik Szabina

Csiszár Anikó

Faragó Eszter

Herr Barnabás

Holló Tamás

Horváth Anikó

Horváth Bálint

Horváth Dóra

Horváth Eszter

Keledi Gergely

Kollár László

Kotsmár Katalin

Kovács Tamás

Krisch János

Major József

Nagy Eszter

Németh Borbála

Németh Gábor

Oláh Eszter

Rácz Júlia

Szabó Aliz

Tuba Eszter

Horváth Anikó

A földszinti 8. terem az övék. A falon gyermekkori fényképek, – ez egyébként más osztályokban is divat –, az ember szívesen találgatja, ki kicsoda? Innen-onnan Garfield bölcs mondásai szúrnak szemet: „Az édes élet a barátoktól még édesebb.”, „Jobban szeretném a reggeleket, ha később kezdődnének.”, „Ébresszettek fel az új évezredben!”

24-en tanulnak ebben az osztályban, a nyolcadikból jöttek hozzánk. Szeptember 21-én Nagycenken tették le az esküt a többi kezdő osztállyal együtt, és váltak gimnáziumunk felavatott tanulóivá.

Milyen volt az első év? – tettem fel nekik a kérdést

„Készülj a legrosszabbra, annál csak jobb lehet. Szerintem tök jó volt, nekem bejött.”

„Hosszú és kemény”

„Túl lehetett élni.”

„Nem olyan nehéz, mint amilyenre számítottam.”

„Ugyanolyan, mint az általános iskola. A ping-pong asztal a büfénél jó ötlet.”

„A sulis nem túl nehéz, de lehetne több tesi.”

„Nehéz volt megszoknom, de mára már nagyjából sikerült.”

„Év elején reszkettev léptem be az iskola kapuján. Év végén: Hát igen, ez az ÉN iskolám!”

„Az első pár hét olyan hosszú volt, mint egy egész tanév. Majd mindinkább jobban teltek a hetek, egészen addig, míg egy nagyon jó osztályközösség ki nem alakult.”

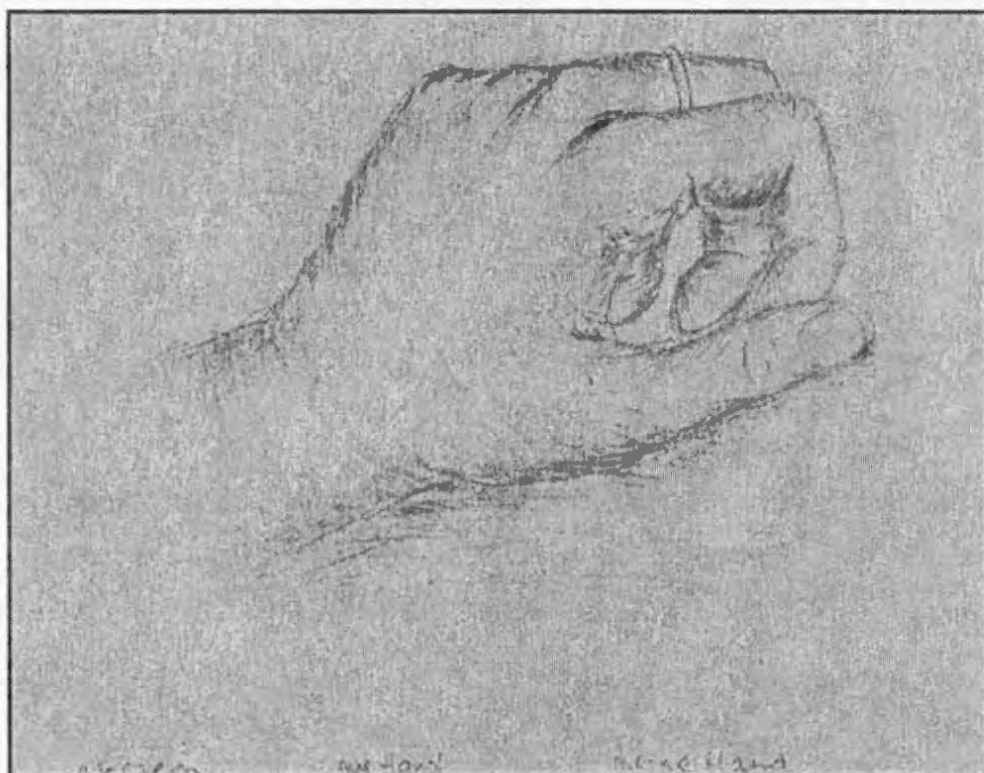
„A sulis tök jó, de tanulni azt aztán kell!”

„Hogy finoman és tömören fogalmazzak: ez az év rövid volt, de velős!”

„Az első benyomás tetszett. A második érdekes. A harmadikról nem beszélek. Jó ez az iskola.”

„Jó volt, de jó, hogy vége!”

Rácz Júlia

Osztályfőnök: Poór Attila

Baán Szabolcs
Balics Réka
Bella Gabriella
Bognár László
Enzsöl Eszter
Fleck Adrienn
Hajnal Julianna
Hegedűs Nóra
Heisig Judit
Horváth Katalin
Horváth Kitti

Kajtár Eszter
Kiss Tünde
Kiripolszky Károly
Kollár Zsófia
Krejci Rudolf
Láng Zsófia
Leyrer Ágnes
Major Zsuzsanna
Nagy Péter
Németh Tímea
Nováki Dóra

Pájer Anita
Papp Krisztina
Pogátsa Zsuzsanna
Silye Patrícia
Solymos Szabolcs
Talabér Andrea
Tóth Veronika
Turny Beatrix
Varga Erzsébet
Varga Richárd

Tantárgyi dicséret

német nyelv: Krejci Rudolf

rajz és műalkotások elemzése: Kajtár Eszter

A második emeleten kezdenek, a 25. teremben. Talán a legtágasabb, legvilágosabb terem. Már a Fecske-napon feltűnnek aktivitásukkal, kreativitásukkal, nagy szájukkal. Amikor az osztályképet csináljuk, pár perc alatt már megfájdul a fejem a hangzavartól. Nem elveszett társaság. És jó tanulók...

Ez is egy osztálykép (Németh Timea rajza)
Nagy sikert arattak a Diáknapon Modern fejlődés tanukkal:

MODERN FEJLŐDÉSTAN

Jó napot kívánok!

Én a helyszínre kihelyezett tudósító fogom kalauzolni önöket a fejlődés ingoványos talajának útvesztőjében. És most egy „in medias res” kezdés:

ez egy csecsemő:

Az emberi fejlődés eme szakaszában a példány kisméretű. Illatkompozíciója vitatott egyesek szerint bűdös, mások szerint babaillatú. Aki már találkozott csecsemővel az észrevehette, hogy néha kommunikációs problémák merülnek fel a velük történő kapcsolatfelvétel során. De ez idővel elmúlik. A csecsemő továbbá felismerhető végtelenül egyszerű szókapcsolatairól. Idézem: oá, бага, adadajada, hablata, bluty, tyutty, ututúú. Menjünk tovább! A következő példány akit kiragadtunk természetes környezetéből, a homokozóból, az óvodás:

Az illatkompozíció összetétele ebben a korban alapjaiban megváltozik. Az ovis fölveszi a közismert kakaó illatot. Az ovis mindennapjait a fajtársaival történő monoton játszás tölti ki. De ez a harmonikus állapot nem tart sokáig. Az egyén társadalmi életében tragikus változás következik be. Át kell esnie egy ún. intellektuális továbbképző procedúrán mely a felnőtté avatási folyamat első lépcsőfokának intézményesített változata. De ők ezt nemes egyszerűséggel iskolának hívják. A folyamat része hogy a bájosan gyanúsn óvodásokat száz meg száz társukkal együtt betelerelik egy olyan világba amelyet döntően befolyásolnak relytéljes fekete és piros pontok. Eddig még ismeretlen eredetű, „tanár” fedőnéven futó nagyméretű egyének pedig addig alakítják az áldozat jellemét amíg ebből...:

Nem túl szép,mondhatnám torz,de egyben fájdalmas elváltozása ez a gondtalan gyermekkorunk.A kamaszok nagyrésze a növekvő nyomás hatására „hülyül meg”. Nyakukon vannak a szülők,az iskola és a párzási időszak. Különös kor ez hölgyeim és uraim.A fent látható példányt például csak erőszakkal tudták elszakítani a csordatársaival történő rendszeres ismételt ősi ritustól melyet ők úgy hívnak :kocsmázás.Kutatóink számos érdekes megfigyelést tettek e különös faj szokásainak megértése érdekében.Neves tudósok állítják például hogy ők valóban lelnek örömet az általunk oly förtelmesnek ítélt eszetlen és hangos ricsaj csoportban történő hallgatásában.Bizonyított továbbá az is hogy számukra több örömet okoz az előbb említett „zenére” hajnali 5-ig tombolni,mint ugyanannyi ideig tanulni.Érthetetlen... De ha azt akarjuk hogy ne érezzék jól magukat akkor célszerű egyszerűen csak az alany agyára menni.Ehhez elég mindössze néhány jól irányzott mondat is elég.

Pl.: -ne szemtelenkedjl

-tudd hogy hol a határl

-semmi se lesz így belőled...!

A kamaszokat másrészt megismerhetjük a csecsemőknél már megfigyelt tömör,mégis lényegre törő beszédükről.
Pl.:Utállak.Előtte táncolunk?A tiedet.Most mé' kell má' akkor hazajönni? Nem'om.Jó. Milyen- milyen? Hát karól Nos kedves barátaim nem is tudom kell-e még ehhez valamit hozzáfűzni.A következő adásban megismerkedünk a rejtélyes felnőttkorral.Csak erős idegzetűeknek!

Írta:prof.dr.címeres észkombájn:Németh Tímea
Ha kérdésük van írjanak,címünk:fejlődünk@unk megnő.hu

Osztálykirándulunk!!!

Oklevél

Kajtár Eszter

"Bogár II." Jelige

Széchenyi István Gimnázium

A DUNÁNTÚLI KÖZÉPISKOLÁSOK

► DUNÁNTÚLI MŰVÉSZETI NAP ◄
NÉVEN MEGHÍRODOTT
KÉPZŐMŰVÉSZETI ÉS IRODALMI PÁLYÁZATÁN
KÉPZŐMŰVÉSZETI KATEGÓRIÁBAN

KIEMELKEDŐ

EREDMÉNYT ÉRT EL.

Iskolai Kiosztórendszer - Széchenyi István Gimnázium, Széchenyi tér 2/B.

Kajtár Eszter

Kajtár Eszter

Széchenyi István Gimnázium

OKLEVÉL

MILLENNIUMI

TEHETSÉGGONDOZÓ ÉS KÉPESSÉGFEJLESZTŐ ORSZÁGOS VERSENY

A HAJDÚ-BIHAR MEGYEI TUDOMÁNYOS ISMERETTERJESZTŐ
TÁRSULAT

ORSZÁGOS LEVELEZŐS TANULMÁNYI
VERSENYÉN

ANGOL

FELEK ADRIÁN

NÉV

HELYEZÉST ÉRT EL.

DEBRECEN 2000. MÁJUS

Dr. Csikvári T. László
ÜGYVEZETŐ IGAZGATÓ

Dr. Csikvári T. László
ELNÖK

OKLEVÉL

MILLENNIUMI

TEHETSÉGGONDOZÓ ÉS KÉPESSÉGFEJLESZTŐ ORSZÁGOS VERSENY

A HAJDÚ-BIHAR MEGYEI TUDOMÁNYOS ISMERETTERJESZTŐ
TÁRSULAT

ORSZÁGOS LEVELEZŐS TANULMÁNYI
VERSENYÉN

ANGOL

BOGNÁR LÁSZLÓ

NÉV

HELYEZÉST ÉRT EL.

DEBRECEN 2000. MÁJUS

Dr. Csikvári T. László
ÜGYVEZETŐ IGAZGATÓ

Dr. Csikvári T. László
ELNÖK

Kajtár Eszter

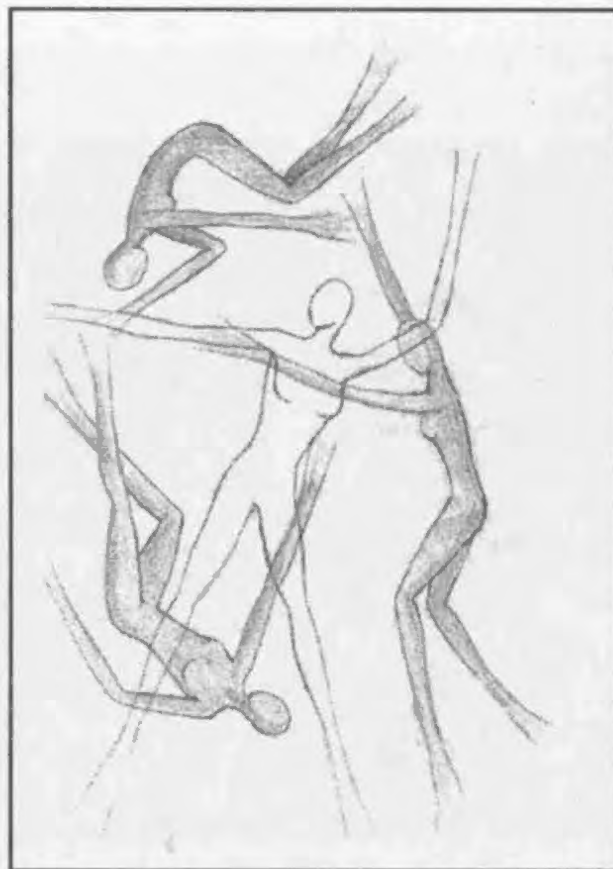
Osztályfőnök: Horváth Violetta

Ambrus Ernő
 Antal Mihály
 Ácsbold Henrietta
 Boza Brigitta
Deák Judit
 Fehér Ágnes
 Fekete Soma
 Friedl Mihály

Führer Diána
 Gócz Eszter
 Hanzséros Anikó
 Horváth Ádám
Kárász Balázs
Kovács Brigitta
 Lökös Petra
 Mikó Attila

Morán Villotta
 Németh Márta
 Rákosi Zsanett
Szász Előd
 Tama Péter
 Varga Hajnalka

Ugyan nem tanítom őket, arcról mégis sokat ismerek, mivel rendkívül kedvelik az osztályuk előtti ablakmélyedéseket. Szó se róla, ott mindig történik valami, információ-áramlás céljára kitűnő, szemlélődésre elsőrendű. Ha az osztályukban körbenézek, nagy össze-visszaságot látok, de az az igazság, hogy tetszik. Itt békésen megférnek egymással a különböző állatfajok, rockzenekarok, és Szinnyei Merse Pál: Lilaruhás hölgye.

Führer Diána

Dicséret illeti Szász Elődöt az Arany Dániel matematika verseny II. fordulójában elért szép eredményéért, és Friedl Mihályt, aki a Megyei matematika versenyen a 4. helyet szerezte meg.

De van ám német nyelvi eredmény is

Egy 16-17 éves fiútól szokatlan írást olvashatnak most:

Meghaltam. Semmi addigi élményemre nem hasonlított, nem is tudom leírni. Bár nem is akarom. Érzem emlékeim, melyek a halál pillanatában visszatértek: lassan elvesznek. Örökre. Talán azért volt, hogy lássam, mit tettem, mi maradt utánam. Barátok, ellenségek, áldott és átkozott pillanatok, mind előjön, hogy aztán elveszítsem őket.

Most, hogy visszagondolok rá, az egész haldoklásom egyetlen, hatalmas rettegés volt. Mitől? – kérdeznéd. Az ismeretlentől, ami ránk vár. Most már szégyenlem, de hát én tudom, mi történt, számomra már nem titok. A másodiktól nem félnék. Biztos vagyok benne, hogy nem félnék...

Szeretném megtartani ezt az emlékem. Anyámra nem emlékszem már. Csak egy név, egy síron, melyet életem végéig látogattam. De nem bánom. Talán lesz új. Ahol most vagyok, semmi újat nem közöltek. Reinkarnáció vagy túlvilág? Nem tudok többet most sem. De ez sem érdekel. Az emlékek, az elvesztésük és ez a különös apátia hona ez. Kíváncsi sem vagyok, vizsga vagy megtisztulás ez?

Most már fáj. A szavak lassan kicsúsznak a fejből. Jelentésük elhalványul, értékük 0 lesz. Újra haldoklom. Utolsó perceim élem újra. Mint harmadik szemlélő figyelem haldoklásom. Kegyetlen sors! Hát mégis megaláztál! Nem, nem az, amit tett holtestem. Az természetes fájdalom-parancsolta reakció volt. De ez, hogy a most már édes tudatlanságtól megfosztottál! Ez több, mint amit kibírhat a magamfajta ember! Ha van Isten, hát reszkessen, mert...

A kalitkában töltött percek már halványuló emlékek: gyalázok valakit, akit évekig tagadtam, szégyenlek valamit, amitől évekig rettegettem. Lehet, most világosodtam meg? Talán...

Talán, nem is volt igaz az egész?

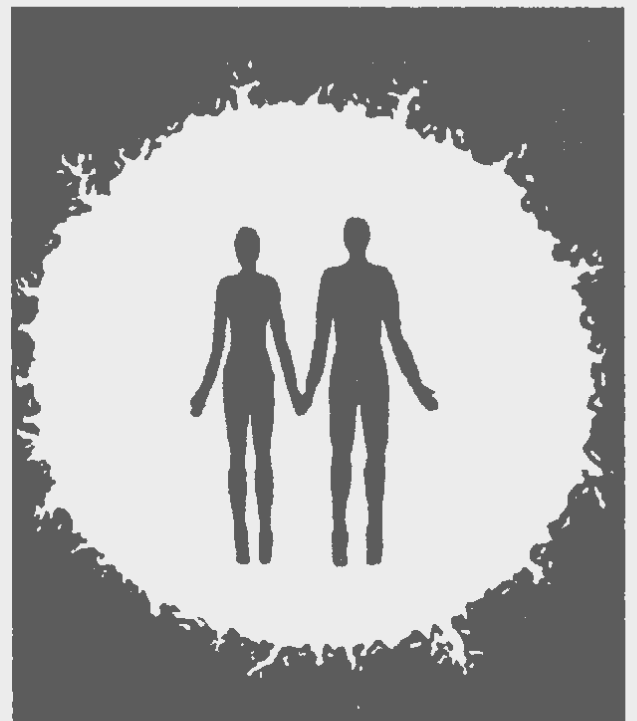
Antal Mihály

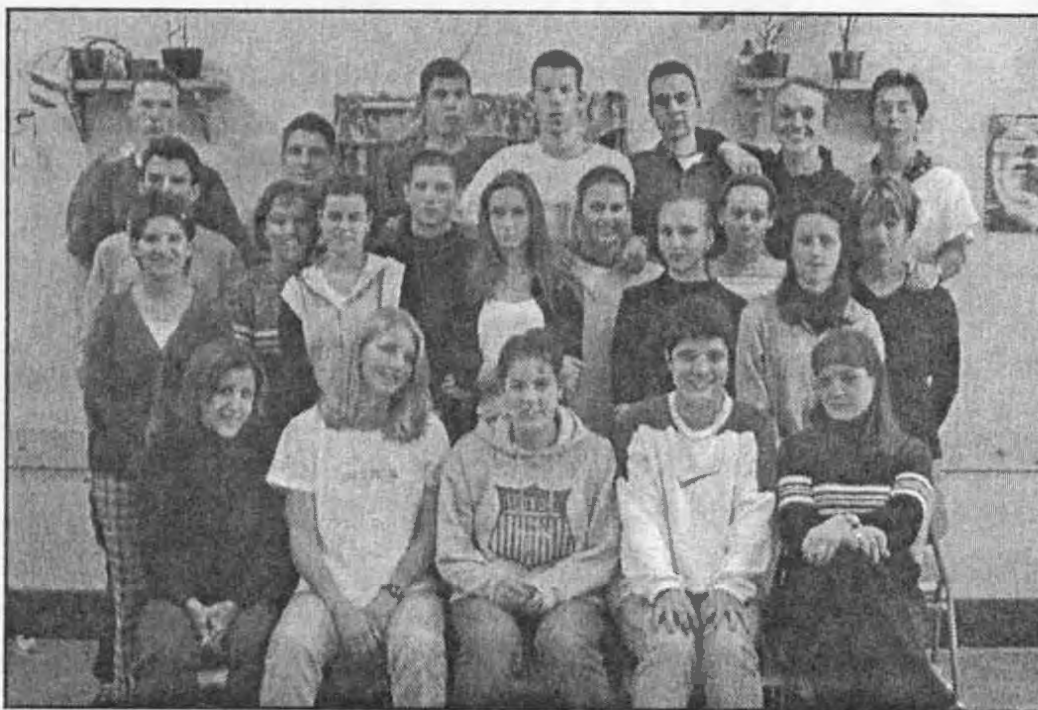
Némiképp derülátóbb a következő kis vers:

Világ!...Mért vagy ilyen?
Romlott vagy!...Hallod?!...
De én így szeretlek.

Führer Diána

Führer Diána rajza

Osztályfőnök: Nagy Judit

Bedi Melinda
Dollmayer Ágnes
Domonkos Krisztina
Füster Ákos
Gosztola Rita
Kelemen András
Kinter Dóra
Kondor Szilvia

Kovács Balázs
Kovács Noémi
Lukács Gergő
Nagy Heléna
Náray Eszter
Planicsek Szonja
Pohl Norbert
Radasics Vilmos

Szaradics Ilona
Szántó Ágnes
Takács Kinga
Varga Livia
Vörös Tamás
Wilesinszky Péter

Tantárgyi dicsérek

rajz és műalkotások elemzése: Gosztola Rita
testnevelés: Gosztola Rita, Kinter Dóra

Alighanem a „legkedvezőtlenebb” fekvésű osztály. A 15. terem közvetlenül a tanári szoba mellett található. Ennek ellenére megy a foci, télen a hócsata, egyszóval javíthatatlanok.

Van közöttük egy ördögös BMX-es

Egy csodálatos hangú énekes

OKLEVÉL

PLANISEK SZOLJA

nagy népszerűségű tanulmányi versenyen

elért.....helyezésére.

1992. október 12. nap

Amphipol

Nagy álom kétkeréken

Radasics Vilmos az egyik leg-eredményesebb versenyző

Tíz éve annak, hogy túlélt élete első versenyén. Igaz, akkor még csak a bécsi-dombi motocross pálya mellett kialakított terepen versengtek egymással a soproni BMX-es flúk. Ezt követte a harkai pálya, majd megalakult Sopronban is a BMX Klub, melynek alapító tagja lett Radasics Vilmos, bár akkor ég csak hat éves volt, most pedig tízenhat.

Idehaza az ország egyik legeredményesebb versenyzője, eddig valamennyi kategóriában bajnok volt, most már a felnőtt kategóriában versenyez.

Bejárta Európát és mindenhol jegyezték eredményeit, melyek közül a legemlékezetesebbekről meséljen önnaga: "Leggyakrabban Ausztriában és Szlovákiában versenyeztem, de ezen a környéken sajnos nagyon ritkán vannak igazán jelentős nemzetközi versenyek. 1994-ben Európa Bajnokságot rendeztek Vösendorfban, akkor a 118 induló közül a legjobb tizenhatba kerültem, amelyre büszke vagyok. A legemlékezetesebb versenyem az olaszországi Padovához fűződik, itt a középdöntőben, második helyről buktam, ezért nem sikerült a döntő. Nagyon szomorú voltam. Középdöntős voltam a hollandiai világbajnokságon is. Hollandiához egyébként is sok emlékem fűződik, voltam itt első is, ötödik is és nyolcadik is. Belgiumban negyedik, Svájcban harmadik, Németországban első. A nagy álmom, hogy Franciában állhassak dobogóra, még várat magára."

- Ha lehetne három kívánsága a sportágon belül mit kívánna?

- "Ott lenni a világbajnokság döntőjében, jó szponzorok ebben a sportágban is és egy nemzetközi szintű BMX pálya. Sopronban nagy nemzetközi versenyekkel, hogy bemutathassam ezt az izgalmas sportágat a soproniaknak."

Ca. J.

Na és a kirándulás is élmény velük, tanúsíthatom, mint kísérőtanár

OSZTÁLYKIRÁNDULÁS Kr. u. 1999-2000 10/B: BEST OF SZÉCHENYI

A fent említett rendezvényre kívádjatok a legendás híró osztály tagjai és két rendfenntartó hivatalos !!!

ESEMÉNYMENET:

1. nap: június 15. csütörtök

5:00 : ÉBRESZTŐ (még NEKED is!)

Találkozó. Időpont nincs, úgyis mindenkinek elkészik.

A LEGJOBB MAGATARTÁSÚ OSZTÁLY és a LEGKIVÁLÓBB TANULMÁNYI ÁTLAGOK (országos)

pérezdíjából luxuskörülmények között utazunk: 10:20

Megérkezünk BP. Keletre 8:58:22-kor

Innen át kell jutni a Délbe! Két kísérővel kintelezhetetlen!!!

Ha sikerül, 10:41-kor Velencefűrdőn lehetünk.

Megjegyzés: A vonattal történő utazás során a többi utas és saját jókedvünk fenntartása érdekében az órmaikat DJ-nek képzelt osztálytársainkat eltöltjük a magunktól.

12:00:00-kor ebéd, ami ehetetlen, de ez is csak a szállás elfoglalása után.

A helyszín nagyvíz közelében található és délutánra hajókirándulást szervezünk, ezért idéznék MURPHY-tól:

A kirándulás I.: ha víz mellett van, akkor az évszak leghidegebb napjai köszöntenek be.

II.: ha nem víz mellett található és strand sincs a közelben, a kánkula már-már elviselhetetlenné válik.

VACSORA, OSZTÁLYYELÜL. Bármennyire szeretnénk, a zeneördögöket már nem tudjuk lefojni.

2. nap: a 8:00-ra tervezett reggelit el lehet felejtani, mivel mindenkinek ezekben az órákban szándékozik lepherni.

9:00: kirándulás a Velencei-hegységben, közben népi művelődés (Sukoró népi múzeum). Ennél a résznél tíz perc menetelés után elkezdjük szórni a programalkotókat.

Ami a múzeumot illeti: a megromlott III. elűnt tárgyak kórházi költségét a szeptembertől II/ A címszó alatt futó osztálynak szíveskedjék benyújtani

Délután pk.nk, ismerkedés az erdővel, visszafelé a csodálatosan kidolgozott felsőtestek III. a gyönyörű vonalak felfedése egy megfelelő strandon.

Este boqács (a 10/B boqácsa egyedülálló, gasztronómiai különlegesség) ezt követően 10-11-ig fellélegetünk (szabadprogram)

3. és egyben utolsó nap:
8:00 reggeli a változatosság kedvéért.
9:00 vetélkedő (az osztály rendkívüli meglepetése és fizikailag és szellemileg is megmutatkozása)

Eredményírás után strandolás.

12:00 ebéd, de a koszt még mindig ehetetlen

Ezt követi a világítási elem eddig leghetesebb vállalkozása: ÖSSZESZONNACOLÁS

Miután befelé fordítottunk eddig legkevesebb felismerést, hogy a kirándulás alatt produkált magatartásunk hazai némi kivánnivaló maga után, megindulunk hosszú vándorunkra apályszáraz felé.

SOPRON Megyei Jogi város büszkeségei várhatóan 17:55-kor kártnak vissza szeretett iskolájuk városába.

Bővebb felvilágosítást akkor sem kap, ha az illetékeseknél próbálkozik a 15-ds teremben !!!

Osztályfőnök: Krasznai Andrea

Babos Gergő
 Bakó László
 Barabits Ágnes
 Bácskai Barbara
 Bors Gergely
 Böhm Csaba
 Csigó Balázs
 Egresits Andrea
 Gál András
 Gosztola Judit
 Gosztola Lóránt
 Gögös Laura
 Guzmits Szabina

Hajas Péter
 Hende Csaba
 Horváth Ferenc
 Höfer András
 Koltai Erika
Miklós Ákos
 Németh Judit
 Palotai Ágnes
 Payrits István
 Pető Orsolya
 Posch Barnabás
Presits Melinda
 Pusztai Attila

Rabi Brigitta
 Ratatics Adél
 Rácz Miklós
 Rudasits Ákos
Schuh Judit
 Sinkó Bálint
Sölét-Ormos Eszter
Szitás Mariann
 Varga Attila
 Vati Gábor
 Vécsey Tiborc

Tantárgyi dicsérek

történelem: Rudasits Ákos, Varga Attila
 rajz és műalkotások elemzése: Rabi Brigitta
 testnevelés: Koltai Erika, Palotai Ágnes

Az 1999/2000. tanévben 37-en voltak. Kimondani is ijesztő. Az iskola egyik legnagyobb tantermét kapták meg, ahonnan bizony elég gyakran udvariasan kitelepítik őket, mivel itt van TV, videó. Angol, német, matematika tagozatosok.

Mit változtatnék az iskolán?

„A szünetekben zene az iskolarádióban, mint máshol”

„Kávéautomata”

„Ingyenes büfé”

„Több testnevelésóra”

„Modernebb számítógéppark, jobb internetelés”

„Több vízcsap a folyosókon”

„Elszívóberendezés és illatosítás a biológia és kémia szaktantermekben”

„Több fiú WC”

„Egy nagy helyiség lyukas órákra”

„Lift”

„Barátságosabb tanárok”

„A tanárok jobban keltsék fel a diákok érdeklődését, túl töményen adják le az anyagot.”

„Az a baj, hogy a témazárót kivéve, nem lehet előre tudni, mikor lesz számonkérés. Ha tudnánk, jobb jegyek születnének, és ez mindenki érdeke.”

„Sokáig tart egy dolgozat kijavítása.”

„Sok témazárót írunk egy nap”

„Kényelmesebb székek”

„Szebb osztályterem”

„Modernebb felszerelés”

„Tisztább mosdó”

„Szebb udvar”

„Dohányzó rész a diákoknak”

„Kezdődjön az iskola 9 órakor, addig talán mindenki fel tud ébredni, és legyen vége 12-kor, mert addigra mindenki éhes lesz, és már három órája haza akar menni.”

„Türelmi zóna”

„Ne tegyenek fel ilyen kérdéseket!”

„Mit változtatnék? Szinte mindent. Bár ha jobban belegondolok, ez van, és már úgyis mindegy, mert megszoktuk.”

Osztályfőnök: Németh Ildikó

Bircher Mechle Adél
Czupy Melinda
Dollmayer Katalin
Dorner Gabriella
Fekete Judit
Gondi Anett
Gyurasits Emőke
Hargita Zsófia

Horváth Anita
Jámbor Dominika
Kocsis Zoltán
Kovács Melinda
Kukoda Csilla
Láng Dániel
Lovranics Gábor
Makk Orsolya

Palkovits Valér
Pásztor Lilla
Szabó Zsolt
Tárnok Péter
Tóth Katalin
Török Péter

Tantárgyi dicsérek: matematika: Láng Dániel

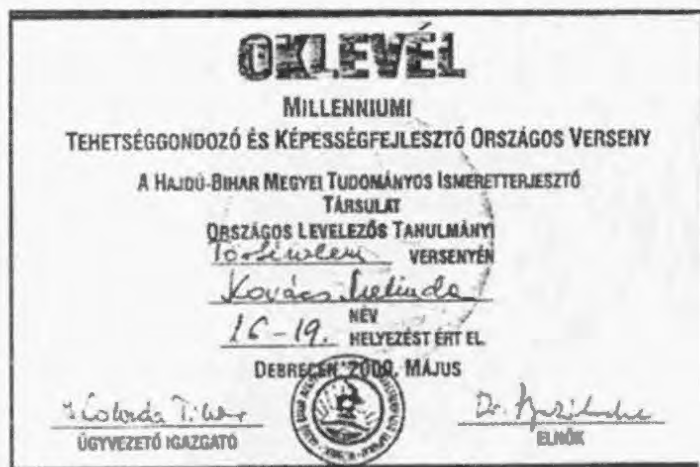
Vitathatatlanul ők az iskola egyik büszkesége. A 22 tanulóból 12-en jeles eredményt mutatnak fel, és nézzük végig figyelmesen az okleveleket!

Hargita Zsófia

Zsófi rajzai már egy ideje büszkeségei az évkönyveknek

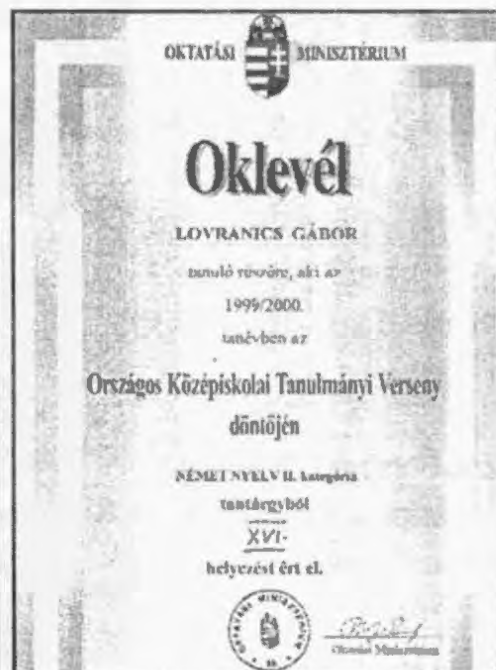
A Milleniumi Tehetséggondozó És Képességfejlesztő Országos Versenyen többen több tárgyból indultak és kiválóan teljesítettek

Láncs Dániel bejutott a matematika OKTV II. fordulójába

Lovranics Gábor nagyszerű eredménnyel tért haza a német nyelvi OKTV budapesti döntőjéről

Azért mulatni is tudnak..., és erre mindig kitűnő alkalom egy osztálykirándulás

Sőt a küzdősportban is otthon vannak

Sensei Karmazin György 3. dan
verseny főbírója

Sempai Szabó Tamás 2. dan
versenybírók elnöke

És van nekünk is egy Kocsis Zoltánunk

A Kocsis Zoltán név sokáig a híres zongoraművészt juttatta eszembe. Egy ideje azonban már nem így van, iskolánk Kocsis Zoltánára gondolok, aki híres névrokonához hasonlóan ugyan zongorázik is – nem is akárhogy –, ám ezenkívül szaval, énekel, sportol...és még mi mindent nem csinál! Nézzük csak szépen, sorjában.

– Jó pár éve nincs ünnepély nálunk Kocsis Zoltán nélkül, a neved mindig garancia egy színvonalas produkcióra...

– Köszönöm.

– ...Nem lehet, hogy szegről – végről mégiscsak rokonságban vagy a Kossuth-díjas Kocsisokkal?

(Elneveti magát, majd mosolyogva folytatja)

– Egészen biztosan nem. A szüleimnek abszolút hétköznapi a foglalkozása. Igaz, a jó hangot és a zenei érzéket állítólag anyai ágról örököltem, apai nagymamám pedig pici koromban elalvás előtt mindig verseket olvasott nekem. Azt mondják, egész kötet Weöres Sándor verset tudtam kívülről.

– Zoli, te amióta az eszedet tudod, kitűnő tanuló vagy. Nem értem, miért nincsenek szaktárgyi okleveleid?

– Őszintén szólva, ez valahogy sohasem sikerült. Indultam több versenyen is (matek, kémia), az első fordulóból továbbjutottam, de aztán a megyein semmi. Úgyhogy leálltam róla.

– Sokan tudják rólad, hogy a Színművészeti Főiskolára készülsz...

– Ez sem ilyen egyszerű. Először magyar – ének szakos tanár akartam lenni, de erről sürgősen lebeszéltek. Aztán beléptem a Városi Diákszínpadba, ahol Szabó Miklós tanár úr irányítása alatt nagy kedvet kaptam a színészi pályához. Bár először a Soproni Egyetem közgazdász szakára felvételizek, és csak egy év múlva próbálnám meg a Színművészetit.

– De ennek valahol korábban kellett elkezdenie...

– Igen, az Orsolyában Horváth László, a magyar tanárom küldött először szavalóversenyekre, aztán a 6. osztályban megnyertem a Katolikus Iskolák Országos Szavalóversenyét.

– Emlékszel, mit szavaltál?

– Arany János: Fiamnak című versét, és a Kőmíves Kelemenné népballadát.

– A Kazinczy-émlékérem?

– Még mindig nem tudom felfogni. Ráadásul még különdíjat is kaptam: A kötelező szöveg legjobb tolmácsolásáért.

– Zongora?

– Tizenegy éve tanulok Ferencz Éva tanárnőnél. Az az igazság, hogy nem annyira a technikás, mint inkább a romantikus darabokat szeretem.

- *Romantikusnak tartod magad?*
- Mindenképpen.
- *A mai fiúk között ez valahogy nem divat. Vajon milyen társat tud elképzelni magának egy romantikus fiatalember?*
- Ne legyen buta, viselkedjen természetesen, mindenképpen legyen humorérzéke – a szépség másodlagos.
- *Sokáig fociztál, kosaraztál, és a Kocsis-név sportberkekben sem cseng rosszul...*
- A sportpályafutásomnak vége. Pár évvel ezelőtt az egyik térdem sérült le, most januárban a másik is – ne is beszéljünk róla.
- *Ami engem még különösen érdekel, az a DÖK (Diákönkormányzat)-elnökséged. Össze lehetett ezt egyeztetni „művészi” elkötelezettségeddel?*
- Azt hiszem, ez valamennyire összefüggött a szereplésvágyammal. Az előző elnök a padtársam volt, tehát beleláttam a munkájába, és amikor elment, vállaltam arra az időre, amíg más nem jelentkezik – persze nem jelentkezett.
- *Mesélj erről a munkáról, de őszintén!*
- Sajnos a diákok nagy része nem úgy fogja fel az iskolát, hogy itt töltöm életem nagy részét, tegyük hát kellemesebbé, hanem: idejöttem kényszerből, hadd tűnjek el már végre. Érdektelenség, közöny jellemzi őket, a kifogásokat keresik. Szó mi szó, a végére kiábrándultam.
- *Én azért úgy láttam, sikereket is könyvelhettél el.*
- Az osztályomat mindenképpen megmozgattam, mi szerveztük a gólyaavatót, műsort csináltunk a Titkos Barát leleplezésére, a Diáknapra a szokásosnál több osztály készült. Sajnos, nincs már Tanárszínpad, de így is megtelt a Művelődési Ház nagyterme, hiszen a csapatok hozták magukkal az osztálytársaikat.
- *Most mit fogsz csinálni Zoli, ha hazamész?*
- Először még fodrászhoz megyek, mert holnap tablóképet csináltatunk, aztán otthon valószínűleg alszom egy kicsit – erre időnként szükségem van. Este talán tévézek, a Vészhelyzetet nagyon szeretem, de a vetélkedőket, sportműsorokat is megnézem... hétvégén a barátaimmal kosármeccsre megyünk vagy beülünk valahova egy jót beszélgetni...
- *Kocsis Zoltán – soha nem zavart a neved?*
- Egyáltalán nem. Az idei országos négykezes zongoraversenyen – ahol Németh Gabival szerepeltem, azt mondták: „Reméljük, nevéhez illően fog zongorázni.” Megnyertük.
- *Kocsis Zoltán...Kocsis Zoltán...ilyen nevű színész még nem volt. Határozottan jól hangzik. Bármi is lesz, ahogy ismerlek Zoli, te mindig vissza fogsz jönni hozzánk, ha hívunk majd, gálaműsorokra, diáknapokra, de egy kicsit honvágyból is...*

Hargita Zsófia

Osztályfőnök: Lang Ágota

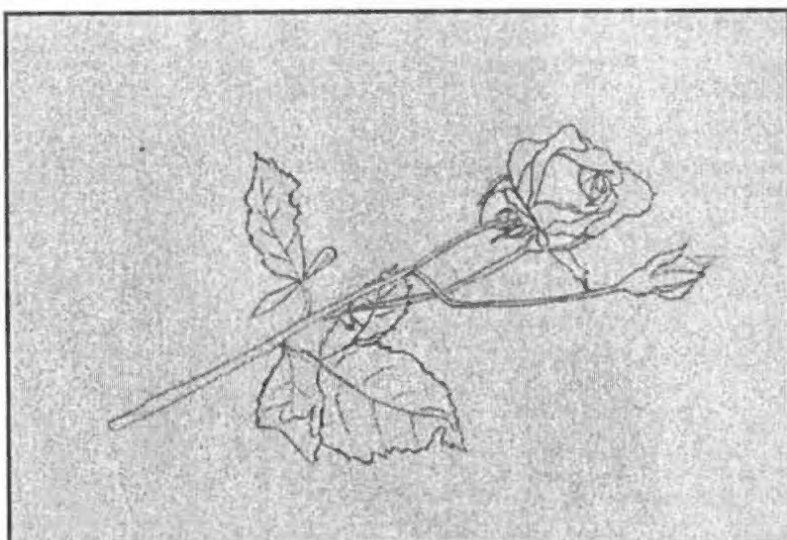
Balázs Andrea
Bencsik Gergely
 Besenyei Nóra
 Bögi Bálint
 Bősze Beáta
Csanády Nikolett
 Feimann Szabina

Igrinyi Zsanett
 Kalmár Levente
 Krisch Emőke
 Náray Judit
 Pál Melinda
 Plájer Diána
 Rácz Gyula

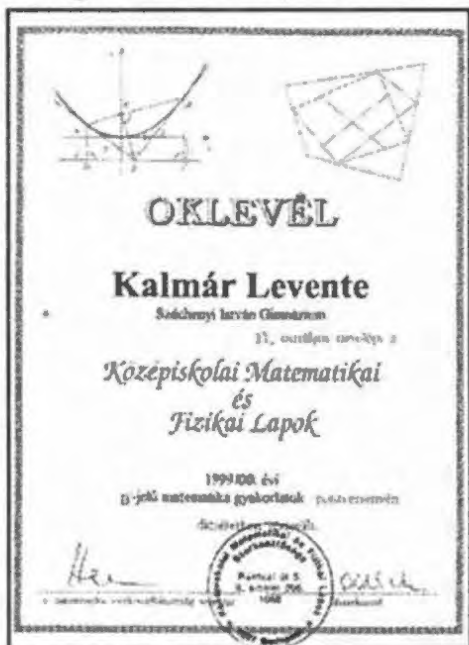
Rádonyi Kristóf
 Szakál Krisztina
 Tejmél Réka
 Varga Dávid
Zalai Boglárka

Tantárgyi dicsérek
 német nyelv: Bögi Bálint

Balázs Andrea

Ötödik éve járnak már hozzánk, mostanra 19-en maradtak. Kimondottan családias a hangulat. Voltak, akik elmentek, de a „mag” maradt. És ők kitesznek magukért.

Bösze Bea énekel, szaval, színészi pályára készül

Bögi Bálint nemcsak német nyelvből remekel,
hanem megmutatja írói vénáját is...

Örök-körnek poémája

95.

Betoppanánk zsenyén, hiszékenyen
Ama út végét nem látánk
Nem sejténk még mi vár ránk
E hely varázsában hittünk töretlen.

Miként az idő múlt, hitünk lankadt
Átesvén a tűzkeresztségen
Poklok poklát tapasztaltuk mélyen
De az remény utunkon megcsillant!

Az bimbózó rutinunk virággá érett
Elődeink bölcsessége rólunk le nem pergett
Az életnek viharát átvészalni miként lehet
Magunkévá tevénk a képletet.

Az viharos égbolt számunkra kitisztult
Alma Materunk Eldorádóvá eképp lett
Kiképzésnek keménysége meg nem rendített
Biztonságnak mosolya orcánkon kivirult.

Ma már bátran járunk el otthonról
Az útnak vége kacsint ránk a távolból
13:10 e szám hangot rejt, varázslatot
Utunk célja változik, pincében a helyünk most.

Az ajtóhoz érvén József mosolyra fakad
Már testvérként ő minket fogad
Kortyolván az életnek hűs vizét lelkesen
Ifjak jelennek meg a színen.

Őket már Mi neveljük a jóra
Cimboraként okítjuk őket bölcs szóra
Miként mi lépénk nyomába mestereinknek
Egykoron ők váltanak majd minket...

Egyesült Poéták Társulata
Rádonyi Kristóf, Bögi Bálint

De mások is bizonyították, hogy van érzékük az íráshoz. Greksza Tünde tanárnő arra bízta őket, hogy Babits Mihály: Messze...messze...című verse alapján írjanak Magyarhonról is.

Emlékeztető a versből:

...Némethon. Város, régi ház:
emeletes tető, faváz.

Cégérek, kancsók, ó kutak,
Hízott polgárok, szűk utak.

...Angolhon. Hidak és ködök.
Sok kormos kémény füstölög.
Kastélyok, parkok, labdatér,
mért legelőkön nyáj kövér.

...

És most lássuk Magyarhont!

Magyarhon. Gellért hegy, hidak,
Török csaták, harci lovak.
Gyógyvizek, fürdők, Balaton,
Gémeskút, lovak az ugaron.

Náray Judit

Magyarhon. Hatalmas gulya,
magyar bojtár, heje-huja.
Pásztor, puszta, szép nagy Alföld,
Magyarok szívéhez ez nőtt.

Balázs Andrea

Magyarhon. Nap tüze lángol,
az ifjú nép zenél, táncol.
Nyáj, konda, szőlő, paprika,
okos legény vár a lányra.

Kalmár Levente

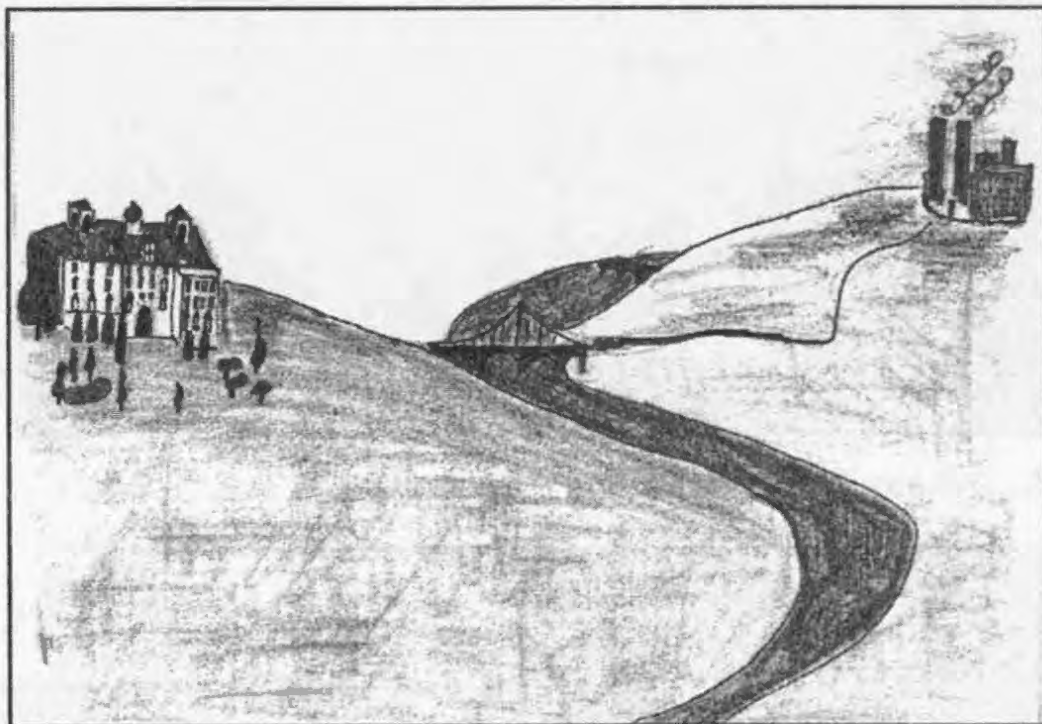
Magyarhon. Borkedvelő nép.
Elénk tárul gyönyörű kép.
Budapest, Alföld, Balaton,
gatyás paraszt Bugacon.

Krisch Emőke

Magyarhon. Gyógyító vizek,
Pásztorok, pusztaság, füzek,
Hegyoldalokról jó borok,
Dunántúl, ókori romok.

Igrinyi Zsanett

Illusztrációk is készültek, egyet közreadunk!

Zalai Boglárka

Végül egy-két aranyköpés tanároktól, diákoktól

...és nem lett semmi baja?

Tóth Imre tanár úr: Hát, öngyilkos lett...

Renner Kálmánné tanárnő: Aki érti, érti, aki nem érti, érti!

Tóth Imre tanár úr: PH-val írjuk! PH, mint gépház!

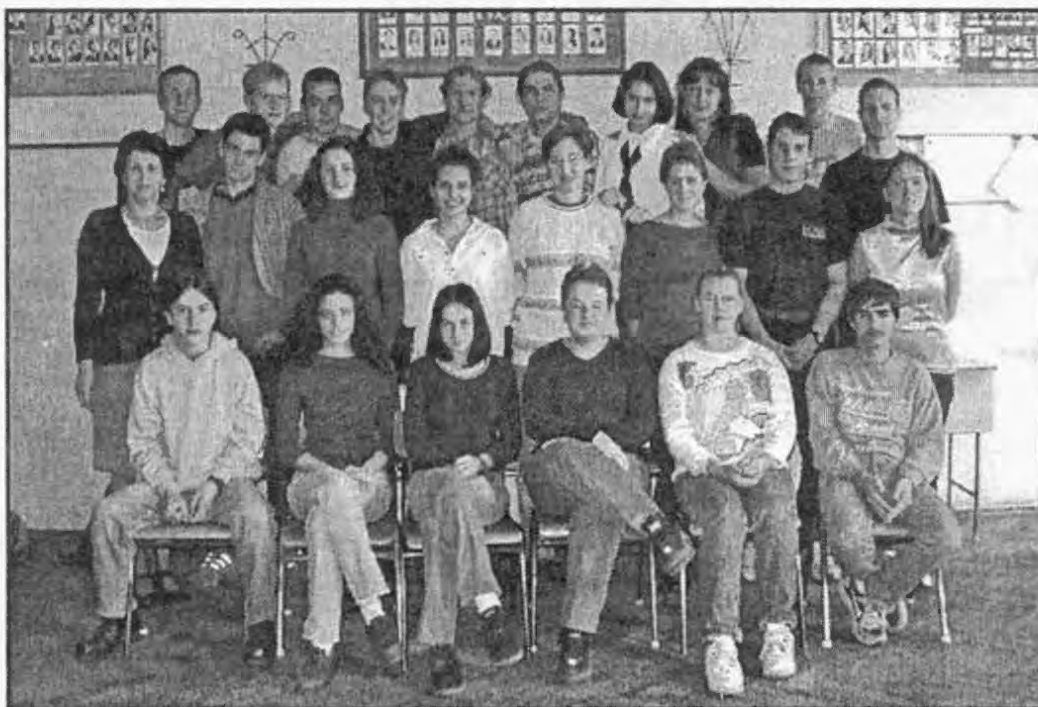
Tauberné Paizs Tünde tanárnő: Már megint mondja! Ha megtudom, ki beszélget, kiküldöm a Kristófot és a Bálintot!

„Imádok a semmiről beszélgetni. Ez az egyetlen téma, amit egy kicsit ismerek.”

„Az iskola nem kocsma, hogy egész nap ott légy, de nem is templom, hogy csak hetente egyszer menj be.”

„Érdeklődés hiányában a holnap elmarad!”

(12. B)

Osztályfőnök: Dékány Zsigmondné

Aradi Szilvia
Becska Bence
Bugledits Péter
Dávid Valéria
Dombi Judit
Horváth Bernadett
Kátai Bence
Kiss Gabriella

Kovács Sándor
Kucsara Júlia
Must Katalin
Németh Irisz
Nyikos Eszter
Pallag Bálint
Pete Gábor
Péterfalvi Gábor

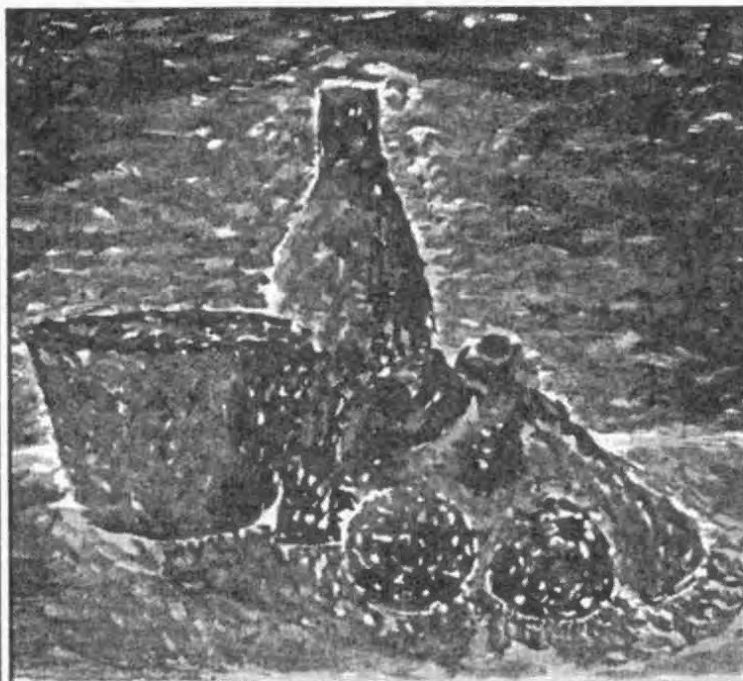
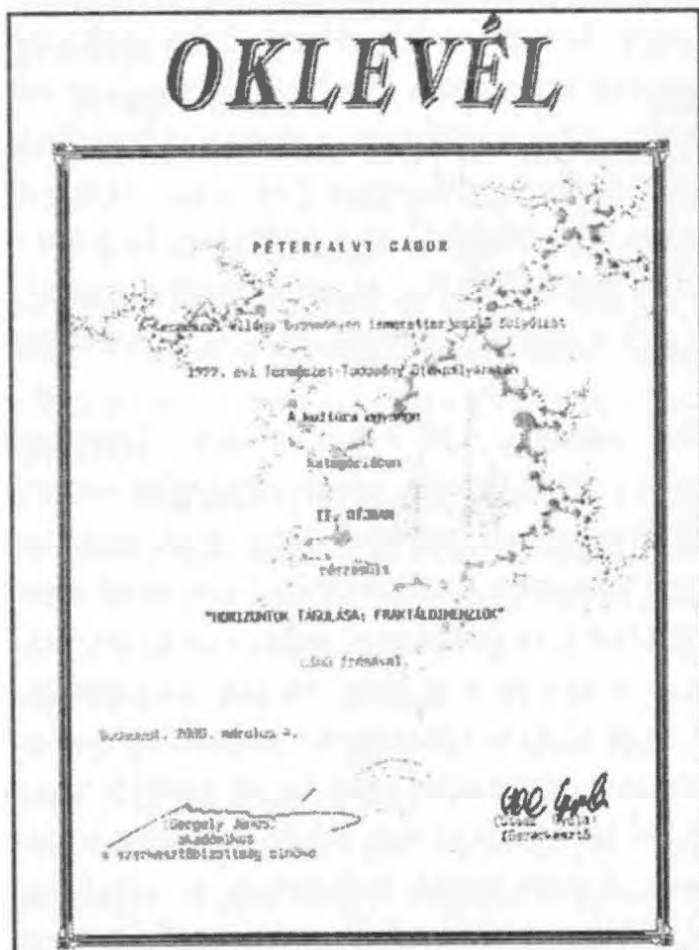
Rabi Attila
Róth Roland
Rozsonits Gergely
Stréhn Tamás
Szabó Andrea
Szántó Balázs
Szelci Dalma
Várhelyi Gergely

Tantárgyi dicsérek
biológia: Must Katalin

Mit is mondhatnék a saját osztályomról? Három éve együtt vagyunk, szeretem őket erényeikkel, hibáikkal együtt. Hogy is szólt a mese?...van köztük ilyen is, meg olyan is...és így van ez jól. Egy oklevéllel is büszkélkedhetünk, gratulálunk, Gábor! És neked pedig, Rozsonits Gergő, külön köszönöm a segítségedet az osztályképek elkészítésénél! Minden évben kirándulunk, és hisszük, nem ez az utolsó kirándulás!

Nálunk a lányok még 10 km gyaloglás után is ilyen szépek...

Kiss Gabriella

Irodalom fakultáción Holpár Gabriella tanárnő megadta a következő kezdő sorokat:

A labda egy betört ablakon keresztül leesett az alagsori folyosóra. Az egyik gyerek, a házmesterék 14 éves kislánya lebicegett érte...

Nézzük csak, milyen történetet lehetett kikerekíteni belőle!

Átutazók

Minden utazásom egy-egy szellemi tapasztalatszerzés. Elmélyedés. Mindegyik alkalmat szolgáltatott olyan találkozásokra, amelyek változtattak rajtam. (...)

(M. Béjart)

A labda egy betört ablakon keresztül leesett az alagsori folyosóra. Az egyik kislány lebicegett érte, de a lépcsőfordulóban megállt, mert távolodni érezte társai hangját. Tudta, hogy elmentek. Hogy otthagyták. Nem először fordult elő vele, talán nem is utoljára. De a labda! Meg kell keresni a labdát, ami vár rá. Talán csak őt várja...

Fogytak a lépcsőfokok, néhol üvegszilánkok heverték, a félhomályban eltorzult formájú tárgyak néztek farkasszemet a kislánnyal. A lépésenként megreccsenő üvegdarabok, a dohos, nedves levegő, de egy kósza napsugár fényében felcsillanó, óriási pókháló sem rendíthette meg Anna bátorságát. Arra gondolt, hogy ezen a helyen bizonyosan régen jártak, amikor a labda körvonalait látta kirajzolódni a sötétben. Ebben a pillanatban furcsa érzés kerítette hatalmába. Igen, megérkezett, karnyújtásnyira tőle, ami várja, fel is veheti, egyszerűen megérintheti, aztán el innen, el a sötétből és a hidegből, ki a napfényre, a rétre, a melegre... De a réten már senki sincs. Mit fog csinálni ő ott egyedül? Anna nem nyúlt a labda után. Még várt. Csak állt a régi alagsorban és nem akart megmozdulni.

A lány éjszakáinak már réges-rég visszatérő vendége volt e furcsa álom. Ilyenkor felébredve sokáig nem találta a helyét, szobájában sétált fel-alá, elvétve tükörbe nézett, de megbánta ezeket a pillantásokat. Nem mert önmagával szembenézni, mert saját tekintetéből mindig ugyanazt olvasta ki: meg kell változnia az életnek! De most nem akart éjszakai élményeire gondolni, inkább felöltözött, és céltalanul nekivágott városkájának utcáinak. Korán volt még, csak néhány ember sétált az általában forgalmas útszakaszon. Volt valami különös a szemükben. Talán saját álmaik foszlányait próbálták újra és újra összeilleszteni a hajnali ködben, mondván, most úgysem figyel rájuk senki? Anna egy játékbolt kirakata előtt megállt. Az üvegen túl hatalmas színes labda vonzotta az arra járók tekintetét. A lány a kezét az üvegre tette. Érezte annak hidegségét és azt, hogy nem érheti el a mögötte rejlő színes valóságot. Ebben a pillanatban valaki puhán megfogta a vállát. Összerezcent, mert nem számított a mögé toppanó idegenre. Kissé rémült arccal nézhetett a nála pár évvel idősebb lányra, de annak kedves arckifejezése és mosolygó szemei rögtön megnyugtatták. Az idegen egy helyi, elrejtett kis nevezetesség hol-

léte felől érdeklődött. Titkos sejtelem lehetett, hogy pont a legmegfelelőbb emberhez fordult. Anna szeme felcsillant. A romos kis templom jól ismert, gyakori vendég volt életében, mert nyugodt volt, csendes és elhagyatott. Közösén folytatták hát útjukat. Beszélgetésük hamar megindult, a két lány olyan bizalmat érzett egymás iránt, mintha öröktől fogva barátnők lennének. Anna nem értette önmagát, nyíltságát, próbált minél többet megtudni ismeretlen ismerőséről. Mire a romokhoz értek, világossá vált számukra, hogy első és egyetlen találkozásuk pillanatait élik át az órák múlásával. Mert mindketten érezték, hogy ez a találkozás így szép, a maga megismételhetetlen valójában. Az együtt töltött percek alatt az új ismerős választ kapott Anna különös, megmagyarázhatatlan tekintetének miéértjére is.

A játékbolt színes labdája előtt elmerengő lány egész életében magányosnak érezte magát. Gyermekkori *barátaival* csak ritkán tudott olyan témáról beszélgetni, amely őt igazán érdekelte volna. Őt ugyanis egészen mások foglalkoztatták, ezért hamar eltávolodott a legtöbb gyerektől. Az álbarátságok helyett inkább a magányt választotta. De most, évek elteltével sem változott a kép. Annát nem fogadta el környezete, legalábbis nem úgy, ahogy szerette volna. Pedig a kulcsszó Anna életében a szeretet volt, amit sokszorosan viszonzott volna, ha valaki odafordul felé. De mindenki inkább másfele fordult. E beszélgetés végül segített Annának abban is, hogy meséljen ez idáig elhallgatott álmáról. Kísérője kíváncsiságáról szeme árulkodott. „Minden egy ódon ház alagsorában kezdődik...”

Aztán a távolodó hangok, a labda, ami vár, az üvegszilánkok ropogása meg a sötétség. Meg a bizonytalanság. Anna magának már oly sokszor megfogalmazta mindezt, de a kimondott szavak hatása sokkal erősebb volt. Változtatni kéne...

Mindeközben múlt az idő. A végső búcsú előtt az új ismerős így fordult Annához: „Álmaid kislánya nem te magad voltál?” Aztán alakja lassan távolodni kezdett az utakon. Anna sokáig nézett utána. Gondolataiból gondolatmenet kerekedett, mely a nemrég elhangzott szavak hatására többé nem hagyta magát legyőzni: a főszerepet már az élet játszotta.

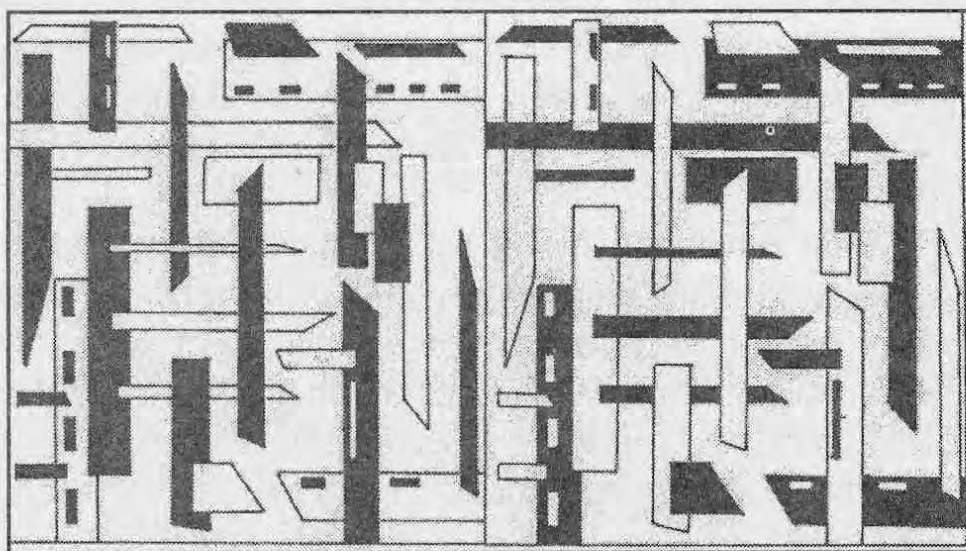
Ő soha nem volt sánta. Már tudta, hogy álombeli sorsát az érzelmi kapcsolatok utáni kutatásból fakadó állandó kudarc okozta. Barátai álmában otthagyták. Az életben? Nem voltak olyanok, akik mellette maradtak. De az ablak betört! A magány zárt helye nincs többé, összeomlik, ha akarja. Ott és akkor lehetősége lett volna megérinteni a labdát. Itt és most lehetősége van arra, hogy valódi társakat keressen. Egyszer már kihalt belőle a bizalom, megpróbált közönyösségbe takarózni, miközben tudta, hogy lelke mélyén ő is a változást akarja. Az út már megvan. Csak az első lépés várat még magára. „Igen – gondolta – változtatni fogok!” Anna hazaindult. *A sötétség elhozta neki a világosságot.* Tudta, hogy valamit végérvényesen lezárt magában. Idegenül nézte a jól ismert utcákat, a hideg szürkébe burkolódzó házakat. Most jött rá, hogy végső soron ő soha nem érezte magát otthon e falak között. Boldog emlékek sem fűzték ide, egyszóval ő itt idegen volt. Átutazó.

A következő nap sugarai Annát már nem régi ágyában ébresztették. Elutazott. Bízva

abban, hogy lezárta életének talán legmagányosabb fejezetét. Más városba indult, vagy tán nem is városba, ahol majd őt is szeretni fogják. Emlékképek és álomdarabok kísérték útján.

Nem vitt magával tárgyakat, csak vágyakat.

Szabó Andrea

Kucsara Júlia

A labda egy betört ablakon keresztül leesett az alagsori folyosóra. Az egyik gyerek, a házmesterék 14 éves kislánya lebicegett érte. Amennyire lehetett, kerülte ezt a helyet. de mivel csak ő tudta kinyitni a levezető nagy vasajtót, most neki kellett felhoznia a játékot. Amint a lépcső aljához ért, megpillantotta a már jól ismert kopott ládát. Emlékek hada rohanta meg, s bár egykor elhatározta, hogy soha hozzá sem nyúl többet, most mégis felnyitotta. Nem volt újdonság számára, amit benne talált: megsárgult lapú táncrendek, kopottas legyezők, egy molyrágta almazöld selyemsál, néhány régi könyv és egy szépen faragott fadoboz pihent a poros láda alján. Jól ismerte ezeket a tárgyakat, annak idején édesanyja sokat mesélt róluk. Kis sámlira ültek, és ő csak hallgatta az érdekes történeteket, amiket a mesemondó olyan izgalmasan tudott megjeleníteni, hogy a kislány olyankor mindenről megfeledkezett. De két éve vége szakadt a kellemes szombat délutáni elfoglaltságoknak. Hanna árván maradt édesapjával és kétéves öccsével. Tizenkét évesen már elég érett volt ahhoz, hogy felfogja, mi is történt, de még gyerek annyira, hogy mindenre és mindenkre haragudjon az őt ért szerencsétlenség miatt. El akart zárkózni addigi életétől, felejteni próbált. Ekkor döntött úgy, hogy az alagsor közelébe sem megy többet, hiszen ott minden elhunyt édesanyjára emlékeztette. Idővel enyhült bánata, keserősége, békés belenyugvássá alakult, visszatért megszokott életmódjához. Viszont az alagsorba csak akkor ment le, ha édesapja kért onnan valamit, és olyankor is lehajtott fejjel, szinte csukott szemmel járkált, hogy minél kevesebbet lásson.

Ez alkalommal sem maradt sokáig, hirtelen feleszmélt, lecsapta a fedelet, és – amennyire bekötött bokája engedte – felrohant társaihoz. Ettől az esettől kezdve azonban máson sem járt az esze, csak azon, hogy neki oda újra le kell mennie. Így aztán másnap délután újra megnyikordult a vasajtó kilincse, és Hanna újra ott találta magát a láda előtt. Ismét a régi lelkes kíváncsisággal nézegette az öreg kelengyetartó tartalmát. Aztán

megakadt a szeme a díszes fadobozon. Kis rejtett zár volt rajta, amit kipattintva felnyílt a faragott tető. Azt gondolná az ember, hogy ékszereket talált benne, ezzel szemben sok kis levél feküdt ott gondosan egymásra rakva. Szerelmes levelek voltak. Egy fiatal lánynak írták őket. Ott voltak a válaszok is, amiket soha nem küldött el. A lány ugyanebben a házban lakott egykor. Abban az időben még egy család lakta az egészet. A családban három lánygyermek volt. A környék fiataljai mind hozzájuk jártak. A három nővér ugyanis egy rendkívüli helyet alakított ki az alagsorban. Mondhatni egy kis szalont rendeztek be, de a szokványostól merőben eltérőt. A helyiségeket elválasztó ajtókon könnyű függönyök libbentek, a szobák berendezése keleties kiegészítőkkel volt ékesítve, antik cserepekben cserje nagyságú fácskák zöldelltek. Az ablakokat elsötétítették, kendőkkel letakart lámpák tompa fénye tette még hangulatosabbá az alagsori lakot. Ezen a helyen tartották estébe nyúló összejöveteleiket. Ilyen alkalmakkor sokszor beszélgettek könyvekről, bálokról, a világ dolgairól, máskor színdarabokat adtak elő, de volt olyan is, hogy teázás közben egyszercsak táncra perdültek. Ennek ellenére sokan nem a szórakozás miatt látogatták a házat. Többen is voltak, akiket inkább a házi kisasszonyok egyike vonzott oda. A Visontai-lányok egyike sem volt kifejezetten szép. Azonban nem is külső jegyeik ragadták meg hódolóikat, sokkal inkább műveltségük, színes egyéniségük. Mindhárman rendkívül olvasottak és tájékozottak voltak, emellett kifinomult humorérzéssel is rendelkeztek. Mindig könnyeden és választékosan társalogtak, ugyanilyen könnyedséggel és gyorsan válaszoltak mások megjegyzéseire. Egyéni fellépésükkel kiemelkedtek társnőik közül. A legidősebb nővér, Mária, és a legfiatalabb, Janka közvetlenebb, a középső, Viola kicsit visszafogottabb, de ugyanúgy élénk volt. Ő kevésbé nyílt meg mások előtt, belső világát kevesen ismerték. Járt oda egy fiú, aki mégis pár szó után közel férközött hozzá, és néhány hét leforgása alatt meghódította a lány szívét. Örökre az övé lett. Viola életét attól kezdve a kedvese iránt érzett felhőtlen szerelem töltötte ki. Nem ment le többet a teadélutánokra, testvéreitől is eltávolodott, csak akkor élt, ha Vele lehetett. Hamarosan jegyesek lettek. Időközben viszont a Visontai-házban olyan változások mentek végbe, amelyek megakadályozták boldogságának kiteljesedését. A lányok édesapjának gyárát be kellett zárni, a család anyagi biztonsága megingott, az eladósodás fenyegette őket. A szülők eleinte próbálták titkolni nehézségeiket, de végül muszáj volt lépniük. Elmondták gyermekeiknek az igazságot, s a következő hónapban Visontaiék az ország másik végébe költöztek, ahol a család minden tagja dolgozni kényszerült, hogy a gyárból visszamaradt tartozásokat törleszthessék. A város, ahol eddig éltek, elfelejtette őket. Senki soha nem érdeklődött, nem kereste a helyet, hogy hová kerültek. Egyedül egy fiú. Egy ideig...

Pár éven belül Janka is és Mária is férjhez ment. Átlagos családayaként éltek, a munka életük részévé vált, soha nem kerültek újra olyan gondtalan helyzetbe, mint amilyenben fiatalságuk java telt. Viola nem mondott igent egyetlen kérőjének sem. Befelé forduló, csendes nővé érett, magányosan élt, testvéreivel sem tartotta a kapcsolatot. Senki nem tudta, mi történt vele.

Visontaiék olyan gyorsan költöztek el, hogy az alagsort érintetlenül hagyták ott. A

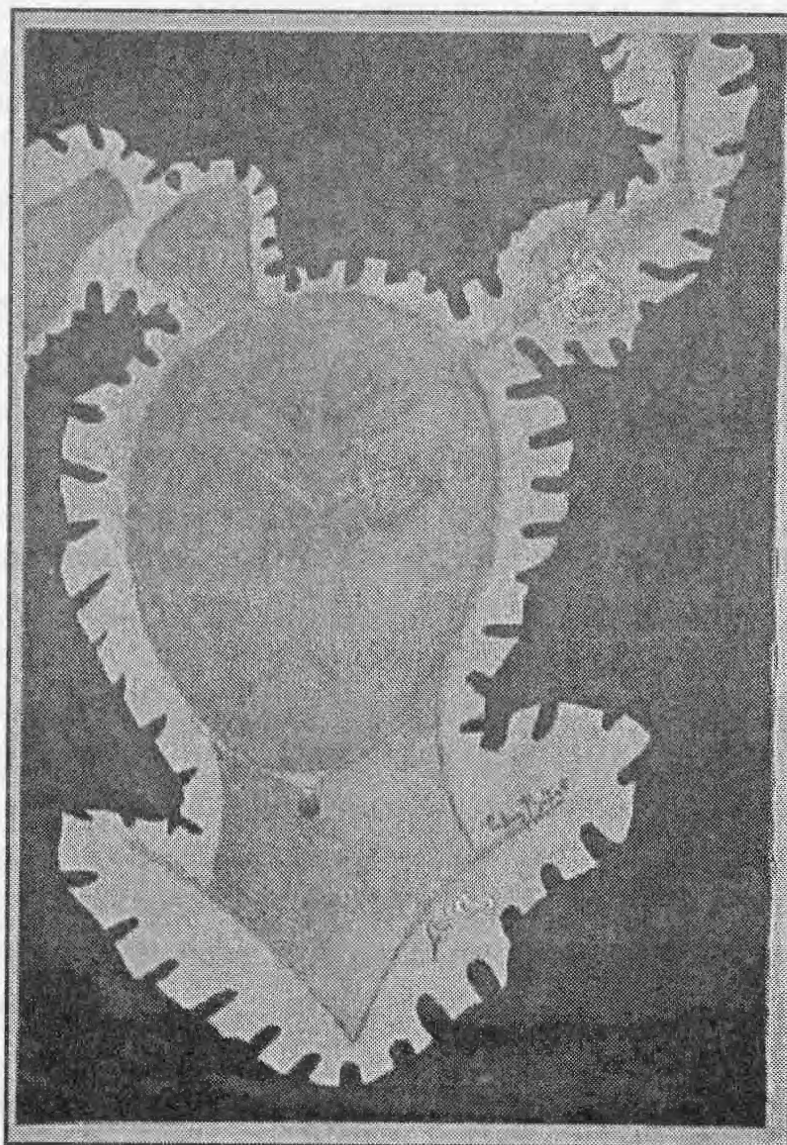
házat idővel több lakásra osztották, de az alsó kis traktust senki nem használta, csak néhány ritkán használatos holmit tartottak ott. Egyébként minden úgy állt, ahogy 72 éve.

Hanna letette az utolsó levelet is és körülnézett. Abban a pillanatban ugyanúgy beleélt magát a történetbe, mint amikor még édesanyja mesélte neki. Felállt, és elkezdett sétálgatni a poros szobácskában. Újra átgondolta a levelek tartalmát, amikor figyelme a Visontai névre fordult. Milyen ismerősen csengett fülében, pedig ezidáig nem tudta, hogy mi volt Viola vezetékneve, csak most olvasta a címzéseken. De hiába gondolkodott, nem tudott rájönni, hol hallotta, így lassan el is felejtette a problémát.

Pár nappal később ismét labdázni indult barátnőivel, amikor nevelőanyja megkérte a szemközti házban lakó idős hölgynek vigyen el egy rossz helyre címzett levelet. Nem kedvelte a nénit, bár alakját némi misztikum övezte képzeletében. Többször látta, amint függőnye mögül a tér másik oldalán álló házukat nézi, vagy őket, ahogy ott játszanak a parkban. Nem tudta mire vélni, de mindenképp zavarta, mert azt hitte, figyelik. Most viszont gyorsan túl akart lenni a feladaton, így a küldeményre egy pillantást sem vetve átszaladt a házhoz. Már dobta volna be a postaládába, amikor szeme a címzésre tévedt. A levelet egy férfi írta Visontai Violának...

Szelci Dalma

Pallag Bálint

Osztályfőnök: Tóth Gyula

Ágfalvi Hajnalka
Babos Veronika
Balogh Erika
Hacsi Gergely
Hoffer Nikolett
Horváth Katalin
Horváth Réka
Keresztény Ágnes
Kiss Eszter

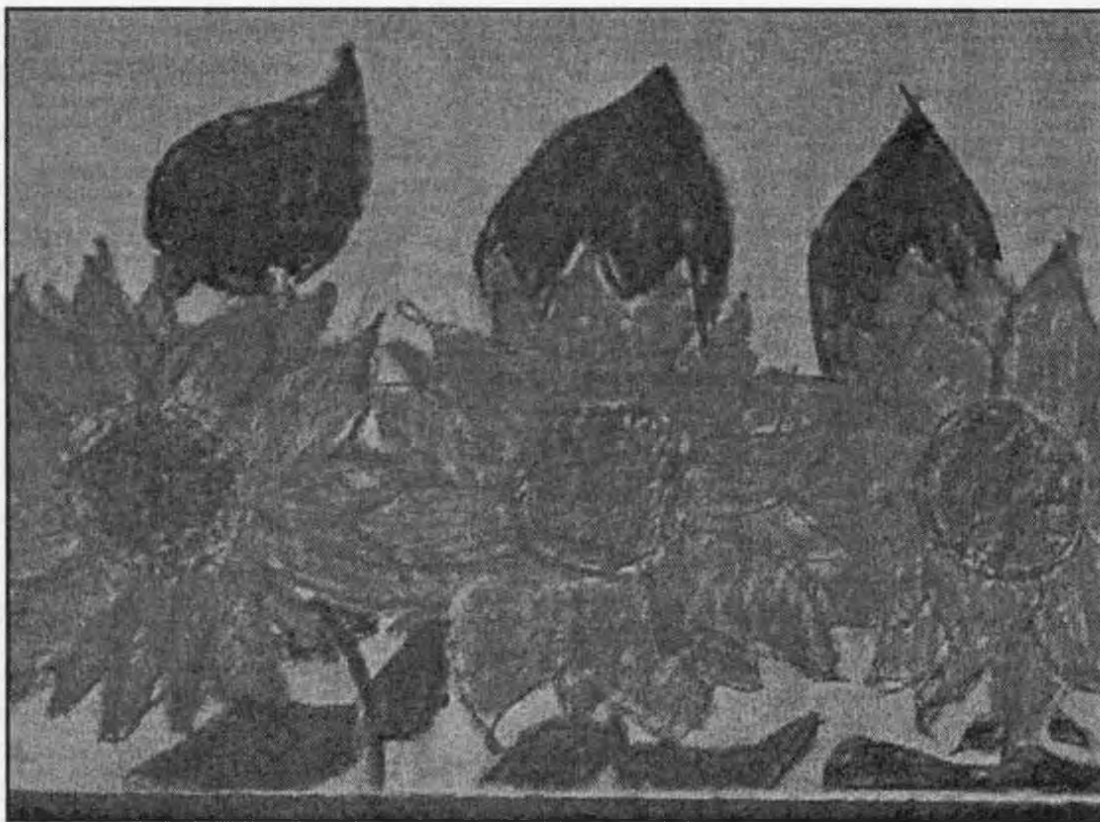
Kiss Eszter
Koó Judit
Kozma Réka
Nagy Nóra
Nepper Dorottya Katalin
Pölcz Renáta
Puppi Katalin
Sauer Edina
Sipos Tibor

Solymos Szilvia
Szabó Vera
Szedenik Krisztina
Tamics Mónika
Tengerdi Ágnes
Tihanyi Rita Kitti
Tóth Klaudia
Varga Krisztina
Vörös Viola Gabriella

27-en vannak, a „majdnem” lányosztály. A teremtszék koronáit 2 fiú: Hacsi Gergely és Sipos Tibor képviseli. Vajon hogy érzik magukat 25 lány között. Így vallanak erről:

Lányosztály. Ezzel a jelzővel illetik azon csoportokat az iskolák berkeiben, amelyekben a fiúk aránya nem éri el legalább a 15%-ot. Esetünkben ez az arány 8%. Ez az elenyésző mennyiség (amely 2 főt takar) azonban ne tévesszen meg senkit. 1997 óta küzdünk sikeresen az elnyomás ellen, sőt sikerült eme „lányosztály” jó néhány tagjával túrható kapcsolatba kerülnünk. Ennek az eredménye, hogy mára az osztály fontos és talán nélkülözhetetlen elemeivé váltunk.

Ezért kérünk mindenkit, hogy a jövőben, ha lányosztályként emlegetnek minket, akkor azt a 2 fiút is tessék legalább odagondolni. Köszönjük!

Ágfalvi Hajnalka

Sipos Tibor rajztehetségét is oklevéllel jutalmazták. Ugye, örültetek neki, lányok?

De a lányok sem maradtak le. Olvassuk most *Keresztény Ágnes* pályázati novelláját.

Gyógyítók

„Belgyógyászati-utókezelő”. Az ajtón fekete betűk a fehér papíron kísérteties kontrasztot alkottak.

A lány egy percig tétovázott. Minden porcikáját megbizsergette a rá váró kaland hívogató ígérete. Határozottan nyomta le a kilincset.

Egy új világ tárult fel előtte. Kórtermek hosszú sora, a folyosó végén pult, asztal, hűtőszekrény. Az egész helységet meghatározó orvosias fehérségtől káprázott a szeme, az izgalomtól kiszáradt a torka. Átkozta magát, hogy nem bírja leküzdeni lábai remegését, mely felettébb irritáló módon egy reszketeg, alulfejlett kocsonyára hasonlított.

Odatrappolt a felvételi pulthoz, ahol egy festett vöröshajú nővér firkálgatott valamit.

– Elnézést – szólította meg őt, remélvén, hogy hangján jobban úrrá tud lenni, mint az alsó végtagjain.

– Segíthetek? – pillantott fel a nő.

– A nevem Horváth Adél, és ma kezdem itt a nyári munkámat.

A nővér a fejéhez kapott:

– Jaj, ne haragudj! Teljesen elfeledkeztem rólad, pedig Kriszti... a főnővér említett is téged. Jé, még a naptárba is beírta! Csak ez a hajtság... igen, igen. Hoztál valami fehér holmit?

– Igen...

– Jó, jó... megmutatom, hol öltözhetsz át! Gyere csak! Jaj, el ne felejtsek felszólni a Marikának! Egyébként hogyhogy ide jössz dolgozni? – kíváncsiskodott a bőbeszédű ápolónő. A lány kábultan a szóözüntől, kissé lassan reagálva felelt:

– Én...tetszik tudni... szóval orvos szeretnék lenni. És ez a munka... igen jó... szóval tök szuper lenne... – fejezte be csillogó szemmel. A nővér nevetett.

– Értem... akkor menjünk... jaj, csak a Marikát el ne felejtsem... erre gyere!

Adél nemsokára talpig fehérben pompázott. Zsuzsa nővér pedig – bármilyen hihetetlenül hangzik is – még kápráztatóbb sebességgel, mint az előbb, körbevezette az osztályon, megismertette az ápolónőkkel, megmutatta neki a betegeket. A lány megfigyelte, hogy a páciensek mind igen idősek, állapotuk elég rossz, zömüket a belgyógyászatról küldték le, lábadoztatni, vagy...

Aztán egy másik nővér megkérte, hogy segítsen neki lesikálni az éjjeliszekrényeket. Adél készséggel követte...

– Ebben a kórteremben fekszik Balogh bácsi. Novemberben lesz száz éves! – közölte büszkén az ápolónő, ahogy elhaladtak az idős férfi ágya mellett. Ő csak aludt, karjába infúzió csöpögött, a katéteres zacskóját a rácsra akasztották.

Letisztították a szekrényeket, kidobták a megromlott ételeket.

– Kedveském – szólalt meg egy öreg néni az egyik ágyból.

– Igen? – pördült meg Adél.
– Tudna hozni nekem egy kis vizet? Sajnos én nem tudok felkelni, de nem ám!
– Persze! – a lány a pohárral kisietett a fürdőszobába. Még a csapvíz zubogásán át is hallotta a beteget:

– Jól eressze ám ki!
– Rendben! – kiabálta vissza, de nem bírta ki, hogy ne vágjon egy szelídebb fintort. Majd visszament, és megitta az idős hölgyet.

– Köszönöm kedveském, maga aranyat ér!
A lány elpirult, pulzusának vad száguldását a fülében érezte. Ha csak kis dologgal is, de segíthetett egy betegen... leggyönyörűbb álmaiból már egy aprócska foszlányt megszerzett... szédítő magával ragadó boldogságot érzett, legszívesebben visítva táncra perdült volna. Ehelyett azonban jólnevelten elköszönt, majd kivágtázott.

Ezután a nővérekkel kiültettek néhány járni képes páciens a folyosóra. Karolina nővér elküldte pár eredményért a laborba, melyet ügyesen meg is talált... Visszafelé áttanulmányozta a papírokat. Persze egy kukkot sem értett belőlük, de azért szívrepesve böngészte őket.

Majd Mária néni, egy 67 éves cukorbeteg megkérte, hogy fésülje meg. Aztán az egyik ápolónő beavatta Adélt az ápolási lapok rejtelseibe.

Egyszer csak egy fehér köpenyes illető bukkant fel. Adél szeme kiguvadt. Végre lát orvost is! A doktor udvariasan érdeklődött a lány kiléte felől, majd leült a számítógép elé, és dolgozni kezdett.

– Adél! – hallatszott valahonnan.

A lány összeráncolt homlokkal koncentrált. Igen, ez Anna nővér lesz, fejtette meg végül a talányt. Elvitorlázott arra felé, ahol az ápolónőt sejtette. Rá is lelt, és segédkezhetett egy EKG-vizsgálatnál. A hála nemes tüze hevítette szívét, hogy már az első napján lehetőséget kapott egy ilyen remek dologban részt venni.

– Adélkám drágám, merre vagy?

A lány szélesebben elszáguldott. Nem is próbált meg rájönni, hogy kihez tartozik ez a nőhöz kissé öblös, hajókürtölésre kísértetiesen emlékeztető hang. Kis híján feldöntötte a kórlaphegyekkel a kezében szembejövő Sarnyi doktort, és nem győzött elnézést kérni ezért.

Vera nővér szólította.

– Vidd ki légyszíves Lili nénit a parkba. Vigyázz rá, nehogy egyedül hagyd. 91 éves, nagyon aranyos, csak kissé feledékeny.

Ennivalóan édes, bájos, aprócska hölgy mosolygott Adélra. Hálóinge felett lila köpenyt viselt.

– Rendben! Jöjjön, Lili néni!

– De szép kislány vagy – ámuldozott a néni.

– Köszönöm – a lány mosolyogva belékarolt, és lassan, nagyon lassan megindultak kifelé. Odakint a kórház előtti, parányi tavacsánál lévő padra ültek le.

– De szép kislány vagy! – szólalt meg a néni, szürke szemének huncut csillogásával.

Hófehér haja lágyan keretezte ráncos, majdnem egy évszázadot megért arcvonásait.

– Köszönöm, Lili néni, maga is nagyon szép!

– Áh! – legyintett a beteg, majd elgondolkozva kérdezte:

– Te! Ez itt egy kórház?

– Igen.

– Ejha – válaszolt a hölgy, és tünődésbe merült. A lány boldogan hallgatott és gondolatban újra átélte az első pár órát. Lesz mit mesélnie a barátnőinek, az biztos!

Rengeteg ember tartott a pici tóhoz közel eső úton a főépület felé. A nyári nap sugarai lágy csókkal érintették meg a vízcseppeket, nyomukban csillámló aranysugarak szikráztak fel.

– Hogy sietnek az emberek! – szólalt meg a néni.

– Bizony, sok a dolguk – felelte Adél.

– Ejha. Micsoda világ... ejha. Régen ez nem így volt... az én uram is dolgozott, de nem rohant mindig... micsoda világ... – zsörtölődött a néni, a lány pedig mosolygott.

A beteg megfogta a kezét.

– De szép kislány vagy!

Adél nevetett. Békés egyetértésben üldögéltek, figyelték az elhaladó embereket. Később Lili néni megszólalt:

– Te! Ez itt nem egy kórház?

– De igen Lili néni.

– Ejha...

Fél órácskát trónoltak még a padon, majd becsoszogtak. Adél visszakísérte az ágyába az idős nénit, aki ismételten megkérdezte, hogy ez egy kórház-e.

A lány segített délben kiosztani az ebédet. Sok pácienszt úgy kellett etetni, beléjük erőszakolni az ételt meg a gyógyszereket. Evés után elmosták az evőeszközöket, áthúztak néhány ágyat, kicserélték néhány magatehetetlen beteg alatt a pelenkát, lázat mértek.

Körülbelül egy óra körül leültek az ápolónők szusszanni egyet, és a lánynak alkalma nyílt beszélgetni újdonsült kolléganőivel. Szédületes sebességgel hadarni kezdett osztálytársairól, a biológia fakultációról a suliban. Mesélt örült kacagtató iskolai történeteket, lebukott puskázókról, vad bulikról, vérengző tanárokról, testet-lelket kifacsaró dolgozatokról. A nővérek pedig megosztották vele a kórházi anekdotákat, pletykákat. Aztán ő is mehetett vizitálni a főorvossal, Sarnyi doktorral, meg az ápolónőkkel.

Észrevétlenül röppent el az első nap, melyről tudta, hogy emlékeit még a kegyetlenül elsuhanó idő sem tudja majd elhalványítani.

Újabb és újabb napok következtek. A lány által elvégezhető feladatok repertoárja egyre bővült, ráragadt némi orvosi latin, és a betegek szuszogása, a reggeli teásbögrék csörömpölése, a Sarnyi doktor által nyomkodott billentyűzet dallamocskái is lassan ismerőssé váltak számára.

Augusztus közepe felé egyik reggel vígan ballagott be az osztályra. Kicsit meglepődött, mikor sehol senkit nem talált. Úgy döntött, benéz Lili nénihez.

Az ágy azonban üres volt. Adél elmosolyodott. A hölgy szokásához híven most is biztosan elkóborolt.

A kezelő felől hangokat hallott. Besietett, ott azonban megtorpant.

Az ágyon Lili néni feküdt, körülötte nővérek álltak.

– A halál beállta? – kérdezte csendesen Sarnyi doktor, a kórlapot nézve.

– Hat óra négy – felelte Éva nővér lehajtott fejjel.

Adél úgy érezte magát, mint akit gyomron vágtak.

A néni sovány, összeaszott teste apró bábként feküdt ott, meztelen mellkasa lecsupaszítva. Hófehér haja összekócolódott, ajka körül valami mosolyféle játszott... a kezelőben megfagyott a levegő, és eltűnt az élet...

„Milyen szép kislány vagy” – hallotta a huncut hangot az aranyló napsütésbe olvadva, érezte aprócska kezének érintését a bőrén.

Adél nem bírta tovább, és zokogva kirohant. Csak futott, futott, és futott, míg egy félreeső helyhez nem ért. Kétségbeesetten roskadt le egy padra.

Nem tudta, mennyi idő telt el, majd egyszer csak egy hangot hallott:

– Már mindenhol kerestelek – Sarnyi doktor volt, aki eddig csak akkor szólt hozzá, ha kért valamit, a kórházi hierarchiának megfelelően nem ereszkedett le egy kislányhoz.

Adél nem felelt. Hangtalanul sírt, és imádkozott egész valója, lelke legmélyéből, hogy meg nem történtté tegye ezt a szörnyűséget.

– Pontosan tudom, hogy mit érzel. A húgom 16 éves korában halt meg leukémiában... én 18 voltam.

A lány arcán némán peregtek a könnyek.

– Rémes volt... ott ültem, mikor meghalt... Izabellának hívták... – mesélte csendesen az orvos.

– De miért... – Adél csak ennyit tudott kinyögni.

– Ez az a kérdés, amire senki sem tud válaszolni... a halál olyan kegyetlen... kiszámíthatatlan...

– De miért... hogy bírja nap mint nap...

– Ez hozzá tartozik... bármilyen szörnyűségesen hangzik is. Mégis csodálatos pálya... gyógyítani... néha életet menteni... a betegek pillantása, ahogy felébrednek az altatásból... egy gyerek, aki újra egészséges lesz... családok, akik hazaviszik meggyógyult szeretteiket... de az egészséghez hozzá tartozik a halál is... Ott leselkedik orvul mindenhol, és egyszer csak lecsap... De Lili néninek szép élete volt... 91 esztendő... unokák, gyerekek... és nem szenvedett...

Adél nagy sokára szólalt meg:

– Doktor úr?

– Igen?

– Köszönöm...

– Mit?

– Lehet, hogy hülyén fog hangzani, de... maga visszaadta az álmaimat... az előbb el-

döntöttem, hogy soha az életben nem megyek orvosnak... most meg... köszönöm – szipogta és fohászkodott, nehogy újból kibuggyanjanak a könnyei.

– Szívesen... aztán adj ám bele mindent!

Adélnak csak egy könnyes mosolyra futotta.

Adél az utolsó napján elkészönt mindenkitől, és újból köszönetet mondott Sarnyi doktornak. Elindult. Sokkal többet tanult ezen a nyáron, mint amire számított. Ez sem tökéletes... nem csupa nagybetűvel írt varázslat... de mégis gyönyörű.

Ahogy ballagott, még az emlékein töprengett, de már a jövő felé is tekintett. A hűvösebbé váló szél már az ősz ígéretét hozta. Egy hét múlva könyvosztás... osztálytársak... hajtás...

Lili néni arcát látta maga előtt, amint kesernyés vigyorral próbálta felidézni a tavaly tanult fizikaképleteket. Az álmok annyira közelinek tűntek... és ő mindent meg fog tenni, hogy valóra váljanak!

Kilépett a kapun. Táskájában kissé megviselten lapultak már a fehér holmik, és a kórház épületén búcsúzóul megcsillant a nap.

Fáradtak vagytok, lányok? Vagy túl nagy a meleg?

Virágszirom-zuhatag a Széchenyi ballagóira

Sopron egyik legrövidebb középiskolájában, a Széchenyi István Gimnáziumban négy végzős osztály járta be utoljára az alma mater tantermeit, amelyeket ebből az alkalomból a gondos iskolatársak gazdagon díszítettek virágokkal, pompázó zöldekkel – s még egy-egy szebbnél-szebb gondolat is felkerült a táblákra.

Az osztályfőnökök és a ballagók – vállukon a tarisznya, karjukon virág – megilletődve énekeltek ünnepi búcsúdalukat. Amikor tanáraik kíséretében kiértek a szabadba, s a díszes menet – a színház felé tartva – elhaladt a szülők, rokonok, barátok sorfalai között, a gimnázium ablakaiból virágsziromok özönét hintették rájuk a fiatalabb társak... A Széchenyi hagyományosan a Petőfi Színházban rendezett irodalmi-zenés ballagási ünnepségén egy jövőre végzős diák, *Szelczi Dalma* búcsúzott az érettségire készülő évfolyamtól. Élvezetes diáknyelvezettel fűszerezett, a való világ és a tinédzserek viszonyának sajátos összefüggéseire is rávilágító beszéde nagy tet-

Széchenyis ballagók útban a színház felé.

Fotó: N. P.

szést aratott az ünnepség résztvevőinek körében. A ballagók nevében *Dávid Lajos* szólt a tanárokhöz, a diákokhoz. Poétikus hangvételű, költői magasságokba ívelő gondolatsora – azon túl, hogy fényes tanúbizonyságát adta a sokat szidott „mai ifjúság” értékes tulajdonságainak, érettségének –, egy nagy reményű széchenyis ifjat villantott az ünneplők elé.

A gimnázium igazgatója,

Szakál Péter szeretetteljes, intellektusban bővelkedő, emelkedett beszéde gróf Széchenyi István egyik gondolatára rimelt: „Boldog jövőendő nemzedék, a miénknél nagyobb és általánosabb tudástok türelme-
sebbé, szelídebbé, erényesebbé és következőképp boldogabbá tesz majd benneteket, mint mi vagyunk – fogadjátok szívesen szürke eleitek egyikének üdvözlését...” **GOSZTONYI M.**

12. A osztály

„Itt reménnyé épül annyi emlék
És emlékké szépül a remény...”

(Juhász Gyula)

Osztályfőnök: Szabó Miklós

Andrónyi Katalin

Bacsárdi László

Bellovits Judit

Bereczky Anett

Brand Veronika

Brandt Melinda

Csernyi Róbert

Dergez Noémi

Fekete Ada

Frank Gábor

Fiedl Zita

Fuszik Eszter

Gibicsár Éva

Holperth Adrienn

Horváth Veronika

Koloszár Péter

Lendvai Péter

Lukács Ádám

Major Júlia

Mikó Adrienn

Palotai Zsuzsanna

Radovits Tibor

Salamon András

Sárosi Gergely

Scheer Mónika

Simon Zoltán

Szabó Katalin

Szántó Alexandra

Szőke Diána

Tolvaj Vera

Varga Zoltán

Wilfing András

Zsugonits Attila

Évvégi tantárgyi dícsérek

magyar nyelv és irodalom: Gibicsár Éva

történelem: Gibicsár Éva

Érettségi bizottság

magyar nyelv és irodalom: Horváth Violetta

történelem: Szabó Miklós

matematika: Vass Béláné, Vass Béla

angol nyelv: Tóth Gyula, Kiss Károly

német nyelv: Dr. Horváth Józsefné, Czobor László

francia nyelv: Hemerle Mária

fizika: Lang Ágota, Légrádi Imre

biológia: Tauberné Paizs Tünde

Kitűnően érettségizett

Andrónyi Katalin

Bacsárdi László

Brand Veronika

Brandt Melinda

Friedl Zita

Lukács Ádám

Mikó Adrienn

Palotai Zsuzsanna

Scheer Mónika

Simon Zoltán

Szabó Katalin

Tolvaj Vera

Wilfing András

Jelesen érettségizett (a jeles osztályzatok mellett legfeljebb egy jó osztályzata van)

Bellovits Judit

Csernyi Róbert

Dergez Noémi

Fekete Ada

Gibicsár Éva

Holperth Adrienn

Horváth Veronika

Lendvai Péter

Major Júlia

Tantárgyi dicséret

magyar nyelv és irodalom: Dergez Noémi, Fekete Ada, Gibicsár Éva, Horváth Veronika, Major Júlia

történelem: Dergez Noémi, Holperth Adrienn, Horváth Veronika, Major Júlia, Varga Zoltán, Zsugonits Attila

német nyelv: Major Júlia

francia nyelv: Horváth Veronika

biológia: Csernyi Róbert

Gibicsár Éva: Móricz Zsigmond egy szabadon választott novellájának elemzése Tragédia

Móricz Zsigmond novelláiban a parasztok ábrázolása meglehetősen eltér elődeitől. Míg Jókai és Mikszáth a falu idilljét, a paraszti élet vidámságát, kedves és szerető falusi embereket mutattak be, addig Móricz rávilágít a paraszti élet másik oldalára. Írásai-
ban a szegénységről, az elnyomottságról, a parasztság megdöbbentő életviteléről villant fel élethű képeket.

A Tragédia című novellában is a szegénység okozza Kis János vesztét, aki belebukik abba az elhatározásába, hogy kieszi a gazdag Sarudyt a vagyonából.

Az indító képben még nyoma sincs a tragédiának. Az aratók egy ebéd utáni heverés-
zésébe, beszélgetésébe csöppenünk bele. A nyár, a vidámság, a munka öröme sugárzik a sorokból. A dolgozók a Sarudy-lány másnapi lakodalmáról beszélgetnek. Főhősünk Kis János is ezzel a gondolattal alszik el.

Kis Jánosról eleinte nem tudunk semmit. Első „találkozásunkról” csupán azt látjuk, hogy *eszik*, majd elalszik. Ám a neve arra utal, hogy Kis János akárki lehet. Egy telje-
sen átlagos falusi ember egy szokványos névvel. A novella során sem kapunk róla rész-
letes „személyleírást”.

„Kis János amolyan láthatatlan ember volt, akit senki sem lát meg... Olyan volt, mint egy ember; két szeme volt, meg egy orra. Bajusza is volt.” Így jellemzi az író a későbbiekben főhősét, és valóban Kis János láthatatlansága az egész novellán végigvonul. Már a mű elején is érezhetjük, mikor elalszik: „Senki sem törődött vele, a tulajdon fia sem.”

Kis János mint minden átlagos ember alvás közben álmodott. Az álmok az ember köz-
ponti gondolatait, hön áhított vágyait tükrözik. Márpedig Kis János lakodalomban volt, és jól teleette magát. Ebből az álomból több következtetést is levonhatunk: Kis János éhes volt, és szeretett volna részt venni a Sarudy-lány lakodalmán.

Bár nem emlékezett rá, hogy hol volt, és mit evett, de ettől a pillanattól kezdve minden percét, minden gondolatát lekötötte az evés, és annak a lehetősége, hogy a Sarudy-lány lakodalmán teleeheti magát. Oda azonban még nem hívták meg.

A hön áhított meghívásig Kis János álmokat sző, és emlékezik. Álmaiban és emléke-
iben is az evés a központi téma. Képzeletében egy tál húslevest és ötven töltött káposz-
tát evett meg. Álmodozásait azonban mindig megszakítja a düh, a méreg. Móricz kivá-
lóan ábrázolja a paraszti nyelvezetet és gondolkodásmódot, így Kis János szavaiból, gondolataiból megtudhatjuk, hogy hősünket bántja a szegénysége, és dühíti mások gaz-
dagsága.

Felvillanó emlékeiben a lakodalmak és az evés mellett felbukkannak az ezekhez kap-
csolódó tragédiák is. Gyermekkorában egy lakodalomban csak tyúklábat kapott. Ez a tény még most is rendkívül bosszantja. Dűhe és az álmodozás okozta éhség miatt bele-
rűg egy fekete falu cserépedénybe. Az edény üres. Az író három ponttal jelzi ennek a ténynek a jelentőségét. A fekete fal és az edény üres mivolta szimbolikus jelentésű. A

szegénységet, a szegénység okozta éhségérzetet, az üres gyomrot szimbolizálja. (Ez a mű során később is visszatér.) A cserépedény azonban egy dróttal beleakad Kis János lábába. Ez jelképezi azt, hogy hősünknek ez a sorsa; ráakaszkozik a szegénység. Ezt ő is érzi. Dühösen így szól: „Már még élek, mindig ebbe a szegénységbe kell szuszogni. A vén bitang nem fog elhíjni.”

Ebben a „megjegyzésben” hangot ad félelmének is, hogy nem vehet részt a Sarudylány lakodalmán. A lakodalom említése után újabb emlékeket ismerhetünk meg. Ezekre nem Kis János gondol vissza, hanem Móricz bemutatásként, a tragédia felvezetéseként közli velünk.

Kis János az előbb említett gyermekkori lakodalmon kívül csak egy igazi lakodalmon vett részt: a sajátján. „Akkor lakott utoljára jól, beteg is lett tőle.” Így hangzik az író kissé gunyoros megjegyzése. Ez azonban egy rendkívül fontos információ: Kis János nem szokott jóllakni, vagy ha igen, akkor abba belebetegszik. Ez a tragédia sejtetése, amit az író egyelőre jól elrejt a sorok között.

A következő „emlékképben” az evéshez még a vidámság is kapcsolódik. Kis János megette az egész tál galuskát, ezért apja meg akarta ütni. Az ütés közben azonban elesett, a falba vágta a fejét, és meghalt. Kis János ekkor nevetett utoljára jóízűen. Az evés nevetés halál hármásának rendkívül groteszk ábrázolásmódja ez. Megtudjuk belőle, hogy Kis János őscinek is a szegénység jutott osztályrészül, nekik is az evés volt a központi témájuk. Ahogy a mű elején Kis János nem hagyott a fiának egy morzsát sem az ebédből, úgy az apja is sajnálta gyermekétől az ételt. Ez a szegénység okozta kapzsiság lett azonban Kis János apjának groteszk vesztese... (A tragédia előrevetítése)

Az emlékezést egy fontos bejelentés szakítja félbe: Sarudy mindenkit meghív a lánya másnapi lakodalmára. Ez a bejelentés rendkívüli esemény, a mű egy fontos fordulópontja. Mindenki örül, Kis Jánosnak is örülnie kellene, ő azonban megijed. A vágya beteljesülése helyett a feladat nagyságának rémisztő gondolata lebeg a szeme előtt. Ez egészen a lakodalomig nyomasztja. Otthon ciberelevest eszik. Ez a szegénységét tükrözi, és azt, hogy nem szokta meg a gazdag, zsíros ételeket. Azokból élete során talán egy fazéknyit, ha megevett. Éjjel aztán Kis János nem tud elaludni. Ismét arról álmodozik, hogy miket fog enni. Képzeteit azonban újra félbeszakítja a szegénység szimbólumának a megjelenése: „Hirtelen úgy tetszett neki, mintha a lábán volna a bocskor, és érezné, ahogy beleakadt a dróttal az edény.” Móricz el is árulja a szimbólum értelmét: „Nagyot rúgott. ... A szegénységet rúgta el magától.” A szegénység jelképeként még megjelenik a „szalmadikó”, amin Kis János aludt.

Reggel mogorván ébredt. Ideges és feszült volt. Végre kimondja az elhatározását: „Egye meg a fene a vén Sarudyt, ma kieszem a vagyonából.” Úgy készül erre a feladatra, mintha az az élete fő célja, legnagyobb cselekedete lenne. A feladat tökéletes teljesítésének érdekében minden áldozatot vállal. Nem eszik sem reggelit, sem ebédet. Máskor ezt meg sem érezte, most azonban gyötri az éhség.

Elérkezik a nagy pillanat. Kis János egy zugba ül. „Láthatatlansága” ismét felbukkan. Olyan elszántsággal készül a „nagy dologra”, mintha valamilyen csatában harcolna. Úgy

történt, ahogy elképzelte: „Hozták a levest.” A leves szép sárga és zsíros volt. Kis János nekilátott. „A tizedik kanálnál rettenetes megdöbbenés érte. Úgy érezte jól van lakva.”

Ez a két mondat egy-egy sort foglal el a műben. Ezzel érzékelteti Móricz az egyik tragédiát: Kis János nem tudja végrehajtani tervét... a szegénység miatt. Rendkívül groteszk megoldás ez az író részéről a feladat végrehajtásának megghiúsítására, de ugyanakkor valóságos is. Kis János nem szokott hozzá a nehéz ételekhez. A korpacibere-levest szokott gyomra nem bírta a nehéz ételeket.

Ettől a pillanattól kezdve csak szenved és küzd a céljáért. Több fogást is elfogyaszt, míg elérkezik a várt töltött káposzta. „Ötvenet!” nyomatékosítja magában a korábbi elhatározását. Elszántságát az író a felkiáltójellel érzékelteti. Kis János most már erőn felül küzd az ételekkel. Egy falat hús megakad a torkán. „Utolsó józan eszével kirohant a házból” mondja Móricz, és ezzel érzékelteti, hogy amit hősrünk ezután tesz azt már nem a józan eszével cselekszi. A torkán akadt darabot sikerült „visszahoznia”, ő azonban ahelyett, hogy kiköpte volna, visszanyeli. Makacssága okozza a vesztét. Megfullad a visszanyelt húsdarabtól. Halála legalább olyan groteszk volt, mint apjáé, a fiára – aki ijesztően hasonlít hozzá – pedig feltehetően ugyanilyen sors vár. Kis János „láthatatlanságát” megőrizte a halálában is. „Senki sem vette észre, hogy eltűnt, mint azt sem, hogy ott volt, vagy azt, hogy élt.”

Kis János „láthatatlansága” és a családjában történt evéssel kapcsolatos tragédiák nem sajátjai. Nem az ő személye a tragédia kiváltója. Ez a sors a parasztságé.

Móricz helyenként gúnyosan és komikusan ábrázolja Kis János „küzdelmét”, illetve „készülését”. Nagy csata volt ez az ő életében. Csata a szegénységgel, mások gazdagságával. Csata a sorssal. Ezt a csatát azonban már a tizedik kanál levesnél elvesztette. Kis János inkább meghalt, minthogy beletörődjön a veszteségbe. Inkább a halált, mint a további szegény életet választotta. Tudjuk, hogy lehetetlen és naiv, bugyuta célt tűzött ki maga elé. Ezt a célt azonban végelkeseredésében tűzte ki. A sors igazságtalanságának tartotta a saját szegénységét. Soha nem lakott jól, soha nem nevetett, vagy ha mégis, akkor azt biztos valamilyen tragédia követte. Biztos vagyok benne, hogy Kis Jánosnak nem a halála volt a nagyobb tragédia, hanem az, hogy nem sikerült megvalósítania a célját. Ez a cél eleve megvalósíthatatlan volt, és Kis Jánosra úgy ragadt a szegénység, mint a bocskorára a drót. Sajnos nem tudta magától ezt másképp elrúgni, mint hogy meghalt.

12. B osztály

*„Csomagold be mind, ami volt, ami régen
volt, ami édes, mind csomagold be,
ami több, mint játék, szerelem, több, mint
élet is, ...”*

(Kosztolányi Dezső)

Osztályfőnök: Hemerle Mária

Ábrahám Virág
Csontos Eszter
Dávid Lajos
Dömötöri Balázs
Függ Katalin
Gosztonyi Ágnes
Guttmann Enikő
Horváth Ildikó
Horváth Sára
Horváth Tamás
Kiss Bence

Kovács Dávid
Kovács Rita
Kozák Annamária
Kövér Barbara
Kuzmich Norbert
Lágh Eszter
Markó Éva
Mechle Veronika
Molnár Andrea
Molnár Viktória
Nagy Adrienn

Nagy Diána
Neubauer Klaudia
Orosz Éva
Pacz Mercédesz
Schmuck Donát
Szabó Dániel
Szőke András
Takács Szabina
Tánczos Andrea
Török Tímea
Zsirai Adrienn

Évvégi tantárgyi dicsérek

történelem: Orosz Éva

angol nyelv: Schmuck Donát, Szőke András

német nyelv: Horváth Sára, Schmuck Donát, Török Tímea

testnevelés: Orosz Éva

Érettségi bizottság

magyar nyelv és irodalom: Szabó Miklós

történelem: Horváth Violetta

matematika: Czobor Lászlóné

angol nyelv: Horváth Márta

német nyelv: Németh Ildikó, Sándor Márta

francia nyelv: Hemerle Mária

kémia: Poór Attila

biológia: Tauberné Paizs Tünde

ének-zene: Pirgerne Megyeri Zita

Kitűnően érettségizett

Markó Éva

Molnár Andrea

Zsirai Adrienn

Jelesen érettségizett

Csontos Eszter

Kovács Rita

Molnár Viktória

Horváth Ildikó

Kozák Annamária

Neubauer Klaudia

Kovács Dávid

Kövér Barbara

Tantárgyi dicséret

magyar nyelv és irodalom: Nagy Adrienn, Nagy Diána, Schmuck Donát, Török Tímea

történelem: Csontos Eszter, Kiss Bence, Kövér Barbara, Neubauer Klaudia, Orosz

Éva, Pacz Mercédesz

matematika: Kovács Dávid

francia nyelv: Horváth Sára

biológia: Tánczos Andrea

ének-zene: Dávid Lajos, Kozák Annamária

Nagy Adrienn: Móricz Zsigmond egy szabadon választott novellájának elemzése Tragédia

Mielőtt írni kezdtem, kortyoltam egyet az üdítőmből és bekaptam egy cukorkát. Körülnéztem a teremben, mindegyikünk padján ott van a szendvics, a csokoládé, ha megkívánjuk odanyúlunk érte, és harapunk egyet belőle. Számunkra ez természetes. Szükségletünk, ösztönünk, valami, amit ki kell elégíteni, és ezt meg is tesszük, mert a társadalom azon rétegéhez tartozunk, amelyiknek ez nem jelent problémát.

Móricz Zsigmond, a magyar irodalom egyik legnagyobb novellaírója, a parasztság, a magyar szubkultúra világát festi elénk, a rá jellemző realista paraszttábrázolással. A „Tragédia” című művében is a társadalom alján, ösztönvilágban élő réteg szálnalmas sorsát mutatja be. A szubkultúra tagjai még a legfontosabb szükségleteiket sem tudják kiélegíteni: az „evés” gondot, problémát jelent számukra. Oly kevés alkalmuk van arra, hogy bőségesen étkezzenek, oly ritkán telhetnek el a jóllakottság érzésével. Móricz felvázolja nekünk a XX. század elején országunkban elhatalmasodó óriási problémát, a különbséget, a szakadékot egyes társadalmi osztályok között.

Egy látszólag konkrét történetről olvashatunk, ami azonban általánosítható, a paraszti réteg minden egyes tagjáról szól. Már a Kis János név is mutatja, hogy ő nem egy különleges személyiség, nem kivételes egyén, hanem a szubkultúra egy általános alakja. („láthatatlan ember”, „egy percig sem érdekes”, „mi lett volna, ami feltűnt vón rajta”, „olyan volt, mint egy ember”) A különbség azonban a főszereplő és a többi paraszt között az, hogy őt az ösztönei elindítják a lázadás útján. Ő legalább dühös és feldúlt, nem törődik bele teljesen a sorsába, vissza akar vágni. Az indíték, a kiváltó ok, és az akarat adott, a célt is látja maga előtt, de megfelelő eszközei nincsenek a véghezviteléhez.

Kis János hírt hallott, miszerint gazdája lánya férjhez megy. Már előre tervezgette, milyen lesz, ha meghívják őt is a lakodalomra. Napokkal előtte már erről álmodott, nem tudott odafigyelni a munkájára, csak az „evés” gondolata foglalkoztatta. Egy régi emlékére gondolva „vad düh fogta el”. Itt jelentkezik először a főszereplő „ösztönlény” mivolta. („...s érezte, hogy most olyat , de olyat tudna ütni, hogy minden törne-zúzna utána.”) Egyre csak az foglalkoztatta, hogy mi lesz, ha „az a vén bitang” nem hívja meg. Megtudjuk, hogy Kis János egy gyengeelméjű ember volt, „soha sem jutott eszébe semmi”, csak az ösztönei irányították cselekedeteit, tehát dühe és lázadása nem volt tudatos. Családjával nem foglalkozott, az evés miatt feleségét meg is verte. („Ez az egy érdekelt: az evés.”)

Amikor Sarudy kijelentette, hogy minden munkást szívesen lát a mulatságon, mindenki örült és boldog volt, csak János nem: „A többiek ujjongtak, éljeneztek, de ő hallgatott.” Igaz, nem tudatosan, de ő felvállalt valamit. Úgy érezte, nagy feladata van, amit másnap teljesítenie kell. Nem tudta pontosan, hogy miért, de „félve gondolt a holnapi lakodalomra.” Éjszaka nyugtalan volt, nem bírt aludni, vagy csak rosszakat álmodott.

Ez a hosszú felvezetés minket, olvasókat nagyon kíváncsivá tesz. Érdeklődve figyeljük, mi fog történni másnap, mi lesz az a jelentős cselekedet, amire ennyire készül a fő-

szereplő. Egész nap nem mert enni, megfogadta magának, hogy Sarudyt most kieszi a vagyonából, és ezzel bosszút áll mindenért. Munkáját gépként végezte, és „egész valójája egyetlen nagy akarattá keményedett.”

Alkonyodott. Elérkeztünk a novella csúcspontjához, a lakodalomhoz. Kis János vasakarattal, „széles állkapcáját” összeszorítva készült hozzá feladata véghezviteléhez, az evéshez. „Erőgéppé” alakulva habzsolt, túllépve a jóllakottság szintjét. Hirtelen torkán akadt a falat, fuldokolni kezdett. Természetesen most sem vette észre senki. „Mindenki vidám volt, nevetett, habzsolt. És ő már tudta, hogy vége.” Hirtelen kirohant a házból egy fa tövéhez, ott megszabadult a húsdarabtól, de mohósága miatt újra le akarta nyelni. Másodszorra azonban végzett vele, megfulladt, belehalt. „Senki sem vette észre, hogy eltűnt, mint azt sem, hogy ott volt, vagy azt, hogy élt.”

Kis János egy ember volt a sok közül, valaki, aki ösztönösen megpróbált tenni valamit a sorsa ellen, de a megfelelő eszköz hiányában ez lehetetlen volt.

A műnek tragikus befejezése van, mégsem érezzük a katarzist, hogy érték veszett volna el. A cím nem az egyén, hanem a társadalom alsó rétegének, a parasztságnak a tragédiájára utal.

12. C osztály

„Ah, vége, vége! Vagy ki tudja?
Diák marad az ember, amíg él.
Leckéjét a síríg tanulja,
Nehezebbet folyvást a réginél.”

(Reviczky Gyula)

Osztályfőnök: Egész Tamás

Baltigh Dániel
Csigó Péter
Dobos László
Farkas Hajnalka
Farkas Veronika
Fodor Pál
Horváth Katalin
Kovács Miklós

Krammerhofer Szilvia
Nagy Mónika
Németh Katalin
Németh Nikolett
Papp Erika
Rózsás Annamária
Solymos Veronika
Szalay Krisztina

Szőke Gábor
Takács Krisztián
Tiborcz Endre
Tóth Edina
Varga Eszter
Varga György
Vágvölgyi Andrea

Évvégi tantárgyi dicséret
biológia: Farkas Veronika

Érettségi bizottság

magyar nyelv és irodalom: Szentpáli Ágnes

történelem: Tóth Imre

matematika: Vass Béláné, Vass Béla

angol nyelv: Horváth Márta, Kiss Károly

német nyelv: Iváncsicsné Kollmann Mónika, Sándor Márta

fizika: Egész Tamás

biológia: Tauberné Paizs Tünde

földrajz: Szentgáliné Erőss Márta

ének-zene: Pirgerné Megyeri Zita

rajz és műalkotások elemzése: Fodor Katalin

Kitűnően érettségizett

Szalay Krisztina

Jelesen érettségizett

Krammerhofer Szilvia

Tóth Edina

Tóth Edina: A „haza és haladás” kérdései a XIX. század első felének magyar lírájában

A 19. század első kétharmada a romantika kora. A romantika művelődéstörténeti korszak és stílusirány is egyben. Gyökerei a felvilágosodásig nyúlnak vissza. A romantika jellemzője a kiábrándulás a jelenből, a múlt felé fordulás, víziószerű képek alkalmazása és a látomásosság. Kedveli az ellentéteket, s ez elsősorban a dicső múlt és a sivár jelen ellentéte. Kedvelt műfajai az epigramma, himnusz, óda. Sajátos műfaj alakul ki a romantikában, ez a nemzeti himnusz.

Közép- és Kelet-Európában a nemzeti eszmélkedés legfontosabb kérdése a függetlenség kivívása volt. Magyarországon a nemzeti nyelvért és a függetlenségért vívott harc erkölcsnemesítő szerepet rótt a költőkre, írókra. Ők ezt a szerepet vállalták és küzdöttek a magyar nemzet és nyelv felemeléséért.

A magyar nyelv államnyelvvé tétele volt az első, legfontosabb cél. Ehhez azonban alkalmassá kellett tenni a nyelvet arra, hogy be tudja tölteni egy államnyelv szerepét. A nyelvújítási harcot Kazinczy Ferenc indította el. Két táborra szakadt a magyarság a nyelvújítás kérdésében: az ortológusok azt vallották, hogy a nyelv természetes változásába nem szabad mesterségesen beleavatkozni, ezzel szemben a neológusok a változtatás szükségessége mellett érveltek. A nyelvújítási harc azzal ért véget, hogy Kazinczy

békejobbot nyújtott az ortológusoknak. 1844-ben pedig a megújított magyar nyelvet hivatalosan államnyelvvé nyilvánították.

Magyarországon az 1825-1848 közötti időszakot reformkornak nevezik. A nyelvújítás mellett további reformokra volt szükség. Fejleszteni kellett az ország iparát és mezőgazdaságát. A kor két legjelentősebb reformpolitikusa gróf Széchenyi István és Kossuth Lajos volt. Széchenyi István, „a legnagyobb magyar” sokat tett Magyarorszáért: ösztönzésére megalakult a Magyar Tudományos Akadémia, kaszinók és irodalmi körök jöttek létre, lóversenyeket szervezett, nevéhez fűződik a folyószabályozás, hajógyár építése, Lánchíd építése. Könyveket is írt (Hitel, Világ, Stádium), s ezekben összefoglalta azt, hogy mi szükséges a modernizációhoz, és megadta a megvalósítás útját is. Széchenyi a modernizációban a nemesekre kívánt támaszkodni, akiknek megvan a tőkéje a változtatáshoz. A lassú fejlesztés híve volt – mindezt a bécsi udvar támogatásával kívánta elérni.

Ezzel szemben Kossuth a köznemesekre kívánt támaszkodni, a gyors fejlesztés híve volt, mindezt Habsburg támogatás nélkül szerette volna végrehajtani. Vitájuknak az 1848-as forradalom és szabadságharc vetett véget. Gyors és radikális változás következett be. Széchenyi és Kossuth is tagja volt az első felelős magyar kormánynak, és mindketten szolgálták a „haza és haladás” ügyét.

Az irodalomban a romantika már Berzsenyi Dániel költészetében is megjelenik, keveredve a felvilágosodás eszméivel. A magyarokhoz (I.) című ódája ellentétre épül: a dicső múlt és a romlott jelen ellentétére. A vers kulcsszava az erkölcs. A költő megállapítja, hogy a dicső múlt során éppen a tiszta erkölcs miatt maradt fenn a magyar nép. A tiszta erkölcs eltűnése csak pusztulást hozhat magával. A magyarság elhagyta a régi hagyományokat, a tiszta erkölcsöt és idegenmajmolás van mindenütt. A költő beszél az ősokról, akik mások voltak, mint a mostani magyarok. A vers végén fájdalmasan írja le, hogy amint a nagy, erős államok megsemmisültek, úgy fog Magyarország is megsemmisülni, mert elhagyta a régi, tiszta erkölcsöt.

A magyarokhoz (II.) című óda romantikus látomásos képekkel indul. Mitológiai alakokat és helyszíneket idéz. A pusztulásról ír, de megjelenik a szilárd hit, a magyarság nem fog elpusztulni. Ennek a szilárd hitnek az alapja egyrészt a Titusnak nevezett I. Ferenc, másrészt a „lélek s szabad nép” csodás tettei. Ez az óda túljut az előző mély peszsimizmusán.

A reformkor nagy költői közé tartozik Kölcsey Ferenc, nemzeti himnuszunk írója. A Himnusz keretes szerkezetű költemény. Az 1. vsz.-ban Isten áldását kéri a költő. A 2-3. vsz.-ban a dicső múltból ír, amely értékekben bővelkedett, felsorolja Isten ajándékait: „szép haza”, „ért kalász”, „nektár”. A 4-6. vsz.-ban a bűnök következményét sorolja fel: az Isten megharagudott a magyar népre. Ennek következménye lett a tatár majd a török támadás és a 150 éves török uralom. A hazát saját fiai árulták el, az életben maradtaknak csak a bujdosás maradt. Rendkívül súlyos a helyzet, hiszen a haza fiai nem lelnek otthonra saját hazájukban. Romantikus túlzások: „vérözön”, „lángtenger”. A 7. vsz. a jelenről szól. Három ellentétet mutat be: régen vár állott – ez most köhalom, kedv s öröm

helyett halálhörgés és siralom hallatszik, szabadság helyett kínzó rabság van a jelenben. A 8. vsz.-ban a költő Isten szánalmát kéri és azt, hogy nyújtson segítő kezét a magyar népnek, hiszen már megbűnhődött bűneiért.

Zrínyi dala című költeménye még a Himnusznál is pesszimistább alkotás. A vándor keresi a dicső, magyar hazát. Meg is találja, de a régi dicsőségnek már nyoma sincsen. Felemlíti a régi hősokeket, a nép dicsőségét, amely kész volt „izzadni”, tenni a hazáért. Ez mind a feledés homályába merült már. Az utolsó vsz.-ban a költő eljut a legmélyebb pesszimizmusig: a dicső nép halott, „névben él csak—, többé nincs jelen.”

Széchenyi István Hitel című művének hatására szemléletváltozás következik be Kölcsey költészetében. Széchenyi ugyanis azt mondja, hogy nem a régi, dicső múltból kell írni, hanem a jelen sürgető feladatai felé kell fordulni, s ezeket kell végrehajtani. Kölcsey ezután epigrammákat ír, s az epigrammaformába sűríti mondanivalóját. Ilyen epigrammák: Huszt, Emléklapra. A Huszt című versben a romantika hatása megfigyelhető, romantikus képeket halmoz: romvár, felleg alól felszálló éjjeli hold, lebegő rémalak, romok orma. A csattanós befejezésben fogalmazza meg a lényegét, amely a reformkor egyik jelszavává válik: „Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!” Emléklapra című művének fő mondanivalója a „négy szócska”: „A haza minden előtt”. Kölcsey Ferenc életében a haza kiemelt szerepet játszott. Nála a hazaszeretet életforma volt. Azt vallotta, hogy aki hazáját nemcsak szavakkal, hanem tettekkkel is szereti, az teljesíti legfontosabb kötelességét a földi életben. Búcsú az országos rendektől című beszédében fogalmazza meg a reformkor fő elvét:

„Jelszavaink valának: haza és haladás. Azok, kik a haladás helyett maradást akarnak, gondolják meg: miképen a maradás szónak több jelentése van. Korszerű haladás épen maradást hoz magával, vesztég maradás következése pedig senyvedés.”

Vörösmarty Mihály is romantikus költő, a Szózat alkotója. Keretes szerkezetű mű. Az 1-2 vsz. a keret, rendületlen helytállásra, hűségre kötelez a költő. A 3-6. vsz.-ban a dicső múlt csatáiról beszél: Árpádról, a Hunyadiakról. A harcos múlt ellenére, „megfogyva bár, de törve nem” él a magyar nép és van hazája. A 7-10. vsz.-ban a megszólított a nagy világ. Nem történhet meg az, hogy ennyi áldozat felesleges volt és elpusztul ez a nép: anaforás szerkesztéssel nyomatékosít a költő. Megszólal a remény: jön majd egy jobb kor. A 11-12. vsz.-ban a nemzethalál víziója jelenik meg, az emberek milliói megsiratják a magyarság pusztulását. Ez is romantikus kép. A 13-14. vsz.-ban keretbe zárja a költeményt, csak ebben a magyar hazában élhetnek a magyarok és csak ebben az országban van számukra hely, itt kell élniük és halniuk.

A Guttenberg-albumba című epigrammájában Vörösmarty feltételekhez köti az ünneplést. Amíg ezek a feltételek nem valósulnak meg, addig nem lehet ünnepelni. A vers retardáló szerkezetű. Első feltételként tüzi ki az áltudományok megszüntetését. Második feltétel a béke megvalósulása, az erőszak megszűnése. Harmadik feltétel az emberség megvalósulása. A negyedik feltétel kelet és nyugat „egyenlővé” válása. Az ötödik feltétel a föld népeinek összefogása, a föld népei majd az igazságot követelik. Ha ez az öt feltétel teljesül, akkor lehet ünnepelni Gutenberg Jánost, az lesz számára méltó diadal.

De addig még sok tennivaló vár az emberekre.

Gondolatok a könyvtárban című versében gyötrő kérdéseket tesz fel: „De hát hol a könyv, melly célhoz vezet? /Hol a nagyobb rész boldogsága? – Ment-e /A könyvek által a világ elébb?” Eljut addig a gondolatig, hogy a jó és a rossz könyveket egyaránt el kell pusztítani. Ez a vers legpesszimistább része. Utána elmondja azt is a költő, hogy előző szavai mély fájdalomból fakadtak. Megfogalmazza az ember feladatát:

„És mégis-mégis fáradozni kell.

Egy újabb szellem kezd felküzdeni.”

Ez az új szellem a testvériség, ember embernek testvére, kölcsönösen megvédi egymást, ezért nem szabad csüggedni. Szükség van a hangyaszorgalmú munkára, mindig újra kell kezdeni túrni és tanulni. Örökös körforgás létezik, nincs vég semmiben. Kétszer is felhangzik a kérdés: „Mi dolgunk a világon?”, s a válasz mindig a küzdés. Az embernek lelke van, amely szárnyal és az ég felé visz. A legfőbb feladat a nemzet felemelése, és ha ezt elértük, akkor nyugodtan halhatunk meg és megköszönhetjük a küzdelmes életet, amely „jó multság, férfi munka volt.”

A reformkorban Kölcsey és Vörösmarty romantikus költészete mellett létezett egy másfajta költészet: ez volt a nép-nemzeti vonal, melynek képviselői Petőfi Sándor és Arany János voltak. Ők a nép felemelését tűzték ki célul. A nép-nemzeti vonal gyökere a romantikából ered, de a népköltészetből átveszik az egyszerű formákat és a népies hangot.

A reformkorban többféle irányzat, törekvés létezett egymás mellett. Ez a sokféleség azonban nem akadályozta meg az embereket abban, hogy ha úgy hozza a sors, akkor összefogjanak. Félre tudták tenni a vitás kérdéseket és a függetlenség kivívására összpontosítottak. Olyan nemzeti összefogás valósult meg, amely egyedülálló. Egy célért küzdött nemes és nem nemes, ez volt a „haza és haladás” ügye.

12. D osztály

„Önmagunk megismerése a legnagyobb utazás, a legfélelmesebb felfedezés, a legtanulságosabb találkozás.”

(Márai Sándor: Füves könyv)

Osztályfőnök: Vargáné Somlai Márta

Baksa Zita
Berta Mariann
Bunkóczi Ágnes
Eőry Gyula
Fendrik Kitti
Geéb Klaudia
Gősi Adrienn
Horváth Gergő

Horváth Zoltán
Kóczán Krisztián
Kubinszky Balázs
Lóth Hajnalka
Molnár Ákos
Nagy Rita
Olteán Karina
Pájer Viktor

Somogyi Judit
Szabó Nóra
Takács László
Tóth Gergely
Tóth Péter Dániel
Tóth Péter
Zeltner Gábor

Évvégi tantárgyi dicséret
biológia: Horváth Zoltán

Érettségi bizottság

magyar nyelv és irodalom: Holpár Gabriella

történelem: Tóth Imre

matematika: Légrádi Imre

angol nyelv: Vargáné Somlai Márta

német nyelv: Dékány Zsigmondné, Iváncsicsné Kollmann Mónika

kémia: Bakó Erzsébet

biológia: Tauberné Paizs Tünde

Kitűnően érettségizett

Berta Mariann

Bunkóczi Ágnes

Fendrik Kitty

Geéb Klaudia

Jelesen érettségizett

Horváth Gergő

Zeltner Gábor

Molnár Ákos: A „haza és haladás” kérdései a XIX. század első felének magyar lírájában

A címben szereplő „haza és haladás” kifejezés Kölcsey Ferentől származik (Búcsú az országos rendektől című művéből), aki ezekkel a szavakkal foglalta össze a kortárs költők nagy részének programját. A korban ugyanis szinte mindenki foglalkozik ezzel a problémával, akár szétválasztva a két fogalmat egymástól, akár összefogva, csak a hazát figyelve, vagy az egész világban gondolkozva, tragikus vagy éppen bizakodó képet festve.

Az első hazával és haladással foglalkozó költőként Berzsenyi Dániel említhető, aki a magyarokhoz címzett ódájával veti fel a kérdést: „Romlásnak indult hajdan erős magyar! / Nem látod Árpád vére miként fajul?”, mennyire lesüllyedt a magyar nép. Felidézi a régi korok dicső emlékeit (honfoglalás, a tatárok, törökök kiűzése), és kifejti a siker okát is: „Mert régi erkölcs s spártai férfikor / Küzdött s vezérlett fergetegeid között”, tehát azokat az erkölcs meglétében látja. Ennek hiánya okozza most a pusztulást, a haza hanyatlását, és nem külső okok, ezt a tölgyfa-hasonlattal bizonyítja: a tölgy ellenáll bármilyen erős szélnek, de ha belülről éri támadás, az végzetes számára. Ennek felel meg az ország helyzete, amit a belső bomlás dönt romba. A vers folyamán aztán talál egy másik okot is: igazából nem az emberek irányítják a sorsukat, hanem a szerencse, a sors, az idő. Ez erkölcsi felmentésként szolgál számunkra. A kép nagyon pesszimista, a

költő nem hisz a jövőben, a haladásban. A második ódában viszont mégis cselekvésre szólít fel: „Ébreszd fel alvó nemzeti lelkedet!” Erőt tulajdonít a szabad népnek, léleknek. Az első ódában megfigyelhető az Adyra hasonlító elkeseredett, szinte dühös nemzetféltség is az erőteljes kifejezések, felkiáltó és kérdő mondatok miatt.

Nem mindegyik költő bízott ennyire a nép erejében: Kölcsey a Himnuszban inkább Isten segítségét kéri az ország fennmaradásáért, boldogságáért. Ő is meglátja a múlt sikereit, és a bűnökkel magyarázza Isten bosszúját: „Hajh, de bűneink miatt/ Gúlt harag kebledben,/ S elsújtád villámidat/ Dörgő fellegedben.” A hangvétel itt szomorú, de bizakodás is érezhető benne. A Huszt és az Emléklapra című epigrammákban még derűlátóbb, ezekben az új generációnak üzen, tanácsot ad, hogy lehet előbbre vinni a hazát: tettekkel és hazaszeretettel: „Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!”, „A haza minden előtt.” Ugyanakkor vannak versei, amelyekben lesújtó véleménnyel van a magyarokról: a Zrinyi-versekben. A Zrinyi dala címűben Zrínyi és egy vándor párbeszédéből derül ki a hanyatlás oka és a nép eltűnésének lehetősége: „korcs volt anyja vére”. A haladást fordított irányúnak tünteti föl: nem előrement az ország, hanem visszafejlődött: „...a hon, melynek Árpád vére/ Győzelemben csorga szent földére” ... „Többé nem győzelme honja már”, a várból omladék lett, a hősokeket eltemették, és a nép sem ugyanaz már. Sem a haza, sem a haladás nem olyan, mint amilyennek lennie kellene.

A Zrinyi második éneke még riasztóbb jövőt tár elénk: hiába kérleli Zrínyi a sorsot, az elutasítja a további segítségnyújtást, mert eddig hiába adott áldást, „sok magzatot honodnak”, mi nem használtuk ki a lehetőségeket, „S ti védfalat közüle nem vonátok”, „Szív, lélek el van vesztegetve rátok”. Zrínyi további indokai is eredménytelenek, a sors könyörtelen, majd egy másik népet teremt a magyarok helyére, akiknél: „szebb arcot ölt e föld kies határa”. Felfedezhető a műben a herderi nemzethalál-gondolat: a magyarság el fog tűnni a környező szláv népek tengerében.

Vörösmarty másképp képzei el Magyarország jövőjét: neki sok pozitív elképzelése van, verseiben megfogalmazza a jobb jövő lehetőségét, melynek létrehozásában nem Istennek, a sorsnak vagy a véletlennek, hanem a népnek szán nagy szerepet: „Naggyá csak fiaid szent akaratja tehet” (Magyarország címere). Tanácsokat is ad a jobbítás érdekében: „vedd szívre magyar nép: – Legszentebb vallás a haza s emberiség –” (Pázmán), „Hazádnak rendületlenül/ Légy híve, oh magyar”. Biztos benne, hogy: „még jöni kell, még jöni fog/Egy jobb kor”, bár kifejti a pusztulás lehetőségét is, amit egy nagy romantikus látomásban (az ország temetése) ábrázol, de a szövegből mégis az életben való hit érezhető jobban. Keserű hangú műve az Országház című, ami nemcsak az országház hiányát mondja el, az egész haza „Neve szégyen, neve átok”.

Petőfi is bíz a haladásban: ezt köztársasági kereteken belül képzei el (pl. Respublika) és a királyság eltörlésében (Király és a hóhér, Akasszátok föl a királyokat). Szerinte nem csak az országon, hanem az egész világon javítani kell, harccal (ami a jók és a rosszak küzdelméből bontakozik ki), ennek eredménye a jók győzelme lesz (pl. Levél Várady Antalhoz). Erre a harcra buzdít a Nemzeti dal is. Petőfi vátésköltőként érzi, hogy neki és többi költőtársának is nagy szerepe van a haladásban, ezért megfogalmaz-

za a költői programot A XIX. század költői című versében. Ebben utópikus szocialista gondolatokkal bemutatja az általa elképzelt haladás végeredményét: „Ha majd a bőség kosarából/ Mindenki egyaránt vehet...”

A borúlátó költőknek végül szerencsére nem lett igaza, és bár Petőfi tökéletes egyenlőségbe vetett hite sem valósult meg, a magyar nép fennmaradt, és remélhetőleg fenn is marad.

STATISZTIKÁK

Tantárgyi átlagok

Magyar irodalom:	4,16
Magyar nyelv:	4,18
Történelem:	4,45
Filozófia:	4,45
Angol nyelv:	4,17
Német nyelv:	4,09
Francia nyelv:	4,20
Latin nyelv:	4,70
Matematika:	3,84
Fizika:	3,89
Kémia:	4,03
Biológia:	4,42
Földrajz:	4,01
Ének-zene:	4,60
Rajz és műalkotások elemzése:	4,62
Testnevelés:	4,92
Számítástechnika:	4,54

Az osztályok sorrendje az évvégi átlagok tükrében

11. A...4,63
8. B...4,57
11. D...4,57
12. A...4,54
12. B...4,54
11. C...4,36
12. D...4,33
9. D...4,28
9. C...4,26
7. B...4,21
10. C...4,20
8. A...4,16
9. A...4,14
12. C...4,13
10. B...4,13
10. A...4,12
9. B...4,07
7. A...4,07
11. B...4,07

Iskolai átlag: 4,31

Jobbágy Károly: Az elhagyott repülőtér

(...Hát maga?

–Az Atomkutató Intézetben dolgozom.

*... TV-riporter vagyok...Filmrendező
lettem. Most jöttem haza amerikai tanul-
mányutamról...*

*–És a tanár úr? Még mindig a gim-
náziumban?*

–Én még mindig ott...)

...Mert minden évben egy napon
felbőgnek a friss motorok.
Próbálkozások, monoton
fárasztó léggyakorlatok
után

mind repülésbe fog:
billeg a beton kikopott
kockáin, aztán nekivág.

Egyre kisebb a távozó gép
s törpül a lent maradt világ.

Te, kócoshajú, ifjú pilóta!
Te, magabiztos, nótákkal teli,
robbanó-szavú, türelmetlen.
– mi lesz belőled odafenn?
Fáradhatatlan felderítő?
Sohanemlátott tájakon
szemed elsőként tekint széjjel?
Vagy te leszel, ki először lép
a Mars forró köveire?
Mi leszel?
Új gépek dübörögtetője?
Új tenger boldog hírnöke?
Új égbolt feltérképezője?

S onnan fentről lenézel-e
az elhagyott repülőtérre,
ahol jövőre, egy napon
megint bőgnek friss motorok.
Újabb év s pengő szárnyakon

egy még frisebb raj kanyarog.
Sapkadobáló újjongásuk
rezegtetik a levegőt,
s leírnak még egy utolsó kört
a vén repülőtér fölött,

mely csak marad, lent, változatlan,
örökké egy azon alakban,
évről-évre megkopottabban,
röpíteni kész új csapat
fiatal, fényes madarat.

Fiam,

ki sokszor mulatsz rajtam, megrögzött szokásaimon,
Te hetyke lány

a nagy zshivajban, túlzsúfolt utcasarkokon,
nézd meg jól fáradt arcomat!
– Nem látod rajta önmagad?
Nézd meggyöngült két szememet
– kísért és figyelmeztetett –
s azt, melyről hitted, nem mered
elhagyni,

biztató, meleg
tenyerem,
repülőtered!

Felismered?

Négy évig nézted:

Villámlik már ez a szem, avagy símogat?
Radar-ernyőd volt ez a szempár,
jósolt felhőt, viharokat.

Adtam szádba új szavakat...

Tartottalak, aztán titokban
– mint ki fióka-madarat röptet –
zárt markom szétnyitottam,
mondtam:

Szállj! Próbáld! Erős vagy már.
Elkaplak, hogyha elfáradtál.
Ne így! Ne úgy! No, most jó! Látod?...
S veled szálltam át – nem világot! –
csak az iskola udvarát,
körözve, – tanár és diák –
bukva...szárnyalva...s szólva rád

biztattalak:

– No! Újra hát!..

Felszálltál. Nekem mi maradt?

Mindig a megszokott szavak,
az a marok égboltdarab,
mely néha fényes, meghasad,
máskor, mint előcskult vasak
a hangok tompán konganak.

Hogy úntam sokszor. Vágytam én is
más tájakat és új eget.

Akartam elrepülni én is
(köröztem itt már eleget!)
de éreztem, hogy nem lehet.
Sorsom maradni késztetett.

Te, aki szállsz fejem felett,
ne felejtsd el az első leckét,
a riadt, kezdő éveket.

S míg téged világűrbe von
korunk súvítve, – gondolj majd rám,
ki akkor is ott, lenn leszek még,
ott, az iskolaudvaron.
Számon kopott szavak kopognak,
s rovom a kört, a megszokottat.

S mert az idő nem szekér, vénhedt,
hanem rakéta, felragad,
ha találkozunk

– megtörténhet –
billentsd meg majd a szárnyadat.

Az 1999/2000-es TANÉVBEN ISKOLÁNKBAN TANÍTÓ PEDAGÓGUSOK

Bakó Erzsébet biológia-
kémia

Balázs József
testnevelés

Dr. Balogh Mihályné
biológia-földrajz

Dr. Baranyai Lenke
magyar-történelem-filozófia

Czobor László
német-orosz-magyar

Czobor Lászlóné
matematika-fizika

Dékány Zsigmondné
német-orosz

Egész Tamás
fizika-számítástechnika

Fodor Katalin
rajz- és műalkotások elemzése

Greksza Tünde
magyar-történelem

Hemerle Mária
francia-történelem

Holpár Gabriella
magyar-latin

Dr. Horváth Józsefné
német-orosz

Horváth Márta
angol-német

Horváth Violetta
magyar-történelem

Iváncsicsné Kollmann Mónika
német-orosz

Kiss Károly
angol-országi

Kopik István
matematika-fizika

Krasznai Andrea
testnevelés

Lang Ágota
matematika-fizika-számítástechnika

Légrádi Imre
matematika-fizika

Nagy Judit
matematika-fizika

Németh Ildikó
német-földrajz

Pirgéné Megyeri Zita
ének-zene

Poór Attila
kémia-fizika-számítástechnika

Sándor Márta
német-országi

Simonné Schöberl Erzsébet
magyar-angol

Szabó Miklós
magyar-történelem

Szakál Péter
matematika-fizika, igazgató

Szentgáliné Erőss Márta
könyvtáros tanár

Szentpáli Ágnes
magyar-angol

Tauberné Paizs Tünde
biológia-földrajz

Tóth Gyula
angol-országi

Tóth Imre
történelem

Tóthné Ziegler Herta
német-országi, igazgató helyettes

Vargáné Somlai Márta
angol-magyar

Végh Attiláné
földrajz

Vass Béla
matematika-fizika

Vass Béláné
matematika-fizika

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, de még az Üveghegyen is túl, szép Sopron városában volt egy iskola. Büszkén magasodott immár 150 éve a Templom utca és a Liszt Ferenc utca sarkán, dacolt hóval, faggyal...Hogyan? Ezt már meséltem? El is felejtettem, bocsásd meg nekem, Kedves Olvasó! A végét szeretnéd hallani? Elmondom, jól figyelj!

...Ebben a Széchenyi István Gimnáziumban négy vagy hat évig tanultak a diákok, aztán elmentek felsőbb iskolákba, hogy igazi tudós ember válják belőlük. Sokan közülük vissza-visszatértek, keresni és újra átélni régi emlékeket: az ünnepélyes avatást Nagycenken, a tréfás gólyaavatót, a Titkos Barát-ozást, a karácsonyi ajándékozást, a Diáknapot, az iskolabált, az éjszakai szerenádokat a tanárok ablaka alatt, a megható utolsó órákat, az ünnepélyes ballagást. És a sok-sok beszélgetést, nevetést, bulizást, s talán az első cigarettát, első korty bort, első szerelmet, világmegváltást...Már megint megállítasz, Olvasóm? Azt mondod, ez nem mese? Ugyan ki tudja, hol a határ mese és valóság között?...Becsöngetnek, és órára kell mennem. Ez valóság. De a mesémet tovább álmodom...

Itt a vége, fuss el véle, aki nem hiszi, járjon utána!

Fecskék iskolai körútja

A Széchenyi István Gimnáziumban – az egyetemi-főiskolai gólyatáborok mintájára – ma egynapos fecsketábort tartanak. A szervezők szándéka az, hogy az elsősök kötetlenebb, játékosabb formában találkozzanak először új iskolájukkal, társaikkal, osztályfőnökükkel – mondta el lapunknak Holpár Gabriella tanár.

A diákok így már kisebb szorongással, a megismerésből adódó biztonsággal és közös élményekkel kezdhetik az első tanítási napot. Délelőtt az osztálytársak ismerkednek egymással és osztályfőnökükkel, tanáraikat fotókon láthatták, így kellett kitalálniuk, hogy vajon ki kicsoda, mit taníthat, mennyire lehet szigorú. Ezután felfedező körútra indulnak a gimnázium épületében, hasznos információkat gyűjthetnek a büféről, a könyvtárról, de a portásról és az iskolatitkárról is. A délután a közös szórakozásé lesz. Ügyességi és szellemi feladatokban méri össze erejét a négy osztály. Kiderül, kik a legjobb kosárdobók, kötélhúzó, a legötletesebb szövegírók és színjátszók, hogy ki mennyit jegyzett meg a délelőtti ismerkedésből.

A vidám nap néhány komoly perccel zárul majd az osztálytermekben. Itt mindenki elmondhatja, hogy milyen érzések alakultak ki benne, s rajzos formában otthagyhatja névjegyét jövőendő osztályában. Így szeptember elsején nemcsak ismerős személyek, de már valami saját produkció is várja az új széchenyista diákokat. *(Kisalföld, 1999. Aug. 26.)*

Széchenyi: az Év kórusa

„Virágot, csókot és kottát lopni nem bűn”

Egymást követő harmadik évben nyerte el az Év Kórusa megtisztelő címet a Széchenyi István Gimnázium énekkara. Bizony, kérem, ez nem akármilyen, sőt 1999-ben mindezt egy aranydiplomával is megspékelték az érdekosztók. Elsőként arról érdeklődtünk Pirgerné Megyeri Zita kórusvezetőtől, hogy hová is kell tennünk ezeket a bizonyos kitüntetések.

– Az aranydiplomás Év Kórusa kitüntetés kategóriájában a legelőkelőbb – kezdte az énektanárnő, aki a gimnáziumi kar mellett a nagylózsi vegyeskart és a Cantemus női kart is vezeti. – Az Éneklő Ifjúság országos rendezvényén lehet kérni a minősítést, és azt ugyan nem állíthatom, hogy az országban egyedül mi érdemeltük ki ezt az elismerést, de az biztos, hogy a környék más kórusa nem dicsekedhet hasonlóval. Megyeri Zita huszonhatodik tanévét kezdte szeptemberben Sopronban, míg a Széchenyi István Gimnáziumban ez az ötödik idénye. Az elején hárman jártak a kari óráira, most hatvanöten vettek részt nemrégiben a Domonkos-templomban tartott hagyományos karácsonyi koncerten. Arra a kérdésre, hogy a mai, a művészetektől egyre távolodó, komputerizálódó vi-

lágunkban miként sikerül középiskolás fiatalokat az éneklés számára megnyernie, először egészen röviden válaszol: „Nagyon nehezen.” Aztán kifejti: bizony a heti egyszeri kari próba megszervezése és összehozása sem egyszerű feladat. Különösen a fiúkat nehéz beszervezni, és tart attól, hogyha a kórus jelenlegi férfitagjai kiröppennek a gimnáziumból, akkor igencsak nehéz lesz a pótlásuk. Ami azért motiválja a gyereket, sőt, valamennyi amatőr együttest, az a szereplési vágy és a jó közösségi szellem, melynek következtében azért nem kell lasszóval fogdosnia a gyerekeket. Sőt, éppen a legutóbbi karácsonyi koncert sikerének betudhatóan egy olyan kislány is belépett a karba, akiről korábban zenész nagyapja állította szomorúan, hogy reménytelen eset. Akinek valamivel rosszabb a hangja, attól „kultúrált éneklést” kér, de olyan eset nem fordulhat elő, hogy valakit kiebrudalna a kórusból. A sikereken felbuzdulva most egy CD elkészítését tervezik, igaz, kasszasikertől nem tartanak, de az országos elismerések és a templomi koncert sikerén lelkesedve meg szeretnék örökíteni éneklésüket. A műsoruk programját természetesen Megyeri Zita állítja össze, és mint elárulta, mindig vegyítik a könnyebben énekelhető, a fiatalok számára kedves dallamokat – például a spirituálékat – a komolyabb darabokkal. Idei terve például Kodály Ének Szent István királyhoz és Bartók Négy szlovák népdal című művének előadása. De ötletek bármikor kipattanhatnak az agyából elég hozzá egy kotta megpillantása. Márpedig szerinte virágot, csókot és kottát lopni sohasem bűn. Azaz jöhet Kodály, Bartók, a bocsánatos tolvajlás, aztán máris itt az újabb aranydiploma...

Díjakkal tért haza a mesejátékíró

A millennium jegyében a minisztérium és a Magyar Drámapedagógiai Társaság országos pályázatot hirdetett diákszínpadi művek, mesejátékok alkotására. A Budapesten megtartott ünnepélyes eredményhirdetés fényes soproni sikert hozott: Szabó Miklós, a Széchenyi Gimnázium tanára, a Soproni Városi Diákszínpad vezetője két művével két díjat is nyert, közte az egyik fődíjat.

– Eddig tizenkét mesejátékot írtam a diákszínpad részére, de pályázaton csak most indultam először – mondta el Szabó Miklós, aki színicsoportjával fesztiválokon már többször ért el országos első helyezést. – Annak külön története van, miért két művel indultam a megmérettetésen. A színjátszó csoport egyik lelkes tagja hívta fel a figyelmemet a jelíges pályázatra. Ekkor küldtem be a meglévők közül a „Bűnvádi eljárás Matthias Ludas ügyében” című darabot.

– Amikor aztán az újságban láttam a teljes pályázati kiírást, rájöttem, a „Matthias Ludas” nem teljesen annak a korosztálynak szól, akiknek a pályázat szerint kellene – mesélte el Szabó Miklós. Ezért azt a játékot is beküldtem, amelyet éppen ezekben a hetekben próbálunk, s február végén, március elején elő is ad a diákszínjátszó csoport.

A „Bab Berci a városban” című darab – összesen százhetvennyolc pályamű közül – végül is elnyerte a három, egyenlő értékű fődíj egyikét, ám Szabó Miklós az eredmény-

hirdetésen először egy különdíjat vehetett át: a Ludas-történet is nagyon tetszett a neves kritikusokból, színházi szaktekintélyekből álló zsűrinek.

– Azt hittem, ezért a különdíjért kaptam a meghívót – említi derűsen a tanár úr. – Azt álmodtam sem hittem, hogy másodszor is a nyertesek között szólítanak, s a másik darabom a fődíjasok között lesz. Az eredményhirdetésen arról is tájékoztattak bennünket, hogy a nyertes pályaművekből hamarosan egy antológia fog napvilágot látni. (*Kisalföld*, 1999. Dec. 15.)

Osztálytársak voltak, edzők lettek

Ki gondolná, hogy három – a harmincas éveinek elején járó – soproni kosárlabdaedző egykor egy középiskolában, sőt egy osztályban koptatta a padot? Pedig így volt! Gottschling Gábor, az Eötvös Gimnázium testnevelője és a SÁKC serdülőcsapatának edzője; Meszlényi Róbert, a Soproni Postás SK vezetőedzője és a magyar női válogatott másodedzője; valamint Sterbenz Tamás, a SMAFC felnőttcsapatának és egy osztrák női csapatnak a trénere osztálytársak voltak. A Széchenyi István Gimnázium egyik legendás osztályának tagjai voltak mind a hárman.

– Egykori osztályfőnökök, Szabó Miklós még ma is mosolyogva anekdotázgat rólatok. Miért voltatok ti legendás társaság?

S. T. – Legendásan sokat hiányoztunk és az akkor odakerült Szabó Miklóst rengeteg támadás érte emiatt. Szerintem ezért emlékszik ennyire ránk.

M. R. – Az osztályunkból többen, jómagam is tagjai voltunk az akkor induló városi diákszínpadnak, amelyet már akkor is Szabó Miklós irányított. Jó néhány legendás darabunk volt; az egyiket még a magyar televízió is közvetítette.

– Ez három különböző indok. Vegyük hát szép sorba őket. Miért volt annyira kiugró a hiányzások száma?

S. T. – Az osztályunkban nagyon sok sportoló volt. Kilenc kosaras és egy atléta. A különböző sportesemények: meccsek, versenyek diákolimpiák miatt rengeteget hiányoztunk, olykor egyszerre többen is.

G. G. – Előfordult olyan is, hogy amikor az iskolacsapattal döntőt játszottunk, a többi osztálytársunk elkísért minket, így senki sem volt iskolában. Mindenki ment mindenféle versenyre, csak suliba ne kelljen járni. A kosárlabdacsapat kézilabdázott, és Robi például még magasugró versenyt is nyert.

M. R. – Amellett, hogy a sport miatt rengeteget mulasztottunk, minden más lehetőséget megragadtunk, hogy ne kelljen órákra mennünk. Télen például a mi osztályunk fiútagjai mindig nagyon lelkesen vállalták a hátsó udvar felöntését. A jégpályát ugye folyamatosan gondozni kellett, öntögetni, egyengetni; ez pedig folyamatos odafigyelést igényelt tőlünk, ami folyamatos hiányzásokat is jelentett.

– Említettétek a diákszínpadot. Milyen szerepeket játszottatok?

M. R. – Csak én és Stefi voltunk színpadosok, de mind a ketten kiváló szerepeket ját-

szottunk. Az egyik színdarabban én játszottam a főszerepet, egy köhattyút. Ezt a darabot adta le a tévé, de voltam még Részeg is...

S. T. – A szalagavató darabban én Szabó Miklóst parodizáltam. Csíkos pizsamában voltam, és betoltam a tanár úr szputnyik biciklijét, amit kölcsönvettünk tőle. Úgy emlékszem, egy verset is szavaltam, amiben visszatérő motívum volt a pizsama.

– Hogyan emlékeztek vissza a középiskolás éveitekre, a tanárokra?

S. T. – Nekem Légrádi tanár úr volt a kedvencem. Az ő óráira mindig szívesen emlékszem vissza.

G. G. – Én Krasznai Andrea testnevelés óráit szerettem a legjobban. A sport meghatározó tényezője volt az akkori életemnek, és ez a szerelem még most is tart.

M. R. – Én azt hiszem, hogy nagyon sok mindent kaptunk Szabó Miklós tanár úrtól, aminek még a mai napig is hasznát vehetjük.

ARANYÁG ALAPÍTVÁNY
1125 Budapest, Tüske u. 4. TEL: 06-20-485-2100 FAX: 06-20-485-2101
E-MAIL: ARANYAG@TISOLINK.HU HÍRLEVELEZŐ: ARANYAG@TISOLINK.HU TUDOMÁNYOS: ARANYAG@TISOLINK.HU
A DYERHOKER EGYESÜLETÉRT AZ EGYESÜLETES DYERHOKERÁKÉRT

**Széchenyi István Gimnázium
Diákönkormányzata részére**

Sopron
Templom utca 26.
9400

Tisztelt Adományozóink!

Az Aranyág Alapítvány kuratóriuma és az összes támogatottunk nevében köszönöm eddigi elfuttatott támogatásukat.

Alapítványunk számára 1999. június 15.-én adott 56 000 Ft-os adományukkal jelentősen hozzájárultak céljaink megvalósításához.

Adományuk nagy szerepet játszott abban, hogy 1995. és 1999. között, az Aranyág Alapítvány által, a gyermekegészségügy területén működő intézmények, programok számára kiküldött készpénztámogatások összege 200.000.000,- Ft fölé emelkedett.

Melékeltlen átadjuk Önöknek az Aranyág Alapítvány nagy összegű támogatói számára kibocsátott köszönő oldeveletet.

Köszönöm adományukat, munkájukhoz további sok sikert kívánok.

Budapest, 2000. január 20.

Tisztelettel:

Serecs Péter
kuratóriumi titkár

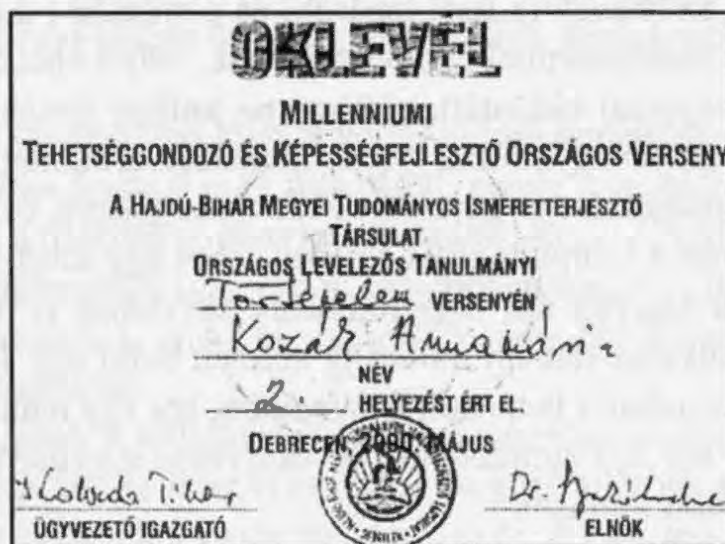
ARANYÁG ALAPÍTVÁNY
1125 Budapest, Tüske u. 4.
Tudományos: ARANYAG@TISOLINK.HU

OKLEVÉL
Sopron Megyei Jogú Város
Önkormányzata
SPORTGÁLA
ALYAI RENDEZÉS
VERSENYEN, BAJNOKSÁGON
Széchenyi István Gimn.

Sopron 2000. 02. 19.

A 12.B osztály szalagavatójának mottója

Megszülettünk. És tudtuk, hogy a világ boldogsága elveszett valahol. Nekünk kell megtalálnunk, nekünk kell önmagunkból új világot építenünk.

Így hát szerettünk. Tudatlanul, kisgyermekként, és felnőtten felnőttként ugyanúgy. de a világ nem változott. Csak önmagunk világa magunkban.

Felnőttünk. És ez fáj valahol. Hiszen elvesztettük álmodását a gyermekkornak. De majd gyermekeink álmodnak helyettünk tovább.

Csak akkor leszünk igazán emberek, ha levetkőzzük magunkról mindazt, amit hagytunk, hogy ránk akasszon a világ. Csak akkor, ha ami bennünk érték, nem halványul el, és léte örök.

„Utódokról folyik most a szó szele” – szalagavató a Széchenyi István Gimnáziumban

A január, február nemcsak az iskolabálok, de a szalagavatók időszaka is. A városban sétálva már egyre több fiatal kabátján feltűnik a kis kitűző, rajta két évszámmal. A Széchenyi István Gimnázium 12. A osztályos tanulójának néhány nappal ezelőtt tűzte ki osztályfőnökük, Szabó Miklós a kék színű bársonyszalagot. Az osztály tagjai – kérésünkre

– az előkészületekről és a tanáraiknak előadott műsorukról meséltek.

– Mennyi időt és energiát vettek igénybe az előkészületi munkák?

– Magát a műsort rendkívül sok próba előzte meg. Az avatás előtti két hétben szinte minden délután próbáltunk, ami így a félév előtti hajrában néha igencsak terhes és fárasztó volt, de megérte. Osztályfőnökünk legnagyobb bánatára nem vettünk igénybe tanári segítséget, mindent saját elképzeléseink szerint csináltunk. Harminchárom ember elképzelései azonban néha igencsak eltérőek, ezért akadtak kisebb-nagyobb viták, de összességében mind a műsor, mind az utána rendezett eszem-iszom jól sikerült.

– Miről szólt a műsor?

– A darab egy vígeposz volt, és azt, hogy miről szólt, azt legjobban talán a műsorból idézett témamegjelölés mutatja be: „Régi piactéren a bölcs istenek/ A múzsákkal most hosszú vitába kezdenek/ Utódokról folyik most a szó szele,/ Hogy képzésük mindenkinek megfelel-e. Tehát az istenek (a férfi tanárok) és a múzsák (a női tanárok) a görög agórának berendezett osztálytermünkben beszélgettek, néhol vitatkoztak rólunk: a fiatal utódokról. Cserépszavazással eldöntötték, hogy ne kelljen rímekben beszélni. A vita közben pedig egy-egy isten vagy múzsa visszaemlékezett arra, hogyan is folyt a fiatalok képzése. Ezt a visszaemlékezést a fények megváltozása jelezte, és ilyenkor az emlékeit felidéző szereplő átsétált a színpad másik felébe – ahol egy kicsi osztályterem volt berendezve – , és előadta egy-egy óra vagy feleltetés paródiáját. A finálét egy közös tánc alkotta, ahol egy Dionüszosz-ünnepi mulatság keretén belül egy Jazz +Az számra tánccolt 7 szereplő. Majd mindenki betáncolt a színpadra, így egy hatalmas káosz alakult ki a piactéren, ezért a fő bölcs, Légrádotelész berekesztette a gyűlést. Az összes szereplő berekedt..., így végződött a műsor.

– A tanárok milyennek találták?

– Nagyon tetszett nekik – hangzott a válasz. – Osztályfőnökünk szerint gyönyörű volt a színpad, a díszlet, de a forgatókönyvről is elismerően nyilatkozott. Rengeteg tanár – még az igazgató úr is – kért másolatot a forgatókönyvünkről. Nagyon örülünk, hogy így sikerült a műsor, hiszen ez volt életünk első és utolsó szalagavatója...hacsak valaki, vagy az egész osztály meg nem bukik. (Persze ez vicc.)

– Mitől volt olyan különleges a forgatókönyv?

– Attól, hogy a darab egy vígeposz volt, így az összes eposzi kellék szerepelt benne. Tizenegy és tizenhárom szótagú sorok váltották egymást, egy versszakban négy sor volt, végükön bokorrímmel. Egy narrátor beszélt az elején rímekben, de a segélykérést, témamegjelölést és a seregszemlét követő cserépszavazás után már csak a fő isten, a bölcs ra-

gaszkodott a rímes beszédhez. A kellékek közül nem hiányzott a csodás elem sem.

– Hogyan sikerült a műsor után megtartott eszem-iszom?

– Egy másik osztálytermet rendeztünk be a műsor utáni „bulira”. Mindenkinnek megvolt az ülőhelye, kis kártyákkal kijelölve, és mivel közel annyi tanárunk volt, mint amennyi az osztálylétszám, így felváltva ültünk: egy tanár, egy diák. Az igazgató úr – miután feltűztük rá a szalagot – beszédet mondott, majd koccintottunk egy pohár pezsgővel. Rengeteg étel volt: sós és édes süтик, franciasaláták, hidegtálak, sőt ott helyben sütöttünk melegszendvicset és gofrit is. Sokáig beszélgettünk, legfőképpen a műsorról, a tanulásról persze szó sem esett. Miután tanáraink elkészöntek, mindenki átöltözött, kitűztük az utcai ruhára a szalagot és együtt – az egész osztály – elmentünk szórakozni. A mulatozás egészen reggelig tartott – zárták le a mesélést mosolyogva a diákok.

Ilyen volt hát a híres szalagavató a Széchenyi István Gimnázium 12. A osztályában. Mint minden jónak, persze, ennek is vége szakadt egyszer. Az összejövetel azonban – remélhetőleg egész életen át – kellemes emlékeket ébreszt, tanárokból és diákokból egyaránt. S a kellemes érzéseket bizonyára minden osztálytalálkozón felidézik majd a 12. A osztály tagjai. Azt a bizonyos kék színű bársonyszalagot pedig unokáiknak is megmutathatják a ma még érettségi előtt álló tanulók.

(Soproni Kilátó, 2000. Febr. 12., lejegyezte Gibicsár Éva)

A Széchenyi-iskola önkormányzatának fergeteges bálja

A Széchenyi István Gimnázium Diákönkormányzata január 22-én, szombaton a Magyar Művelődés Házában rendezi meg diákbálját, amely este hétkor nyitótáncal veszi kezdetét – tudtuk meg a diákönkormányzat elnökétől, Kocsis Zoltántól.

– A diákmulatság szervezését már a múlt év szeptemberében elkezdtük, hogy megteremtsük a azokat a feltételeket, amelyek méltóak a város egyik legnevesebb középiskolájához – mondta a főszervező.

– Sok segítséget kaptunk a szülőktől is, például a bemutató tánc ruhakölteményét az egyik édesanya, Holló Józsefné készítette. Hogy hogyan sikerült az egyedi báli kollekció, azt este tíz órakor láthatják a mulatság résztvevői. A báli forgatag egyik legkedvesebbnek tűnő eseményét, a hölgyválaszt alig egy óra múlva, 23 órakor rendezzük meg, majd hajnali egy óráig tart a táncos vigalom a Flört együttes közreműködésével. A bál bevételét a január végi diáknapi, majd a májusi Széchenyi-gála eseményeinek finanszírozására fordítjuk.

Iskolabálok: először és negyedszer

A soproni Széchenyi-gimnázium szülői munkaközössége (SZM) hagyományteremtő szándékkal első alkalommal rendezett bál mulatságot.

A Hotel Maróniban lezajlott rendezvény főszervezője, Tárnok Péter SZM-elnök elmondta: a szülők és a tanterület zenés-műsoros összejevetele alkalmat teremtett a fehér asztal melletti nyílt, segítő szándékú megbeszélésekre az intézményt közvetlenül és

közvetve érintő kérdésekről, a bál bevételét pedig különböző programok megvalósítására fordíthatja az ifjúság.

A tiszta nyereséget – mintegy kilencvenezer forintot – a középiskolákban eddig rendhagyó módon, pályázat útján fogják szétosztani az osztályközösségek között. Ennek érdekében a szülői munkaközösség már összeállította a programfinanszírozási pályázat kiírását.

Már a negyedik alkalommal tartotta meg a Gárdonyi Géza Általános Iskola a hét végén a szülők bálját, ahol a hagyományoknak megfelelően diákokat is jutalmaztak. A Soproni Gárdonyi Iskoláért Alapítvány kuratóriumának döntése értelmében a versenyeken eredményesen szereplő, kiemelkedő teljesítményű tanulók kaptak pénzjutalmat. Idén Horváth Nikolett, Papp Gábor és Dömötör Ákos részesültek az elismerésben.

A jó hangulatú szülői bál bevételé ezúttal is az alapítvány vagyonát gyarapította.

A Széchenyi-gimnázium szülői bálján Horváth Anita és Mike Arnold tartott táncbemutatót.

Érettségik, felvételik felsőfokon

A mintegy ezer soproni végzős középiskolás már nem sokáig merenghet a továbbtanulási lapok fölött, a jelentkezési határidő ugyanis március elsejével lejár. Az érettségire február 15-ig kellett jelentkezni.

A diákok idén is választhattak, hogy a kötelezők mellett mely tárgyakból kívánnak érettségizni. A matematikából közös érettségi-felvételi dolgot íróknak gyors döntést kellett hozniuk, egy, a napokban érvénybe lépett rendeletmódosítás miatt. Mindazok, akik eddig matematikából felvételiztek, az ott elért eredmény alapján kapták meg érettségi jegyüket. Az idei tanévtől azonban a közös felvételit írók kérhetik, hogy a tárgyból külön iskolai érettségi vizsgát tessenek.

A megkérdezett matematikatanárok egyetértenek a módosítással, mert gyakran előfordult, hogy az érettséginél jóval nehezebb felvételi gyengébben sikerült, így a rossz jegy került be az érettségi bizonyítványba.

Szakál Péter, a soproni Széchenyi István Gimnázium igazgatója is jónak tartja az új lehetőséget. Mint elmondta, a diákokban már régóta megfogalmazódott a változtatás igénye. A leadott jelentkezési lapok szerint a felvételizők nagy része él az új lehetőséggel: megírja az iskolai matematika írásbelit is. Az igazgató szerint érdemes lenne megfontolni azt is, hogy a diákok valóban motiválva legyenek a jó érettségi bizonyítvány

megszerzésében, hiszen egyelőre sehova nem számítanak be a vizsga jegyei.

A diákoknak továbbra is kötelező érettségi tárgy a magyar nyelv és irodalom, ebből írásban és szóban is vizsgát kell tenni. Csak szóban kell viszont felelni történelemből és csak írásban matematikából. A három előírt vizsgatárgy mellett kettőt kell még választania a diáknak. Ebből egyik az idegen nyelv.

A továbbtanulási lapok kitöltése nagy fejtörést okoz a végzősöknek, bár helyzetüket megkönnyíti, hogy annyi helyre jelentkezhetnek, amennyire csak akarnak. Persze sok tanulónál határt szab, hogy esetenként 2250 forintot is mellékelni kell a jelentkezési laphoz. A megkérdezett végzősök nagy része már tudja, hogy milyen intézményeket jelöl meg a lapon, csupán a sorrend kialakítása okozhat gondot. A széchenyis diákok szerint ez a rangsor még a határidő előtti utolsó éjszaka is módosulhat. A diákok különböző kiadványokból és az internetről tájékozódtak a felsőfokú oktatási intézmények által nyújtott lehetőségekről, a legnagyobb hatást pedig a különböző nyitott napok gyakorolták rájuk. Úgy tűnik, a szülői nyomás kevés diák pályaválasztását határozza meg, bár ilyen tapasztalatok is akadnak.

Búcsú a szerektől

Kilenc éves korában egy kislány odaállt az edzője elé, és közölte vele, hogy 2000-ben Sydneyben az olimpián szeretne részt venni.

Ő volt Zsirai Adrienn, a tehetséges tornász-kislány, aki a kijelentést követően a tornateremben töltötte mindennapjait. A Soproni Sportiskola edzői: Farkas Péter és Farkasné Busznyák Katalin napról-napra, hétről hétre fejlesztették tornásztudását, majd a kislány tizenévesen egyre magasabb szintre jutott a sportágban.

Egy idő után kinőtte a „tehetséges, sokra viheti” jelzőt, mert a kemény munka hatására jöttek az eredmények. A serdülő és ifjúsági országos bajnokságok során szinte éremhalmozóvá vált, s egyre közelebb jutott dédelgetett álmához. A sok hazai és nemzetközi megmérettetés után a junior Európa Bajnokságon képviselte hazánk színeit Angliában.

Így érkezett el az idei esztendőhöz, amikor már a felnőtt válogatott tagjaként számítottak rá a magyar csapat szakvezetői. A cél egyértelmű volt a csapat előtt, az olimpiai részvétel. Ezelőtt Adriennek biztosítania kellett a csapattagságot a magyar válogatottban. Az országos, a mesterfokú és a szerbajnokságon kettő arany, öt ezüst és négy bronz-érmét szerzett. Ráadásul a válogatóversenyek összesítése alapján a második legjobb teljesítményt vívta ki, így csapattagságához kétség sem fért.

A következő lépcső a kínai világbajnokság volt, ahol az 1-12. Helyen végzett csapatok kvalifikálhatták magukat Sydneybe. A felkészülés néha gyötrelmes, néha szép napjai után Tiencsinben elérkezett a várva-várt pillanat: teljesíteni a kitűzött célt. A csapat azonban leverte a lécet, és 21-ként fejezte be a VB-t. Ezzel az álom köddé vált, és a magyar lányok, közöttük Adrienn nélkül rendezik az olimpiai tornaversenyeket.

Mindezeket a hazaérkezés után kellett feldolgoznia Adriennek, aki arra az elhatározásra jutott, hogy befejezi aktív sportolói pályafutását. Váratlanul és érzékenyen érintette döntése a Sportiskola tornaszakosztályát és a női válogatott szakvezetőit. Elhatározása végleges, így a későbbiekben már nem találhatjuk nevét a sportág versenyein.

Adrienn, azért szégyenkeznivalód nincs. Teljesítményeddel Sopron sporttörténetének egyik legeredményesebb sportolója lettél. Világbajnokságon részt venni, talán az egyik legkeményebb felkészülést kívánó sportágban, óriási dolog. Olimpiai részvételért küzdeni, talán még nagyobb. Sikereidet, eredményeidet bátran vállalhatod, s pályafutásod befejeztével mindezt a család és a város karácsonyfája alá teheted. (*Kisalföld*, 1999. Dec. 21.)

A Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítvány tizedik éve

Az elmúlt 2000. évben a Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítvány tizedik életévét ünnepelte. Ebből az alkalomból az eddigieknél egy kicsit több támogatást és jutalmat adott az iskolának és diákjainak.

Németh Ildikó tanárnő a diákokat természeti környezetünk szeretetére, óvására akarta figyelmeztetni, amikor pályázatával bekapcsolódott az „iskola zöldítése” programba. Ehhez a munkájához az alapítvány 17.000 forinttal járult hozzá. – Az iskola tanulói számítógépeihez bizonyos kiegészítő hardver vált szükségessé, és ennek beszerzéséhez az alapítvány 104.000 forintot adott. – Ma már minisztériumi utasítások, pályázati kiírások is a számítógépes világhálóról ismerhetők meg leggyorsabban, ezért az igazgatói iroda számítógépét is rákapcsoltuk az internetre, amihez az alapítvány 25.000 forinttal járult hozzá. – Az iskola holnapját tartotta szem előtt az alapítvány kuratóriuma, amikor könyvtár számítógépes könyvnyilvántartásának kialakításához 226.500 forintot adott. – A könyv mellett, ha szükséges, a maibb, korszerűbb ismerethordozók beszerzését is támogatjuk, például angol nyelv tanításához használható CD-k beszerzéséhez 15.292 forinttal járult hozzá az év folyamán az alapítvány. – Egy alkalommal tanulóink színházjegyének megvásárlásához 18.459 forintot adtunk. Az 1999/2000. tanév végén, a tanévzáró ünnepélyen kiadott jutalmakat 110.000 forint összegben biztosította az alapítvány.

– Az év őszén a mi iskolánk rendezte a Széchenyi István nevét viselő megyei iskolák találkozóját, amelynek lebonyolításához az alapítvány 40.000 forintot adott. – Jelen évkönyv megjelentetéséhez, a szerkesztő Dékány Zsigmondné tanárnő kérésére, szintén hozzájárul a Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítvány 100.000 forinttal.

Külön kell megemlíteni az alapítvány által diákoknak adott szociális segélyeket, amelyek kiadása alkalmi, a diáktársak, tanárok által észrevett szorultság enyhítését szolgálja. Ezekre a 2000. év folyamán nem egészen 100.000 forintot fordított az alapítvány. Végezetül a tanulmányi eredményeikkel, kulturális tevékenységükkel kiemelkedő diákjaink jutalmazásáról kell megemlékeznünk. Még az év tavaszán jutalmazta az alapítvány Román Pétert 30.000 forinttal, illetve Krejczy Hajnalkát 20.000 forinttal az Országos

Középiskolai Tanulmányi Versenyen elért kiemelkedő eredményükért.

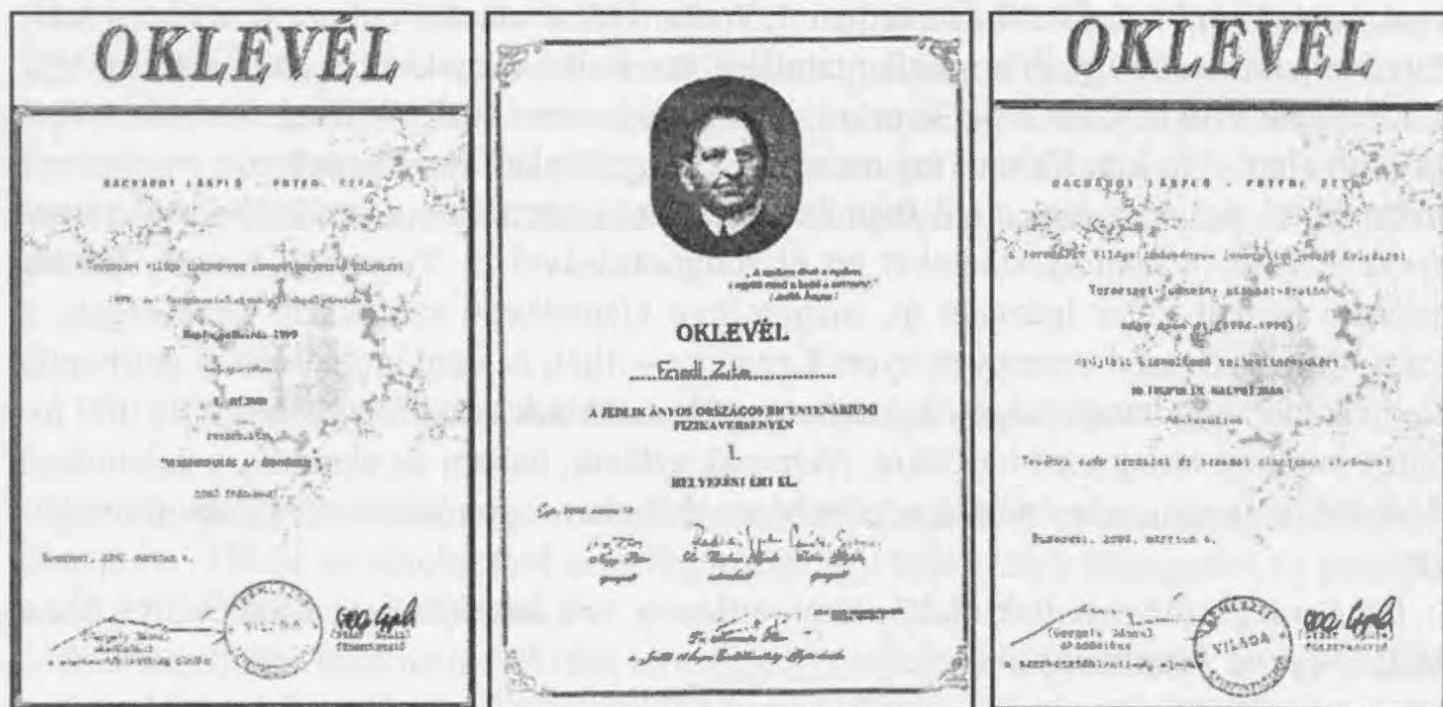
Október 14-én, amikor az alapítványt létrehozó osztály, az 1965-ben végzett IV.A osztály 35 éves érettségi találkozóját tartotta, ismét sor került jutalmazásra, mégpedig az alapítók jelenlétében. Ez a tény tette egy picit ünnepélyesebbé az alkalmat. Három diákunk kapott jutalmat: Friedl Zita érdemeit Walter Dezső alapító és kuratóriumi tag méltatta, megemlítve, hogy Zita a fizika tanulásában, fizika vonatkozású pályázataival tűnt ki az elmúlt években, de zenei képességei is említésre méltóak. Wilfing Andrásról Varga Jenő alapító és kuratóriumi tag mondta el, hogy általánosan kiemelkedő tanulmányi eredményei mellett a matematikában és fizikában szerzett érdemeket különböző versenyeken, továbbá komoly sikereket ért el zongorázásával is. Végezetül Kocsis Zoltánt méltatta Szakál Péter igazgató úr, megemlítve kiemelkedő színjátszói képességeit, a Szép Magyar Beszéd versenyen nyert Kazinczy – díját, és nem utolsósorban említendő kiemelkedő zongoratehetségét. A jutalmazottak méltatóik kezéből vették át a 30.000 forintos jutalmat tartalmazó borítékot. Nemcsak szüleik, hanem az alapítók, a valamikori IV.A-sok is meghatottan nézték a tehetséges diákokat – gondolatban egykori önmagukat.

Ismét megbizonyosodtak afelől, hogy érdemes volt létrehozniok a Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítványt.

Varga Jenő
kuratóriumi tag

Remélem, nem gondoltad Kedves Olvasó, hogy Bacsárdi Laci és Friedl Zita ajándék nélkül búcsúzik el tőlünk? Igaz, végzősök, de hogy térhetnének haza üres kézzel, ha fizikáról van szó...

Versenyfutás a Hold árnyékával – Bacsárdi László, Friedl Zita meg a csillagok

Megalakult a Stella, a Magyar Csillagászati Egyesület soproni csoportja. Amikor Bacsárdi Lászlót, az alapítót keresem, öreg, hosszú szakállú, csillagmintás süveget és palástot viselő csillagtudós helyett egy nyílt tekintetű, mosolygós fiatalember vár, aki egyik kutatótársát, Friedl Zitát is magával hozta a beszélgetésre. Mindketten a Széchenyi István Gimnázium végzős diákjai.

- Mikor kezdtetek el a csillagászattal foglalkozni?
- 1997 márciusában, amikor a Hale-Bopp üstökös megfigyelését tűztük ki egy fizikai pályázat témájának. Az üstökös megjelenésekor kimentünk és távcsővel megfigyeltük, fényképeztük, videóztuk. Megpróbáltuk kiszámítani a fényképen húzott nyomból az üstökös és a Föld sebességét. A mérésekhez segítséget a fizikatanárunktól, Lang Ágotától kaptunk.
- Zita, te közben más társtudományok felé fordultál.
- A kísérleti fizikával kezdtem foglalkozni, de a Természet Világa mindig összeráz bennünket. A legutóbbi ilyen alkalom a napfogyatkozás volt. Terveink szerint egy Szeged melletti helyről akartuk megfigyelni. Reggel nyolckor szakadt az eső, akkor eléggé kalandos módon, a Hold árnyékával 60 km-en keresztül versenyt futva jutottunk el egy napfényes megfigyelési pontra. Ezt egy pályázatban írtuk le, amelyhez videofilmet is készítettünk, címe: Versenyfutás az árnyékkal. A szegedi József Attila Tudományegye-

tem évenkénti pályázataira is jelentkeztem eddig, hőtanból és elektromosságтанból országosan második helyezést értem el. A fényképekkel illusztrált kísérletek pontos leírása után azokat a döntőben be is kellett mutatni. Például: hogyan lehet egy főtt tojást egy lombik száján keresztül a hasába juttatni? Meggyújtunk egy papírdarabot, beledobjuk a lombikba, az onnan kiszorít valamennyi levegőt, rátesszük a lombik szájára a tojást, amikor a lombikban lévő levegő lehűl, akkor a tojást beszívja.

– László, mire emlékszel a legszívesebben?

– A magyar Asztronautikai Társaság pályázatán elért helyezésemnek köszönhetően részt vehettem a fiatal európaiak információs fórumán, ahol az űrszondás misszióról tartott angol nyelvű előadásommal második helyezett lettem. Így jutottam el a toulous-i űrközpontba, abba a terembe is, ahonnan a SPOT műholdakat vezérlik.

– A tanulás és a csillagászat, illetve a kísérleti fizika mellett jut-e idő a szórakozásra?

– Moziba járok, kedvenc filmem a Mátrix. Keveset tévézem, angol nyelvű adásokat, a zenetévét, dokumentumfilmeket, talkshow-kat nézek néha – mondja Zita. – Heti 3-4 órát internetezek, dalszövegeket, gitárkottákat, térképeket keresek. Van egy chat-es társaságom. Most a Tótékat olvasom.

– A Cyberpress internetes újságban én vezetem a csillagászat-
tirovatoturvasz.sopron.hu néven – így László. – Ezért jóval többet lógok a hálón, mert ehhez anyagokat gyűjtök. Szórakozóhelyekre járok, moziba, biliárdklubba. Kedvenc filmem a Hatodik érzék. Általában egyszerre ötfélét olvasok.

Zita és Laci szeretnének továbbtanulni. Nem csillagászok lesznek, hiszen, mint mondják, ebből megélni itt és most nem lehet. Informatikusi pályára mennek, de természetesen a csillagászáttal, kísérleti fizikával továbbra is foglalkoznak. (*Nyugati Kapu*)

Büszkék vagyunk rá, hogy hat évig mi vigyázhattunk benneteket! Járjatok szerencsével!